RENZO ALLEGRI

PADRE PIO

OMUL SPERANȚEI

traducere de LASZLO ALEXANDRU

INTRODUCERE

L-am cunoscut pe Padre Pio în 1967, în anul dinaintea morţii sale. Era bătrîn, foarte bolnav. Mă dusesem la el, la San Giovanni Rotondo, pentru un reportaj jurnalistic şi am avut prilejul să-i vorbesc de două ori. Am rămas foarte impresionat. Nu atît pentru episoadele miraculoase care se povesteau despre el, cît pentru extraordinara forţă morală care se degaja din întreaga sa persoană.

Să-l văd umblînd prin sacristie sau de-a lungul coridoarelor mănăstirii, încovoiat, tîrîndu-şi picioarele umflate, sprijinindu-se de ziduri pentru a nu se prăbuşi, era un chin. Suferinţa lui era enormă şi o "purta" fără să se plîngă, continuînd să i se "dăruiască" celui care avea nevoie de el. Cînd îşi înălţa capul şi privea în jur, ochii săi mari erau înflăcărați, nu de durere ci de o nesfîrşită bunătate.

În 1969, anul de după dispariţia călugărului, am făcut o lungă anchetă jurnalistică despre viaţa şi faptele sale. Începeau să se audă zvonuri că imperiul economic apărut la San Giovanni Rotondo e pe cale de a se prăbuşi. Mulţi profeţeau că peste puţin timp nimeni nu va mai vorbi despre capucinul cu stigmate.

Un grup de "prieteni ai lui Padre Pio", reprezentat de padovanul Giuseppe Pagnossin, fiul lui spiritual, mi-a pus la dispoziţie o arhivă plină ochi cu documente foarte interesante şi inedite. Erau mii şi mii, legate şi ordonate pe volume. Studiind acele hîrtii, am descoperit ceea ce puţini cunoşteau despre Padre Pio: incredibila şi enorma suferinţă îndurată de-a lungul întregii sale vieţi, compusă din persecuţii, acuzaţii, calomnii, procese, condamnări, umilinţe, cele mai stăruitoare care se pot închipui.

De atunci am continuat mereu să mă interesez de Padre Pio, strîngînd alte documente pe care acum le-am aranjat în acest volum. Cartea mea nu pretinde să fie o biografie critică. Am schiţat o "cronică" a vieţii călugărului, sprijinindu-mă în primul rînd pe mărturiile directe ale persoanelor care l-au cunoscut îndeaproape.

De obicei, cînd se scrie despre Padre Pio, tendinţa este de a se pune în evidenţă aspectul lui de penitenţă, conferindu-i-se personalităţii un aspect de tip obscurantist şi medieval. Dar asta e inexact. Padre Pio a fost şi rămîne omul speranţei. De-a lungul întregii sale existenţe, în mijlocul celor mai mari şi mai obscure dificultăţi, a continuat mereu să privească înainte cu optimism, încredere şi iubire. Avea iniţiative măreţe şi o

credință care provoca miracolele. Era un om care credea în progres: spitalul său în slujba bolnavilor s-a aflat în frunte, încă de la început. Viața lui privată n-a fost niciodată înrobită în fața convențiilor sau a regulilor lipsite de sens.

Era de o foarte blîndă afecțiune. Iubea oamenii. Plîngea alături de cei disperați, suferea pentru ei, rîdea cu cei ce erau mulțumiți. Uneori avea reacții bruşte. Pînă şi în fața copiilor bolnavi. Un confrate al său, părintele Pellegrino, s-a plîns de acest lucru. Padre Pio i-a răspuns: "Mă comport astfel pentru a nu mă lăsa dominat de emoție. Văzînd oamenii care suferă, îmi vine să plîng şi atunci nu-mi mai pot duce la bun sfîrşit faptele."

Din punct de vedere religios, Padre Pio are o măreție indiscutabilă. Cardinalul Siri, într-un interviu, mi-a spus: "Cu stigmatele pe care le-a purtat toată viața şi cu celelalte suferințe fizice şi morale, Padre Pio atrage atenția oamenilor asupra trupului lui Isus ca mijloc de mîntuire. Isus a murit pe cruce pentru oameni, iar pe temelia acestui adevăr, unul din cele mai importante în religia noastră, se înalță întreaga teologie a mîntuirii. E un adevăr atît de important încît, de cîte ori oamenii, de-a lungul istoriei, l-au uitat ori au încercat să-l falsifice, Dumnezeu a intervenit totdeauna prin evenimente, fapte, minuni. În vremea noastră, ispita de a uita realitatea trupului lui Cristos e foarte mare. Iar Dumnezeu ne-a trimis acest om cu datoria de a ne reaminti adevărul."

Dar Padre Pio nu e doar un mare sfînt. În el se regăsesc toate fenomenele tipice ale experiențelor yoga, ale doctrinelor orientale, ale lumii paranormale: bilocația, levitația, citirea gîndurilor, premoniția, clarviziunea. Prietenului său Angelo Battisti, care îl întreba în legătură cu aceste fapte, într-o zi i-a spus: "Angiolino, eu sînt o taină chiar şi pentru mine însumi".

După moartea sa, faima lui Padre Pio a crescut mereu. I-au fost deja dedicate două sute de monumente. "Grupurile de rugăciune" care s-au inspirat din opera lui apar cu miile în lume. Are admiratori şi credincioşi chiar şi printre protestanți, anglicani, hinduşi, budişti. E un om care va fi tot mai iubit de către oameni. E destul să începi să-l cunoşti pentru a fi fascinat de el.

I

PIETRELCINA: 25 MAI 1887

O familie de ţărani - "Va ajunge mare şi plin de noroc" - "Mi s-a născut oare un diavol?" - "Eram un butuc nătîng" - La patru ani primele neplăceri din partea Satanei

Lumea, cînd vorbeşte despre Padre Pio, se gîndeşte automat la San Giovanni Rotondo, orăşelul din ţinutul Gargano unde capucinul cu stigmate a trăit peste cincizeci de ani. Însă el s-a născut la Pietrelcina, un sat din comuna Sannio, în provincia Benevento.

Adevăratul său nume era Francesco Forgione, dar urmînd un obicei al călugărilor capucini (rămas în vigoare pînă la Conciliul Vatican II), potrivit căruia, în momentul intrării în Ordin, ca semn de completă renunţare la viaţa anterioară, candidatul îşi schimba prenumele şi, în locul numelui de familie, îşi lua ca denumire localitatea de origine, Francesco Forgione a devenit şi a rămas pentru totdeauna Padre Pio din Pietrelcina.

Acest sat de cîmpie, aflat la o altitudine de trei sute cincizeci de metri deasupra nivelului mării, are origini foarte vechi. Istoricii atribuie începuturile sale perioadei romane, dar structura principală e formată în Evul Mediu, în jurul unui castel de baroni, care se mai află încă pe o stîncă enormă, denumită "morgione", înălţată la peste o sută de metri deasupra pîrîului Pantaniello.

În jurul Castelului se întinde partea veche a satului, cu casele lipite de stîncă, dînd spre străduţe înguste şi întortocheate, pietruite pe jos. Casele sînt construite grosolan, abia văruite, zidurile, lipsite de podoabe, dezvelesc pietre butucănoase, bolovani, crăpături.

Într-una din cele mai vechi case de acolo, la numărul 27 de pe ulicioara Storto Valle, miercuri, 25 mai 1887, s-a născut Francesco Forgione. Era ora cinci după amiază.

Casa unde viitorul Padre Pio a văzut lumina zilei avea o singură cameră, de vreo treisprezece metri pătraţi, pe jos cu pămînt bătătorit, cu tavanul din scînduri, şi era luminată printr-o ferestruică de patruzeci de centimetri.

Tatăl lui Francesco, Grazio, avea douăzeci şi şase de ani; mama, Maria Giuseppa Di Nunzio, douăzeci şi opt. Se căsătoriseră la 8 iunie 1881 şi avuseseră deja trei copii: Michele, 1882, Francesco, 1884 (care a trăit doar nouăsprezece zile), Amalia, 1885 (care a murit cu o lună înainte de naşterea lui Padre Pio). Vor urma Felicita, 1889, Pellegrina, 1892 şi Grazia, 1894, care a devenit Sora Pia Brigidina.

Grazio Forgione, din Pietrelcina, era țăran, avînd puțin pămînt în proprietate, şi pentru a-şi întreține familia a fost obligat să emigreze de două ori în America. Cine l-a cunoscut îl descrie ca pe un bărbat de statură medie, cu ochi vii, trup uscățiv, vesel, puternic, isteț, activ, concret, cu o vorbire sonoră şi dialectală, cu replici prompte, cu maniere fruste, grăbite, şi totodată cordiale. Era analfabet.

Maria Giuseppa Di Nunzio, şi ea din Pietrelcina, era o femeie din popor, dar avea trăsături de nobilă. Prin ținut, lumea şi-o amintește avînd trupul zvelt, pasul elegant şi, în ciuda sărăciei lucii, totdeauna cu ținuta ordonată, purtînd pe cap batista albă, după obiceiul țărănesc, în fiecare zi cu haine curate.

Mamma Peppa, aşa era numită Maria Giuseppa, îşi amintește că moaşa arătîndu-i copilul i-a spus: "Peppa, micuțul s-a născut înfăşurat într-un văl alb şi asta-i semn bun: va fi om mare şi norocos".

Francesco a fost botezat în biserica țărănească Sant'Anna, la ora şase, în ziua de 26 mai 1887, a doua zi după naştere. Ceremonia a fost oficiată de părintele econom Nicolantonio Orlando. Nou-născutul a fost numit Francesco din dorința exprimată de mamă, foarte devotată față de Sfîntul din Assisi.

Din amintirile mamei şi ale tatălui, se ştie că băiatul era sănătos şi vioi. Ba chiar avea o voce răsunătoare şi adesea țipa şi noaptea, deranjînd somnul odihnitor al bietului Grazio, care trebuia să lucreze din greu toată ziua.

Într-o noapte, tatăl şi-a pierdut răbdarea. A luat copilul şi l-a trîntit în pat aşa de tare încît a căzut pe jos. "Nu cumva mi s-a născut în casă un diavol, în locul unui creştin?" striga. Soția mînioasă şi-a certat soțul şi l-a ridicat pe copil. "Mi-ai omorît băiatul", a spus ea. Dar micuțul nu pățise nimic şi din noaptea aceea n-a mai deranjat pe nimeni.

"Nu m-am jucat niciodată în viața mea", va spune într-o zi Padre Pio, amintindu-şi copilăria, "eram un butuc nătîng".

“Pe măsură ce creştea”, povestea Mamma Peppa, “nu făcea prostii, nu avea toane, ne asculta mereu pe mine şi pe tatăl său; în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară mergea în biserică la Isus şi la Sfînta Fecioară. În timpul zilei nu ieşea niciodată cu prietenii. Uneori îi spuneam: «Franci’, mai ieşi şi tu la joacă». El refuza spunînd: «Nu vreau să merg cu ei pentru că înjură».”

Potrivit mărturiilor unor contemporani, Francesco era un copil calm, liniştit, ţinîndu-se departe de prieteni şi joacă, fără a se sălbătici, tăcut, dar fără a fi un încrezut, extrem de retras. Se ruga adeseori.

Biografiile lui Padre Pio sînt pline de episoade edificante de pe vremea cînd încă era copil. După atîta vreme, e greu de stabilit autenticitatea acelor fapte. În legătură cu unele a existat totuşi o confirmare chiar din partea lui.

Nu prea vorbea despre sine. Ba chiar refuza să relateze despre experienţele lui spirituale. Dar superiorii săi, ştiind că într-o zi va fi util să se cunoască adevărul în legătură cu un subiect atît de delicat, au recurs la un fel de constrîngere. L-au însărcinat pe părintele lui spiritual să-i impună, ca penitenţă, să răspundă la anumite întrebări. În faţa solicitării de “penitenţă”, Padre Pio n-a mai putut să refuze. Avem deci foarte preţioase clarificări şi confirmări în legătură cu multe episoade: călugărul le-a mărturisit prin viu grai în faţa conducătorilor săi spirituali, care apoi le-au aşternut pe hîrtie; pe altele le-a scris el însuşi.

Din *Jurnalul* părintelui Agostino din San Marco in Lamis, care a fost unul din primii îndrumători spirituali ai lui Padre Pio, s-a putut afla că viitorul slujitor al lui Dumnezeu, încă din 1892, cînd avea doar cinci ani, îşi trăia deja primele experienţe carismatice. Extazele şi viziunile erau atît de frecvente încît copilul le considera absolut normale.

A scris următoarele părintele Agostino din San Marco in Lamis în *Jurnalul* său publicat în 1971, sub îngrijirea părintelui Gerardo Di Flumeri: “Extazele şi viziunile au început la vîrsta de cinci ani, cînd Francesco a avut gîndul şi sentimentul de a se consacra pentru totdeauna Domnului, şi au fost de durată continuă. Întrebat cum de le-a ascuns atîta vreme, a răspuns nevinovat că nu le dezvăluise pentru că le credea lucruri obişnuite, care li se întîmplă tuturor fiinţelor. De fapt, într-o zi mi-a spus cu naivitate: «Dar

dumneavoastră n-o vedeți pe Sfînta Fecioară?». La răspunsul meu negativ, el a adăugat: «Spuneți asta din sfîntă umilință».

Viziunile nu erau numai cu îngeri şi sfinți, ci şi cu demoni. Părintele Benedetto din San Marco in Lamis a notat următoarele: "Chinurile diabolice au început la vîrsta de circa patru ani. Diavolul apărea sub înfățişări oribile, adesea amenințătoare, înspăimîntătoare. Era o suferință care nici noaptea nu-l lăsa să doarmă". Însuşi Padre Pio povestea: "Mama stingea lumina şi o mulțime de monştri mă înconjurau, iar eu plîngeam. Aprindea lumina, iar eu tăceam pentru că monştrii dispăreau. Din nou o stingea, iar eu din nou începeam să plîng din cauza monştrilor."

Don Nicola Caruso, unul dintre preoții din Pietrelcina, a scris: "De mai multe ori, Francesco mi-a spus că, atunci cînd se întoarce acasă de la şcoală, găseşte în prag un bărbat îmbrăcat în straie de preot care nu-l lasă să treacă. Atunci Francesco se roagă; apare un băiat desculț care face semnul crucii şi preotul dispare. Francesco, senin, intră în casă."

Pentru a învinge teama de monştri şi de viziuni amenințătoare, Francesco se supunea unor penitențe absurde pentru vîrsta lui. O vecină a mărturisit că, la vîrsta de nouă ani, Francesco se juca puțin, dar citea cărți pioase, asculta Liturghia şi, căzînd la înțelegere cu paracliserul, se lăsa încuiat în biserică, rugîndu-l să nu spună nimic nimănui şi îi stabilea o oră la care să vină pentru a-i da drumul.

Mama lui Padre Pio a povestit că într-o zi l-a surprins pe Francesco, pe cînd avea vreo nouă ani, în timp ce se flagela, în spatele patului, cu un lanț de fier. L-a implorat să termine, dar el continua. L-a întrebat: "Fiul meu, de ce te loveşti astfel?" Iar Francesco i-a răspuns: "Trebuie să mă lovesc aşa cum evreii l-au lovit pe Isus şi i-au însîngerat spatele".

Don Giuseppe Orlando, un alt preot din Pietrelcina, îl certa pe Francesco pentru că "în loc să doarmă în pătuțul pregătit cu iubire de către mama lui, se întindea pe jos, punînd o piatră la căpătîi".

Într-o zi din 1896, Grazio Forgione a vrut să-l ducă pe fiul său Francesco în pelerinaj la sanctuarul din San Pellegrino, la Altavilla Irpina, care se află la douăzeci şi şapte de kilometri de Pietrelcina. Au plecat dimineața devreme, călare pe catîr. Sanctuarul era foarte aglomerat, pentru că era zi de tîrg. Ajungînd în sat, au legat catîrul

la un han şi au intrat în biserică. După ce şi-a terminat rugăciunile, Grazio Forgione i-a spus fiului său că era timpul să se întoarcă, dar băiatul i-a cerut să mai rămînă puțin.

Alături de Francesco era o femeie sărmană, care ținea în brațe un copil diform şi se ruga plîngînd pentru a obține îndurarea divină. Francesco o privea emoționat şi plîngea şi se ruga împreună cu ea. La un moment dat, femeia, poate obosită de rugăciune, exasperată, a ridicat copilul în aer şi l-a aruncat pe altar strigînd: "De ce nu vrei să mi-l vindeci?". În biserică s-a aşternut o clipă liniştea, apoi s-a auzit un strigăt de bucurie: copilul se ridicase în picioare, complet sănătos.

Această situație l-a impresionat foarte puternic pe micul Francesco. Atunci cînd, la maturitate, o evoca, ochii i se umpleau de lacrimi.

În ciuda episoadelor cu evident caracter carismatic, Francesco Forgione era şi un băiat ca toți ceilalți.

În mărturiile care ni s-au păstrat, se citesc multe episoade de viață normală, ba chiar unele aventuri. Cînd Francesco avea vreo nouă ani, trebuia să ducă în fiecare zi la păscut două oi. Pe cîmp se întîlnea cu un alt păstoraş, Luigi Orlando, puțin mai tînăr decît el. Cei doi prieteni se jucau adesea luîndu-se la trîntă. "Francesco era aproape totdeauna mai tare", povestea Orlando. "O dată am căzut amîndoi şi m-a lipit cu umerii de pămînt. Atunci eu, încercînd să-l răstorn, am spus o înjurătură. Reacția lui Francesco a fost imediată: s-a smuls şi a luat-o la fugă. El n-a spus niciodată cuvinte urîte şi n-a vrut nici măcar să le audă."

Pe la zece ani, Francesco a făcut o poznă care a îngrijorat-o foarte mult pe mama sa. De aproape o lună era bolnav la pat şi nu reuşea să se vindece. Într-o dimineață, mama trebuia să meargă la seceriş. Înainte de a pleca, a pregătit o farfurie imensă cu ardei prăjiți: jumătate era destinată pentru muncitorii de la cîmp, iar cealaltă a fost pusă în bufet pentru a doua zi. Ieşind din casă, l-a rugat pe micul Francesco să nu se scoale din pat şi să-şi ia medicamentele.

Rămînînd singur, Francesco, îmbiat de mirosul de ardei prăjiți, s-a ridicat şi clătinîndu-se, după cum povestea el însuşi, s-a dus în bucătărie, i-a luat din bufet şi i-a mîncat aproape pe toți. Apoi s-a întors în pat şi a adormit. Mama, la întoarcere, l-a găsit lac de sudoare şi mai roşu decît ardeii pe care îi mîncase. Îndată ce şi-a dat seama ce s-a

întîmplat, s-a speriat şi a chemat medicul. Dar, din fericire, ardeii, în loc să agraveze boala, i-au curățat intestinul băiatului, care a doua zi nu mai avea febră.

Într-o zi, în timp ce se vorbea despe fum şi fumători, Padre Pio a povestit: "Aveam cam zece ani cînd unchiul Pellegrino m-a trimis să-i cumpăr un trabuc toscan şi o cutie de chibrituri. Am mers în goană şi, la întoarcere, m-am oprit la pîrîul Pantaniello. «Să vedem ce gust are fumul ăsta», mi-am spus în sinea mea; am luat un chibrit şi am aprins trabucul. Dar, după prima gură de fum, mi s-a întors stomacul pe dos. Mi se părea că se învîrte pămîntul cu mine. Cînd mi-am revenit, m-am întors la fermă şi i-am povestit totul unchiului meu care, în loc să mă certe, a izbucnit în hohote mari de rîs. De atunci am aşezat un zid între mine şi fumat".

II

"VREAU SĂ DEVIN UN CĂLUGĂR CU BARBĂ"

"Dacă vei fi cuminte, te vei face călugăr" - A început şcoala la zece ani - Astfel s-a născut vocaţia sa - "Îi face curte unei fete" - Marea durere de a-şi părăsi familia.

La 27 septembrie 1899, Francesco Forgione a primit taina Confirmării la Pietrelcina, din partea episcopului din Benevento, monseniorul Donato Maria dell'Olio. Avea doisprezece ani. Nu se ştie dacă în aceeaşi zi a primit şi Prima Împărtăşanie, dar cu siguranţă a fost în acelaşi an, pentru că nici un copil nu era admis la Prima Împărtăşanie înainte de a împlini unsprezece ani. De mai multe ori, însoţit de bunic, Francesco mersese la paroh să-i ceară să primească Euharistia, dar parohul, deşi dîndu-şi seama că băiatul e pregătit, nu a vrut să încalce tradiţia.

Grazio Forgione, tatăl lui Francesco, era analfabet, dar nu voia ca şi copiii lui să crească neşcoliţi ca el. Încercase să-l trimită la şcoală pe primul născut, Michele, dar fără rezultat. Cînd s-a hotărît să-l dea la şcoală pe Francesco, îi repeta: "Dacă vei învăţa bine, vei ajunge călugăr".

Pe vremea aceea, în micile centre din cîmpie sau de la munte, copiii oamenilor săraci puteau studia numai dacă urmau cariera ecleziastică, iar Francesco era foarte bucuros să pornească pe acea cale.

Întrucît trebuia să-şi ajute familia muncind, nu a avut posibilitatea de a frecventa în mod regulat cursurile. A studiat cu întreruperi şi cu "învăţători" de ocazie. Primul învăţător a fost Cosimo Scocca, un ţăran care făcuse cinci clase elementare. Erau rude, iar Francesco îi spunea "unchiu' Cosimo". Al doilea a fost Mandato Saginario, un muncitor de la cînepărie care ştia să explice bine literele alfabetului; al treilea a fost don Domenico Tizzani, un preot sub îndrumarea căruia Francesco a terminat clasele elementare.

În 1901, la paisprezece ani, viitorul Padre Pio a înfruntat programa cursurilor de gimnaziu cu Angelo Caccavo. Cu idei liberale şi masonice, Caccavo era un om deschis şi cinstit, iubindu-şi foarte mult meseria.

Toate mărturiile concordă în privința faptului că Francesco iubea învățătura şi făcea progrese.

Din cei doi ani petrecuți cu învățătorul Caccavo, au rămas treizeci de compuneri realizate de tînărul Forgione. Hîrtia vechiului caiet s-a îngălbenit cu timpul, dar lectura e uşoară şi fluentă, în afară de cîteva pagini unde cerneala s-a decolorat. Din aceste compuneri aflăm detalii interesante în legătură cu mentalitatea elevului şi a învățătorului său. Iată anumite titluri: *Bordeiul unui cerşetor; Cîinele care se teme de apă; Toamna; Ploaia; Nevoia stăpînirii de sine; Răsplata bunătății; Războaiele italiene de independență; Regele nostru; Ruşinea dezonoarei* etc. În tratarea subiectelor, Francesco se dovedeşte un observator atent al fenomenelor naturale şi al obiceiurilor din ținutul său; în plus, apare o accentuată iubire pentru istorie.

La 22 septembrie 1902, Angelo Caccavo i-a dat următorul subiect: *Dacă aş fi rege*. Şi iată ce-a scris Francesco Forgione:

"Vai, dacă aş fi rege! cîte lucruri frumoase aş vrea să fac. Înainte de toate, aş vrea să fiu mereu un rege religios, aşa cum sînt acum şi sper să fiu totdeauna. Aş lupta mai ales împotriva divorțului, dorit de mulți oameni răi, şi aş face astfel încît taina căsătoriei să fie mai bine respectată.

Ce i s-a întîmplat lui Iulian Apostatul, care era un om activ, măsurat şi studios, dar care a făcut apoi marea greşeală de a renega creştinismul, în care fusese educat, pentru că îşi vîrîse deja în cap să contribuie la renaşterea păgînătății? El şi-a irosit viața, pentru că n-a cîştigat altceva decît odiosul nume de apostat.

Dimpotrivă, eu aş încerca să-mi ilustrez numele străbătînd mereu calea adevăratului creştin; vai de cei care n-ar vrea s-o urmeze. I-aş pedepsi pe loc, fie aruncîndu-i în închisoare, fie cu exilul ori cu moartea. M-aş călăuzi după citatul din Alessandro Severo: «Nu-i faceți altuia ceea ce nu v-ar plăcea să vă fie făcut vouă». În timpul domniei mele, tot timpul aş merge să vizitez provinciile pentru a îmbunătăți administrarea lor şi aş presăra peste tot amintiri cu monumente demne de stimă, cum sînt porțile, drumurile, circurile, bibliotecile, statuile, teatrele etc. Aş fi amabil, uman, păstrător al legilor, aş călători ca un simplu cetățean, aş primi în audiență pe toată lumea, m-aş îmbrăca plin de cuviință, folosind haine făcute de femeile din casă. I-aş primi la Curtea mea pe cei mai mari scriitori, i-aş plăti bine pe profesorii de retorică, aş sprijini

meşteşugurile, iar cugetarea mea preferată ar fi cea folosită de Vespasian: «numai un prieten al oamenilor este demn să conducă»".

Trei zile mai tîrziu, titlul compunerii primite era: *Descrieți o ploaie după o secetă îndelungată*. Şi iată textul realizat:

"Ieri, la orizont, strălucea soarele, care, cu razele sale fierbinți încălzea pămîntul: cerul era senin şi liniştit şi abia abia se simțea o uşoară adiere dinspre apus. Dar seninul n-a durat mult, pentru că după orele amiezii cerul s-a întunecat, soarele s-a ascuns, a dispărut zîmbetul creaturilor şi al culorilor vii, nu s-a mai auzit trilul păsărilor. Apoi totul s-a schimbat.

A început să tune, să fulgere mereu, în mod înfricoşător. Puțin mai tîrziu, a sosit ploaia deasă şi gălăgioasă, inundînd drumurile şi scurgîndu-se de pe acoperişuri. Eu, ca să nu mă plictisesc, stăteam în spatele geamului observînd picăturile care, una după cealaltă, cădeau fără oprire. Foarte multe îşi vedeau direct de drumul lor şi ajungeau chiar în mijlocul străzii; multe altele coborau liniştite de-a lungul zidurilor; au fost şi cîteva care, mai îndrăznețe, s-au lipit de fereastră, poate din curiozitate. Am observat şi multe care, atîrnîndu-se de vreun obstacol, apăreau la marginea sa, ca pentru a măsura adîncimea abisului şi, după ce se clătinau o clipă, îşi făceau curaj şi cădeau amestecate printre celelalte mii care se prăvăleau din cer.

Zăream drumeții care treceau grăbiți, încovoiați sub umbrelele pline de apă, şi vedeam nenumăratele bălți pe care picăturile de ploaie le unduiau, făcînd bulbuci, ce dispăreau îndată ce se năşteau.

Între timp, toată apa aceea forma şipote şi mici şuvoaie improvizate, se scurgea unduindu-se de-a lungul şănțulețelor, pornea să caute un torent care s-o conducă la mare.

Gîndindu-mă la marile foloase pe care apa i le va aduce cîmpiei, am rămas foarte mulțumit. De mult timp nu mai căzuse nici o picătură de apă, iar ploaia ajungea tocmai la timp ca să împrospăteze aerul, să umple puțurile şi cisternele; şi, ceea ce e mai important, urma să readucă la viață plantele şi ierburile, arse de secetă".

Francesco era fericit să studieze cu Angelo Caccavo. La 5 iulie 1901, într-o scrisoare către tatăl emigrat în America, a scris: "Acum, de cînd mă aflu sub îndrumarea noului învățător, îmi dau seama că în fiecare zi fac progrese, lucru pentru care ne bucurăm atît eu cît şi mămica".

De învățătorul Caccavo, Francesco a rămas întotdeauna legat afectiv. Intrînd la mănăstire, cînd scria acasă, niciodată nu uita să-i trimită un "salut", o "îmbrățişare" sau "a amintire plină de afecțiune" învățătorului. La 11 mai 1919, cînd primise deja stigmatele şi devenise celebru, i-a scris următoarea scrisoare: "Eu sînt bine, sănătos, dar foarte ocupat zi şi noapte din cauza sutelor şi chiar a miilor de spovedanii pe care trebuie să le fac în exercitarea chemării mele.

Vă amintesc mereu în sărmanele mele rugăciuni în fața Domnului, şi numai Dumnezeu ştie cît insist pe lîngă el pentru totala convertire a dumneavoastră.

M-aş considera nespus de fericit dacă aş putea să vă revăd, să vă îmbrățişez pentru ultima oară aici, întrucît e desigur cu neputință să-mi mai revăd vreodată ținutul natal. Vă salut pe toți şi vă îmbrățişez din suflet, rugîndu-mă ca mila divină să vă apere şi să vă susțină".

Caccavo a răspuns la dorința elevului său şi a mers de mai multe ori să-l viziteze la San Giovanni Rotondo. A murit în 1944, la vîrsta de şaptezeci şi cinci de ani.

Francesco a început să se gîndească la călugărire încă de cînd era copil. Mama lui, parohul, învățătorul Caccavo erau la curent cu această dorință a sa. Opțiunea de a deveni capucin îi fusese provocată de cunoaşterea fratelui Camillo, un tînăr călugăr-cerşetor de la mănăstirea Morcone, care trecea periodic prin Pietrelcina şi, pentru ținuta sa umilă şi simplă, era îndrăgit de toată lumea.

În primăvara anului 1902, un unchi al lui Francesco, Pellegrino, l-a rugat pe parohul Pannullo să-i scrie părintelui superior provincial al capucinilor, informîndu-l despre intențiile lui Francesco. Părintele superior i-a răspuns că în noviciatul capucinilor din Morcone, deocamdată, nu era loc.

Unchiul Pellegrino i-a propus nepotului să-şi caute un alt ordin religios. Putea alege între Monahii cu tunică albă de la Montevergine, Păzitorii Sanctuarului Mariei, cei din Congregația Mîntuitorului de la Sant'Angelo a Cupolo, sau franciscanii din Benevento. Francesco s-a interesat dacă aceştia purtau barbă şi, întrucît nu aveau, a răspuns: "Nu, vreau să am barbă, ca şi fratele Camillo".

În toamna anului 1902 a sosit a doua scrisoare. Părintele superior al capucinilor anunța că la noviciatul din Morcone era un loc liber şi stabilea de-a dreptul data plecării: 6 ianuarie 1903. Părintele Pannullo a început să pregătească actele necesare, dar s-a oprit

imediat pentru că dintr-o scrisoare anonimă a aflat că Francesco îi făcea curte fiicei şefului de gară din Pietrelcina.

Parohul s-a înfuriat la culme. Şi-a informat colaboratorii şi a luat imediat măsuri drastice. Fără a-i da nici o explicație lui Francesco, l-a exclus de la toate slujbele religioase. Locuitorii din Pietrelcina, nemaivăzîndu-l pe băiatul care era ministrantul cel mai zelos slujind la Liturghie, începură să murmure. A izbucnit un adevărat scandal care l-a făcut pe tînăr să sufere groaznic. Între timp, parohul şi ceilalți preoți din parohie, încercînd să facă lumină în privința acelei acuzații, l-au descoperit pe autorul scrisorii anonime. Era un coleg al lui Francesco, un alt ministrant, care a mărturisit că a inventat povestea pentru că era invidios pe favorurile pe care, după părerea lui, preoții i le făceau lui Francesco.

Parohul şi-a cerut iertare față de tînărul Forgione, l-a inclus din nou în grupul de ministranți şi a reînceput să pregătească documentele pentru primirea la mănăstire.

Vocația lui Francesco a cunoscut şi aspecte dramatice. El simțea chemarea lui Dumnezeu, dar intuia şi greutățile pe care urma să le înfrunte pentru a o duce la împlinire. Era de asemenea atras de viața foarte simplă şi uşoară.

În depăşirea acestor greutăți şi-au avut rolul lor anumite manifestări supranaturale sau mistice, greu de evaluat. În ultimele zile din decembrie 1902, în timp ce medita asupra vocației sale, Francesco a avut o viziune. Iată cum i-a descris-o, după cîțiva ani, confesorului său. Foloseşte persoana a treia, de parcă ar fi vorba de un fapt străin de el:

"Francesco a văzut alături un bărbat impunător de o rară frumusețe, strălucitor ca soarele, care luîndu-l de mînă l-a încurajat cu o invitație precisă: «Vino cu mine, pentru că trebuie să lupți, ca un mare războinic ce eşti». A fost condus pe o cîmpie foarte întinsă, în mijlocul unei mulțimi de oameni împărțiți în două tabere: de o parte oameni cu chipul minunat şi îmbrăcați în straie albe, neprihănite, ca zăpada; de cealaltă parte, oameni cu înfățişare groaznică şi îmbrăcați în straie negre ca nişte umbre întunecate.

Tînărul, dispus între acele două şiruri de spectatori, a văzut venind spre el un om de o nemaipomenită înălțime, aproape atingînd cu fruntea norii, avînd un chip îngrozitor.

Personajul strălucitor care-i stătea alături l-a îndemnat să lupte cu personajul monstruos. Francesco s-a rugat să fie cruțat de furia omului straniu, dar cel luminos n-a acceptat. «Zadarnică e orice împotrivire a ta; cu acesta trebuie să te iei la trîntă. Fii

curajos: intră încrezător în luptă, înaintează cu hotărîre, căci îți voi sta aproape: te voi ajuta şi nu-l voi lăsa să te doboare.»

Înfruntarea a fost acceptată şi s-a dovedit crîncenă. Dar cu ajutorul personajului luminos, aflat mereu aproape, Francesco a fost mai puternic şi a învins. Personajul monstruos, pus pe fugă, a tîrît după el toată acea mulțime cu aspect oribil, printre urlete, înjurături şi strigăte înfiorătoare. Cealaltă mulțime, cu înfățişare foarte frumoasă, s-a descătuşat în aplauze şi imnuri de laudă la adresa Aceluia care îl ajutase pe bietul Francesco într-o atît de cruntă bătălie.

Personajul strălucitor şi mai luminos decît soarele a aşezat pe capul victorios al lui Francesco o coroană de rară frumusețe, care ar fi inutil de descris. Coroana a fost imediat retrasă de personajul cel bun, care a precizat: «Ți-am pregătit alta, şi mai frumoasă. Dacă vei şti să lupți cu personajul împotriva căruia tocmai ai luptat. El se va întoarce mereu la asalt... Luptă cu hotărîre şi nu te îndoi de ajutorul meu... Să nu te înspăimînte înfățişarea lui, să nu te sperii de formidabila lui prezență... Eu voi fi lîngă tine, te voi ajuta mereu, pentru ca tu să reuşeşti întotdeauna să-l îngenunchezi»".

Din mărturia de mai sus reiese faptul că în viața lui au fost mereu prezente unele "forțe" inexplicabile din punct de vedere rațional. În cursul povestirii noastre, ne vom limita la înregistrarea faptelor, prin intermediul celor mai sigure documentări, fără a încerca evaluări sau ipoteze.

La 3 ianuarie 1903, primarul din Pietrelcina i-a eliberat lui Francesco Forgione certificatul de "bună purtare morală şi politică", iar la 5 ianuarie, Curia arhiepiscopală din Benevento i-a dat "scrisoarea doveditoare" pentru intrarea în noviciat.

Încet încet, odată cu trecerea zilelor, Francesco resimțea o durere sfîşietoare la gîndul de a-şi părăsi familia, de care era foarte legat. După mai mulți ani, amintindu-şi de acele zile, i-a scris următoarele gînduri conducătorului său spiritual, părintele Benedetto din San Marco in Lamis: "Dar să nu se creadă că sufletul acesta n-a avut nimic de pătimit pentru despărțirea de cei dragi, de care se simțea foarte puternic legat. Simțea că toate se macină în el, iar durerea o resimțea cu atîta putere încît era pe punctul de a leşina. Cu cît se apropia ziua plecării, această sfîşiere sporea mereu".

În noapte de 5 spre 6 ianuarie, Francesco a avut o viziune. I-a văzut şi i-a auzit pe Isus şi pe Sfînta Fecioară care îl încurajau şi îl asigurau de sprijinul lor.

La 6 ianuarie, sărbătoarea de Bobotează, după Liturghie, la care a asistat în biserica parohiei, s-a întors acasă unde şi-a găsit rudele şi prietenii veniți să-l salute. I-a îmbrățişat pe toți, apoi a îngenuncheat în fața mamei şi i-a cerut binecuvîntarea. După aceea, însoțit de învățătorul Caccavo şi de preotul Nicola Caruso, a pornit spre mănăstirea Capucinilor din Moricone. Amintindu-şi îndepărtarea de casă, Padre Pio se emoționa şi plîngea. Spunea: "Eu ştiu cît a suferit mama mea. Îmi amintesc că în dimineața în care trebuia să plec, mămica mi-a spus: «Băiatul meu drag, simt că mi se sfîşie inima, dar Sfîntul Francisc te cheamă şi trebuie să mergi»".

III

ANUL DE PROBĂ

"Te vei numi fratele Pio" - Frig, foame şi grele penitenţe - Trebuia să doarmă îmbrăcat - Rugăciuni în toiul nopţii - "Să-i vedem gratis pe nebuni" - "Mi-aţi nenorocit băiatul?" - Plîngea gîndindu-se la durerile lui Isus

Morcone se află la vreo cincisprezece kilometri de Pietrelcina. Francesco şi persoanele care îl însoţeau au străbătut distanţa călare pe catîr. Era o zi geroasă. Mănăstirea, construită în 1603, se găseşte în vale, departe de sat şi, pentru a ajunge la ea, Francesco şi tovarăşii săi au trebuit să parcurgă o potecă îngustă şi plină de bolovani. Au trecut pragul severei construcţii pe la amiază, iar Francesco a avut o mică surpriză: a venit să-i deschidă poarta fratele Camillo, tînărul călugăr-cerşetor pe care îl cunoştea şi care îi inspirase vocaţia sa.

Ospitalitatea Capucinilor e din totdeauna proverbială, iar părintele stareţ s-a interesat dacă prînziseră deja. Băiatului i s-a dat voie să cutreiere prin mănăstire, cu scopul de a începe să-şi cunoască noua locuinţă. A rămas impresionat de liniştea profundă care domnea pe acele coridoare cu bolte foarte joase.

În prima după-amiază, Francesco a trebuit să susţină un examen. Înainte de a fi primit definitiv în mănăstire, capucinii au vrut să-i verifice pregătirea intelectuală. La sfîrşitul noviciatului, urma să reia studiile gimnaziale şi era necesar să urmeze un program de pregătire adecvat. Examenul a trecut cu bine: însuşi stareţul i-a comunicat rezultatul învăţătorului Caccavo, care a fost foarte mulţumit. Francesco era deci acceptat. Au urmat saluturile şi îmbrăţişările. Caccavo şi ceilalţi au pornit înapoi, Francesco şi-a început viaţa monahală.

Nu ne-au parvenit documente care să povestească felul în care Francesco şi-a petrecut prima noapte departe de casă, dar cunoscîndu-i sensibilitatea şi ataşamentul faţă de familie, probabil a fost foarte trist. Timp de o săptămînă, a avut permisiunea să trăiască liber în cadrul comunităţii, urmînd orarul care îi convenea lui. Apoi, odată cu exerciţiile spirituale care trebuiau să-l pregătească pentru îmbrăcarea sutanei franciscane,

a început viața obişnuită de mănăstire. Şase zile, Francesco a trebuit să mențină liniştea cea mai desăvîrşită. Întregul timp era dedicat rugăciunii, meditației şi participării la predicile ținute de patru ori pe zi de către un preot în vîrstă.

În dimineața de 22 ianuarie, în prezența întregii comunități reunite în biserică, Francesco, alături de alți doisprezece aspiranți, în cursul unei lungi ceremonii pline de simboluri, a fost "despuiat" de hainele laice pe care le purta şi care reprezentau viața trecută, şi "îmbrăcat" cu sutana ce simboliza viața nouă.

Potrivit unui străvechi obicei, pentru a marca şi mai clar despărțirea sa de cele lumeşti, i-a fost schimbat numele: din clipa aceea, Francesco Forgione a devenit fratele Pio din Pietrelcina.

De ce i s-a dat numele de Pio? Nu se ştie. Cineva a scris că tînărul şi-a ales acest nume deoarece era un admirator al Papei Pius al X-lea. Dar nu poate fi adevărat. Noul nume nu era ales de novice, ci era impus de superior. Probabil a fost numit Pio deoarece în biserica parohială din Pietrelcina sînt venerate moaştele Sfîntului Pius martirul.

În toate ordinele religioase, noviciatul e o perioadă de probă în timpul căreia aspirantul verifică dacă e în stare să ducă acel mod de viață şi să respecte regulile; în timp ce superiorii săi îl observă pentru a stabili dacă poate fi primit de comunitatea lor. În general, anul de noviciat presupune sacrificii şi privațiuni mai mari decît cele pe care apoi le cere obişnuita viață comunitară. În Ordinul Capucinilor, la începutul secolului, atunci cînd Padre Pio a intrat la mănăstire, domnea obiceiul ca noviciatul să fie nu sever, ci de-a dreptul îngrozitor. Capucinii au vrut din totdeauna să se deosebească de celelalte ordine religioase prin asprimea vieții şi, la sfîrşitul secolului trecut, această ambiție era susținută cu mult orgoliu.

Mediul în care Padre Pio şi-a petrecut noviciatul era de o extremă sărăcie. În micile celule, foarte strîmte, abia încăpeau patul, o măsuță, suportul de lighean şi ulciorul. Nu exista nici un fel de încălzire. Iarna, era greu să te speli pe față, pentru că apa din ulcior devenea un sloi de gheață.

Fratele Pio ocupa chilia cu numărul 28. Patul consta dintr-un suport de lemn şi un sac mare umplut cu frunze de porumb. Novicele trebuia să se culce îmbrăcat. Îşi scotea sandalele şi avea doar permisiunea de a-şi aduna sutana în față, pentru a nu produce cute.

Trebuia să doarmă nemişcat, pe spate, cu braţele puse cruce pe piept şi un crucifix mare legat la cingătoare.

La miezul nopţii, somnul era întrerupt brusc de sunetul clopoţelului: toţi călugării trebuiau să se ridice repede şi să meargă la cor, pentru rugăciunea de "mattutino" şi de "laudi". Această deşteptare în inima nopţii, cînd trupul gusta din plin somnul odihnitor, era o penitenţă foarte grea. Rugăciunile în biserică răpeau mai mult de o oră şi, cînd călugării se întorceau în pat, adesea somnul nu mai venea. Iarna mai ales era un adevărat chin. Umezeala rece a coridoarelor şi a bisericii îţi pătrundea în oase şi te cutremura. Nici un capucin nu s-a obişnuit vreodată cu această penitenţă, să ne închipuim atunci cît trebuia să-l afecteze pe un băiat de şaisprezece ani.

Deşteptarea definitivă de dimineaţă se dădea la ora cinci. Novicele trebuia să-şi facă patul, să aşeze pe sacul cu frunze de porumb crucifixul de lemn şi să alerge din nou la biserică. Deplasările dintr-un loc în altul erau totdeauna efectuate după regulile comunităţii: novicii trebuiau să înainteze aliniaţi, în liniştea cea mai deplină, cu ochii în pămînt. Orice abatere era pedepsită.

Ziua se împărţea între rugăciuni, muncă şi studiu. Pînă la ora opt, novicii stăteau în biserică pentru meditaţie, Liturghie şi mulţumire. Apoi, mergeau la sala de mese pentru micul dejun, după care într-o sală unde învăţătorul îi instruia în legătură cu regulile ordinului. La ora 11, treceau la curăţarea diferitelor încăperi ale mănăstirii şi la alte ocupaţii de acest fel. La amiază era prînzul, urmat de o jumătate de oră plimbare în grădină, rostindu-se rugăciuni cu voce tare. La 14,30, novicii mergeau la cor şi studiau pînă la ora 17. Urmau două ore de muncă, efectuată de asemenea în linişte, iar la 19 meditaţie şi rozariul în biserică. La ora 20 cina. Apoi o jumătate de oră recreaţie, în timpul căreia se putea vorbi. La ora 21, stingerea.

De trei ori pe săptămînă, luni, miercuri şi vineri, toţi călugării aveau program de "disciplină": după cină, mergeau la biserică şi, în întuneric, îşi flagelau spatele gol cu un lanţ avînd la capăt bile de fier.

Îmbrăcămintea călugărului capucin la începutul secolului era redusă la minimul indispensabil. Sub sutană avea voie să poarte doar o cămeşoaie de lînă aspră. În picioare, nimic în afară de sandale. Iarna tremurai de frig; vara transpirai de cald.

Mîncarea era puțină. Aceşti tineri, acasă, erau obişnuiți cu mîncăruri simple, dar abundente. În timpul noviciatului, ordinul era să te ridici mereu de la masă poftind la următorul fel de mîncare, iar foamea îți frămînta groaznic viscerele.

La sobrietatea permanentă trebuiau adăugate frecventele perioade de post, care pe atunci erau respectate cu grijă. Novicele capucin postea în fiecare zi de vineri a anului. Respecta de asemenea "postul Binecuvîntatei", instituit de Sfîntul Francisc în onoarea Fecioarei Maria: dura între 30 iunie şi 15 august. Apoi era postul de pregătire a Crăciunului: între 2 noiembrie şi 25 decembrie. De asemenea Postul mare, dinaintea Paştelui. În preziua sărbătorii Fecioarei şi a sfinților Ordinului, precum şi în vinerile Postului mare, novicele mînca în genunchi.

Penitența mîncatului în genunchi era frecventă. Venea să pedepsească încălcarea celor mai mici reguli, sau chiar şi numai pentru a înfrînge orgoliul tînărului călugăr.

În sala de mese, în fiecare zi, înainte de a se aşeza, novicii erau obligați să îngenuncheze pe jos şi unul dintre ei, pe rînd, avea sarcina de a-i spune starețului: "Părinte, binecuvîntează-ne". Dacă starețul răspundea: "Vă binecuvîntez", novicii se ridicau şi se aşezau la masă, dar dacă tăcea, ei rămîneau îngenuncheați pe duşumea pînă cînd avea el chef. Se putea întîmpla să termine de mîncat, să plece împreună cu ceilalți călugări, lăsîndu-i pe novici în genunchi.

Noviciatul era un an de şcoală foarte aspră, iar fratele Pio l-a înfruntat cu cea mai mare dăruire. Totuşi, spiritului său simplu de țăran nu-i scăpau anumite exagerări pe care, ulterior, amintindu-şi de acele timpuri, le critica binevoitor. Povestea adesea acest episod: "Într-o zi, sarcina de a cere binecuvîntarea pentru a ne putea aşeza la masă i-a revenit unui coleg de-al meu, napoletan, în vîrstă de douăzeci de ani. Novicele şi-a făcut datoria după regulament, cu voce fermă a cerut: «Binecuvîntează-ne, părinte», dar starețul n-a răspuns, iar noi a trebuit să rămînem îngenuncheați fără să mîncăm. După o vreme, colegul acela al meu, exasperat, a spus cu voce tare: «La Napoli, ca să-i vezi pe nebuni plăteşti zece bani. În schimb, aici îi vedem pe gratis»".

Fratelui Pio, care se străduise atît de mult să învețe, nu-i plăcea nici faptul că în timpul noviciatului nu aveai voie să citeşti cărți. "La sfîrşitul acelui an", povestea, "a trebuit s-o iau de la început. Uitasem totul. Şi nu putea fi altfel, dacă ne gîndim la sistemul de educație care exista în acele vremuri: nu aveam nici o carte, sacră sau

profană. Novicii aveau voie, ba chiar erau obligați să citească doar vreo cincisprezece pagini. După ce le terminai, începeai din nou să le citeşti. Vă închipuiți ce înseamnă să faci asta un an întreg".

A criticat şi lipsa de judecată în distribuirea veşmintelor: "Cîte lucruri se iroseau cînd ne îmbrăcam. Totul era în comun. Atunci cînd învățătorul ne dădea cămeşoaiele să ni le luăm, se întîmpla ca în armată: erau lungi sau scurte, strîmte sau largi. Adesea cele strîmte se sfîşiau, iar apoi trebuia să le îmbrăcăm astfel".

Dar aceste inconveniente nu deranjau viața lui spirituală, deja foarte bogată şi intensă. Un coleg de noviciat, fratele Guglielmo din San Giovanni Rotondo, a lăsat această mărturie: "După lectura din timpul meditației, care se referea totdeauna la Patimile Domnului nostru Isus Cristos, fratele Pio rămînea multă vreme în genunchi vărsînd lacrimi din belşug. Pentru a-şi putea prelungi rugăciunile chiar dincolo de timpul stabilit, cerea să fie scutit de recreație, de plimbare, iar uneori de cină".

Potrivit mărturiei unui alt confrate, Placido din San Marco in Lamis, fratele Pio, în timp ce medita "plîngea cu lacrimi multe încît pe duşumea lăsa o pată. Unii colegi îşi rîdeau de el. Atunci, pentru a nu fi luat în derîdere, fratele Pio punea batista pe jos, pentru ca lacrimile să curgă pe ea".

În timpul anului de noviciat, relațiile cu familia probabil că au fost foarte rare, aproape inexistente. Fratele Pio a scris acasă o dată sau de două ori. Vorbind despre aceasta, obişnuia să spună: "Aproape că uitasem cum se ține pana în mînă".

Spre sfîrşitul noviciatului, mama Peppa a vrut să meargă să-şi vadă băiatul. A făcut cu mîna ei prăjiturile care îi plăceau în mod deosebit lui Francesco şi a pornit la drum de una singură, pe jos. Ajungînd la mănăstire, a fost condusă în camera de oaspeți, unde peste puțin a venit fratele Pio, însoțit după obicei de un confrate.

Mama Peppa s-a apropiat tremurînd de fiul pe care nu l-a văzut de atîta timp, pentru a-l îmbrățişa, dar acesta s-a ferit. Stătea foarte serios, aproape absent, cu mîinile vîrîte în mînecă şi cu ochii în pămînt. Mama a încercat să-i dea prăjiturile pregătite de ea cu atîta iubire, dar fratele Pio nu le-a luat. Spunea "mulțumesc", dar fără căldură şi mereu fără s-o privească în ochi.

Acel comportament a răvăşit-o pe mama Peppa. A străbătut drumul înapoi plîngînd. Ajunsă acasă, i-a povestit soțului abia întors din America ce-a pățit. Grazio s-a

gîndit că Francesco e bolnav sau i-a pierit iubirea față de familie şi a pornit îndată spre Morcone, cu intenția de a-l aduce acasă pe băiat. Îndată ce l-a văzut, palid, subnutrit şi descărnat, s-a speriat şi, întorcîndu-se spre paznic, a spus: “Ce i-ați făcut băiatului meu? Nu-l mai recunosc”. Părintele stareț a trebuit să depună eforturi pentru a-l convinge pe Grazio că sănătatea fratelui Pio e bună şi că se purtase în acel mod, rezervat şi rece, numai pentru a respecta regulamentul.

Mai tîrziu, amintindu-şi de acea întîlnire cu părinții, Padre Pio spunea: “Nu aveam voie să vorbesc şi să ridic ochii spre părinții mei fără aprobarea învățătorului, iar eu trebuia să-i dau ascultare. Ai mei, în schimb, credeau că m-am tîmpit de cap... Eu aş fi vrut atît de mult să mă năpustesc spre ei pentru a-i îmbrățişa”.

La 22 ianuarie 1904, anul de noviciat s-a terminat. În cadrul unei ceremonii solemne, la care au asistat mama Peppa, Michele, fratele mai mare, şi unchiul Angelantonio, fratele Pio a depus jurămîntul, alături de ceilalți colegi ai săi. Trei zile mai tîrziu, tinerii au părăsit mănăstirea din Morcone pentru a merge în cea din Sant’Elia a Pianisi, unde urmau să-şi reia studiile.

IV

BOLI CIUDATE

Nimeni nu voia să stea lîngă el - Un monstruos cîine negru - Demonul îl bătea la sînge - Primul miracol - Acasă pentru a-şi îngriji sănătatea - Se temea să nu moară - Hirotonirea cu dispensa Papei

În mănăstirea Sant'Elia a Pianisi, în provincia Campobasso, pentru fratele Pio a început o lungă perioadă de boli ciudate, niciodată pe deplin diagnosticate, niciodată vindecate, a căror desfăşurare a fost mereu anormală şi absolut inexplicabilă.

Aceste boli l-au obligat pe tînărul student să ducă o existență deosebită de aceea a colegilor săi.

În cadrul fiecărui ordin religios, perioada dintre noviciat şi sacerdoțiu e considerată de formare. Sub conducerea unor învățători, părinți spirituali şi confesori, tinerii clerici se pregătesc să pună în practică ceea ce au fost învățați în timpul anului de noviciat, pentru a se "maturiza" şi a deveni la rîndul lor învățători ai vieții spirituale. Regulile interziceau cu severitate ca tînărul cleric să petreacă fie şi cîteva zile în afara locului său de formare, în absența unui motiv foarte grav.

Pentru fratele Pio, aceste dispoziții n-au avut nici o valoare. El a început să trăiască în afara mănăstirii încă din 1905. În 1907 a avut efectiv lungi perioade în care se întorcea în ținutul natal, unde a rămas aproape tot timpul între 1910 şi 1916. În realitate, fratele Pio a trăit în afara "normei" mai mult de un deceniu. De fapt, Constituția Capucinilor stabilea ca tînărul cleric, în cazul în care s-ar îmbolnăvi astfel încît să nu mai fie în stare de a se supune regulilor, să fie trimis acasă definitiv. Numai printr-un şir de coincidențe ciudate pe care le vom vedea, aceste dispoziții n-au fost aplicate în cazul fratelui Pio.

După atîta vreme şi în lipsa absolută a documentelor precise, cel puțin pentru anii 1904-1910, e greu să lansăm ipoteze în legătură cu bolile care l-au frămîntat pe fratele Pio.

Probabil la origine stătea o puternică epuizare fizică. După cum am văzut, de-a lungul noviciatului viața a fost grea. Fratele Pio o înfruntase cu generozitate, fără a se menaja. La mănăstirea Sant'Elia a Pianisi, situația nu se îmbunătățise. Deşteptările de noapte pentru rugăciunile de "mattutino" şi "laudi" aveau loc doar de trei ori pe săptămînă, dar aceasta nu schimba cu mult situația. Din mărturiile colegilor săi, se ştie că fratele Pio mînca foarte puțin, se supunea unor grele penitențe, dormea puțin şi se ruga mult. E probabil că aceste abuzuri ascetice au şubrezit fizicul încă în creştere al tînărului şi i-au provocat dezechilibre. Însă, în cazul fratelui Pio, nu trebuie să uităm alți factori misterioşi şi greu de analizat, de ordin paranormal şi spiritual.

În iunie 1905, sănătatea fratelui Pio se stricase în aşa măsură încît superiorii au hotărît să-l trimită la mănăstirea Santa Maria del Monte, pentru a schimba aerul. De şase luni, tînărul călugăr suferea groaznic de constipație şi avea înfiorătoare dureri de cap. Voma des şi se putea hrăni doar cu lapte. Pentru a străbate urcuşul care ducea din centrul satului pînă la mănăstirea Santa Maria del Monte, trebuia să se oprească tot la douăzeci de metri.

Printre oamenii care frecventau bisericuța mănăstirii, s-a răspîndit zvonul că acel tînăr numai piele şi oase ar fi bolnav de ftizie şi nimeni nu voia să stea pe lîngă el.

După cîteva luni, fratele Pio s-a întors printre colegii săi. La sfîrşitul lui 1905, a fost trimis la mănăstirea San Marco la Catola, pentru a studia filosofia. Acea mănăstire se află într-un ținut pustiu, în mijlocul pădurii, iar lui Padre Pio îi plăcea: singurătatea şi liniştea îl ajutau să se izoleze în rugăciune şi meditație.

În anul următor, s-a întors la Sant'Elia a Pianisi.

În viața lui începeau deja să se manifeste cu anumită frecvență fenomene ciudate. În timpul rugăciunii, uneori, ajungea în extaz. Adesea era urmărit de demon. Într-o noapte de vară nu reuşea să adoarmă datorită arşiței sufocante. Din camera de alături, auzea paşii unui om care umbla încoace şi încolo. "Bietul Anastasio nu poate dormi, ca şi mine", s-a gîndit fratele Pio. "Ce-ar fi să-l chem, măcar stăm puțin de vorbă". S-a dus la geam şi l-a strigat pe tovarăşul său, dar vocea i-a înghețat: în dreptul ferestrei de alături a apărut un monstruos cîine negru, cu capul enorm şi ochii încinşi. Înainte ca fratele Pio să aibă timpul de a striga, cîinele cel groaznic a sărit pe acoperişul din față şi a dispărut. A doua zi, fratele Pio a aflat că în chilia vecină nu mai locuia nimeni de peste o lună.

Diavolul nu se mulțumea să-i apară în forme groaznice, dar îl bătea la sînge. Fratele Pio şi-a notat în jurnal: "În noaptea trecută mi s-a părut că demonii vor pur şi simplu să mă omoare. Nu mai ştiam la care sfînt să mă rog. M-am rugat îngerului meu păzitor şi după ce a întîrziat puțin, iată-l zburînd uşor în jurul meu".

Etapele vieții religioase a fratelui Pio, între timp, evoluau în mod regulat şi în 1907 a depus mărturia solemnă. Dar sănătatea i se înrăutățea tot mai mult: febră, tuse, dureri de burtă, leşinuri, sudori reci. Medicii nu înțelegeau nimic. Superiorii săi, îngrijorați, nu ştiau ce să facă şi, în speranța că îl va reface viața în aer liber, l-au trimis acasă. Dar nici îngrijirile mamei şi ale mătuşii n-au dat vreun rezultat.

Din 1907 încolo, vizitele fratelui Pio în ținutul său au devenit frecvente. Mulți călugări nu vedeau cu ochi buni aceste ieşiri din mănăstire. Susțineau că e vorba de capricii. Într-adevăr, multe din bolile de care tînărul se plîngea dispăreau îndată ce punea piciorul în casă şi reîncepeau cînd se întorcea la mănăstire.

La 16 aprilie 1907, fratele Pio a fost convocat la comandamentul militar din Benevento, pentru înrolare. A fost declarat apt şi trimis acasă în permisie nelimitată.

La sfîrşitul anului, după ce şi-a încheiat pregătirea în filosofie studiind de unul singur, acasă, şi-a regăsit colegii la Serracapriola pentru a începe primul curs de teologie, dar a rămas acolo doar cîteva luni; apoi, obişnuitele necazuri l-au obligat să se întoarcă la Pietrelcina.

A continuat studiul teologiei cu ajutorul unor preoți din ținutul său. În decembrie 1908 a primit, la Benevento, ordinarea inferioară. Puțin mai tîrziu, tot la Benevento, a fost ordinat subdiacon. Sănătatea i se îmbunătățise şi i-a reîntîlnit pe colegii săi la Montefusco.

Din acei ani datează un fapt pe care diverşi biografi îl relatează ca primul miracol realizat de Padre Pio. Mănăstirea din Montefusco era aproape de o pădure mare de castani şi, într-o după-masă, fratele Pio s-a gîndit să culeagă un săculeț de castane şi să i le trimită mătuşii Daria, la Pietrelcina, întrucît îi arătase totdeauna o mare afecțiune. Femeia a primit castanele, le-a mîncat şi a păstrat săculețul ca amintire.

După o vreme, într-o seară, făcînd lumină cu o lampă cu petrol, mătuşa Daria s-a dus să scotocească într-un sertar unde soțul ei ținea praful de puşcă. O scînteie a aprins focul, iar sertarul a explodat în obrazul femeii. Urlînd de durere, mătuşa Daria a luat din

dulap săculeţul în care fuseseră castanele de la fratele Pio şi şi l-a pus pe obraz, în încercarea de a potoli durerea provocată de arsuri. Imediat, durerea a dispărut şi pe chipul femeii n-a rămas nici un semn de arsură.

Nici aerul din Montefusco nu i-a fost de folos sănătății fratelui Pio. La jumătatea lunii mai 1909, tînărul s-a întors la Pietrelcina. Iată cum şi-a descris starea sănătății, pe atunci, în fața părintelui său spiritual: “Stomacul îmi reține doar un strop de apă... Nu mai vrea să mă slăbească febra, care aproape în fiecare zi, spre seară, îmi face o vizită, însoțită de o puternică transpirație. Tusea şi durerile de stomac şi de şale mă chinuie groaznic. De cîteva zile, o nouă durere la baza plămînului stîng a venit să mă tortureze. Poate că Isus de data asta are gînduri serioase cu mine. Această nouă durere e oribilă, pe lîngă toate, şi mă împiedică de la orice activitate, uneori mi-e greu şi să pronunț vreun cuvînt...”.

Pentru a deveni diacon, trebuia să dea cîteva examene teologice, iar fratele Pio nu era pregătit. Conducătorul său spiritual, părintele Agostino din San Marco in Lamis, care ținea mult la el, a încercat să obțină o dispensă, dar n-a fost cu putință. A existat ideea ca o comisie specială să-l examineze pe fratele Pio la Pietrelcina, dar arhiepiscopul şi-a exprimat voința de a-l examina el însuşi pe tînărul călugăr după ce se va însănătoşi.

Fratele Pio şi-a dat examenele la Benevento, le-a luat şi imediat după aceea a fost ordinat diacon la Morcone.

Trebuia să se pregătească de acum pentru sacerdoțiu. Superiorul provincial a stabilit că trebuie să revină la mănăstire şi i-a lăsat tînărului diacon posibilitatea de a-şi alege mănăstirea pe care o voia, dar fratele Pio şi-a exprimat dorința de a rămîne la Pietrelcina. Opțiunea lui a provocat uimire şi nemulțumire.

După o pauză de gîndire, superiorul provincial a luat hotărîrea să-l trimită la Campobasso, la mănăstirea Monte, un loc liniştit, aflat la mare înălțime, care părea ideal pentru un bolnav. Se afla şi un spital prin apropiere şi, dacă era necesară o internare, se putea interveni imediat.

Fratele Pio s-a supus. Îndată ce a ajuns la Campobasso, a început să se simtă foarte rău şi după cîteva săptămîni s-a întors la Pietrelcina.

Tînărul cleric nu mai spera să se însănătoşească. Ajunsese chiar să-şi dorească moartea pentru "a fi eliberat din lanţurile acestui trup mizerabil". Îi rămînea o singură dorinţă: de a fi ordinat preot înainte de moarte.

Dreptul canonic stabilea că ordinarea nu putea să se producă înaintea vîrstei de douăzeci şi patru de ani. Fratele Pio avea doar douăzeci şi trei. Conducătorul său spiritual îi spusese că, din motive de sănătate, se putea cere o dispensă specială. I-a scris episcopului şi cererea sa a fost aprobată.

La începutul lunii iulie, superiorul provincial i-a comunicat că trebuie să meargă la Morcone pentru a învăţa ceremonialul ritualic. Fratele Pio s-a dus, dar o singură zi de şedere în acea mănăstire a fost de ajuns pentru a-i provoca din nou crizele de vomă care l-au slăbit îngrozitor. Starețul, înspăimîntat, l-a trimis înapoi la Pietrelcina. Înainte de plecare, fratele Pio i-a scris părintelui provincial: "Sînt obligat să mă întorc din nou acasă pentru a nu-mi înrăutăți starea sănătății. Cît priveşte ceremonialul pe care îl am de învățat, ar putea să mi-l explice parohul din sat, care s-a oferit de bună voie. În privința examenelor, încercați să mi le programați cît mai curînd. Vă rog să mă binecuvîntați. Al dumneavoastră biet frate Pio".

Examenul a fost fixat pentru 30 iulie 1910 şi a fost luat cu uşurință. La 10 august, fratele Pio a fost consacrat preot în domul din Benevento. Avea douăzeci şi trei de ani şi două luni. Ceremonia a avut loc în capela corului mic al călugărilor. Au asistat mama sa şi preotul paroh din Pietrelcina, don Salvatore Pannullo. Nu era de față Grazio Forgione, pentru că emigrase a doua oară în America.

În aceeaşi seară, Padre Pio s-a întors la Pietrelcina şi, patru zile mai tîrziu, la 4 august, a celebrat prima liturghie solemnă în ținutul natal.

V

LOCURILE MISTERIOASE

Lungi convorbiri cu personaje invizibile - Sentimente ciudate şi extaze - Lumea auzea zgomote şi strigăte infernale - Glumele diavolului - "Poveştile" din Pietrelcina

Între 1910 şi 1916, Padre Pio a trăit practic tot timpul la Pietrelcina. Slujea Sfînta Liturghie în biserica parohială, îl ajuta pe preot în slujbele religioase, mînca şi dormea la el acasă, susținut şi ajutat de mama sa.

În aparență, această perioadă a vieții lui Padre Pio are aspectul unei vacanțe, a unei lungi convalescențe; în realitate, a fost fundamentală pentru formarea lui.

San Giovanni Rotondo a fost locul unde Padre Pio i-a dezvăluit lumii darurile carismatice primite de la Dumnezeu; dar la Pietrelcina s-a pregătit el pentru extraordinara sa misiune. Taina mistică ce i-a caracterizat existența s-a desăvîrşit pe deplin în aceste locuri; chiar şi stigmatele le-a dobîndit pe cînd trăia în ținutul său.

Casele în care a locuit Padre Pio în acei ani se găsesc în Borgo Castello, partea veche a satului. Sînt cămăruțe strîmte şi sărăcăcioase, conservate aşa cum le-a lăsat el. Impresionează în mod deosebit chilioara denumită "Torretta" (Turnulețul), pentru că se înalță deasupra altor clădiri. De la unica fereastră se poate admira o panoramă admirabilă. Acesta e unul din locurile cele mai importante din viața lui Padre Pio. Aici stătea el închis ceasuri întregi să se roage, să-i scrie scrisori părintelui său spiritual; aici a asistat la zeci de apariții ale lui Isus, ale Sfintei Fecioare, şi a dus lupte înverşunate împotriva diavolului.

La Pietrelcina trăiesc mulți oameni care l-au cunoscut pe Padre Pio în anii şederii sale în regiune. Am vorbit cu ei, strîngînd mărturii, modeste, dar prețioase. Lumea îşi aminteşte că era foarte slab. Cînd trecea pe străzi, toți îl priveau. Păşea drept, cu ochii în pămînt. Se apăra de soare cu o umbrelă de pînză cenuşie. Toți spuneau că e un sfînt.

Cel mai bun prieten al lui era Mercurio Scocca. Familiile lor aveau loturi de pămînt învecinate, la Piana Romana, o localitate la vreo jumătate de oră de mers pe jos

din Pietrelcina. În copilărie, duseseră împreună oile la păscut. Mercurio era foarte vioi şi dezgheţat. Padre Pio avea un caracter rezervat, dar cu acel prieten îşi dădea frîu liber.

În fiecare zi, după ce termina celebrarea Liturghiei în biserica parohială din Pietrelcina, Padre Pio mergea în Piana Romana, unde fratele său Michele îi construise o colibă, lîngă un ulm mare, pentru a-i permite să se roage şi să mediteze rămînînd în aer liber, spre folosul plămînilor săi bolnavi. Cîteodată, Padre Pio mergea să stea de vorbă cu prietenul Mercurio, care lucra pe ogorul din apropiere. În după-amiezile de vară dormeau împreună între baloţii de spice. O dată, Mercurio a profitat de situaţie pentru a-i juca o festă. Văzîndu-l pe Padre Pio adîncit în somn, a înălţat în jurul lui un mormînt de spice, acoperindu-l din toate părţile, precum şi deasupra. Padre Pio s-a trezit leoarcă de sudoare şi, pomenindu-se complet în întuneric, a început să strige şi să ceară ajutor.

Mercurio ştia că prietenul său îl va ţine minte şi în zilele următoare a avut grijă să nu mai adoarmă printre baloţi. La ora somnului, dispărea. Dar Padre Pio, după cîteva zile, a descoperit că se ascundea într-o căruţă. A aşteptat să adoarmă Mercurio, apoi, încet încet, a tras atelajul spre un drum înclinat şi i-a făcut vînt în jos. Mercurio s-a trezit în timp ce căruţa fugea la vale şi s-a speriat grozav. Totul putea să se termine urît dacă un păr gros n-ar fi întrerupt cursa nebună.

Într-o altă zi, Padre Pio i-a împărtăşit prietenului grijile privind propria sănătate, mereu şubredă. Mercurio l-a ascultat mult timp în linişte. La sfîrşit, cu toată seriozitatea, i-a spus: “Eu cunosc un leac sigur pentru a te vindeca.” “Ce trebuie să fac?”, a întrebat Padre Pio îngrijorat. “De-i vrea să te lecuieşti, cată-ţi nevastă.” Mai bine şi-ar fi muşcat limba. Padre Pio a înhăţat furca şi s-a luat după Mercurio care, ştiind că a pus-o de mămăligă, fugea mîncînd pămîntul. Padre Pio îşi amintea adeseori acel episod, chiar şi după mulţi ani. Cînd Mercurio mergea în vizită la San Giovanni Rotondo, Padre Pio povestea întîmplarea, iar apoi întorcîndu-se spre prietenul său zicea: “Dragă Mercurio, ţi-am rămas încă dator cu o lovitură de furcă”.

Lui Padre Pio îi plăcea să stea printre consătenii săi. Mărturiile în această direcţie sînt numeroase. Giuseppe Fuci, un ţăran de aceeaşi vîrstă şi prieten din copilărie cu Padre Pio povestea: “După ce slujea Sfînta Liturghie, pe la zece sau unsprezece, Padre Pio se întorcea la Piana Romana trecînd prin zona Quadrielli unde locuiesc eu. Se oprea, se aşeza pe un scaun la umbra unui smochin. Bea nişte apă şi avea totdeauna o vorbă bună.

O dată, discuția a venit la evreii pe care i-am cunoscut pe cînd fusesem emigrat în America. Povesteam cum se rugau şi ce făceau. Padre Pio mi-a spus: «Fiecare depinde de propria religie şi trebuie să-i respectăm pe cei care nu profesează credința noastră»".

Lucia Iadanza a lăsat această mărturie scrisă: "Cînd Padre Pio se întorcea din Piana Romana pentru slujba de seară, se oprea transpirat în fața casei mele. Bunica îmi spunea: «Du-te la fîntînă şi scoate nişte apă pentru Padre Pio». El se aşeza şi se odihnea puțin. Întreba ce mai face tata, care emigrase în America. Apa slujea pentru a răci vinul alb în care erau muiați biscuiții oferiți lui Padre Pio, care îi mînca plin de poftă".

Seara se aşeza şi el în poarta caselor pentru a sporovăi. În fiecare zi, se oprea la poştaş ca să citească ziarul. Îi plăcea să converseze şi cu un alt prieten, Filippo Gagliardi, iar în zilele reci şi ploioase intra la el în casă şi se aşeza în fața focului. Atunci Filippo punea la fript cartofi pe jar, care lui Padre Pio îi plăceau foarte mult. Padre Pio cumpărase şi un joc de loto, pentru a petrece după-amiezile de duminică împreună cu tinerii. În Postul Paştelui, pregătea un cor de fete pentru cîntecele din Săptămîna Sfîntă.

În fiecare seară, făcea o plimbare cu parohul don Salvatore Pannullo. Pe atunci, clopotul cel mare marca momentele principale ale zilei: suna în zori, la amiază, la "douăşunu de ceasuri" (care era ora trei), la "douăşpatru de ceasuri" (pentru Ave Maria), şi la "căderea nopții", o oră după Ave Maria. Într-o seară, în timp ce Padre Pio se plimba cu parohul şi cu alții, clopotul a bătut "căderea nopții". Ecoul se putea auzi într-un anumit punct din ținut. Padre Pio a spus: "Acolo unde se aude ecoul clopotului se vor ivi o mare mănăstire capucină şi o biserică". Acele cuvinte păreau absurde, însă profeția s-a adeverit.

Printre oamenii din Pietrelcina, încă de atunci, Padre Pio se bucura de reputația unui sfînt. Mulți îi cereau să-i ajute prin rugăciuni.

În aprilie 1913, insectele au cotropit grîul pe cînd înflorea. Fiecare plantă era plină de goangele care, oprind dezvoltarea spicului, distrugeau recolta. Un țăran s-a gîndit să recurgă la ajutorul lui Padre Pio şi l-a rugat să meargă pe cîmpul său şi să blesteme insectele. Părintele s-a dus şi, în timp ce păşea printre holde predicînd şi binecuvîntînd, insectele căzeau fulgerate. Alți țărani au recurs la ajutorul său, şi peste tot rugăciunile lui Padre Pio distrugeau insectele. Într-o săptămînă, toate plantațiile au fost eliberate de epidemie şi recolta a fost deosebit de bogată.

Sfînta Liturghie a lui Padre Pio dura trei ore. Mulți credincioşi se plîngeau din cauza aceasta, dar înțelegeau că doar un "sfînt" putea să se comporte astfel.

Prin ținut se ştia şi de luptele pe care Padre Pio le ducea în fiecare noapte împotriva Satanei. Uneori, zarva celor ce se petreceau în camera sa era atît de tare încît se auzea foarte departe. În toiul nopții, vecinii erau obligați să iasă din casă, înspăimîntați de ceea ce se întîmplă. Dimineața, mama găsea camera fiului cu susul în jos: salteaua, scaunele, patul, totul era răsturnat. Părintele avea trupul plin de vînătăi din cauza loviturilor.

Acea cameră a continuat să fie bîntuită de Satana chiar şi după plecarea definitivă a lui Padre Pio. Timp de luni întregi s-au mai auzit zgomote, lovituri pe pereți; vasele se spărgeau şi scaunele se rupeau fără să le atingă cineva. Michele, fratele mai mare, a fost nevoit să cheme un preot care să binecuvînteze casa. După exorcizare, zgomotele au dispărut.

Lucruri ciudate i se întîmplau lui Padre Pio şi cînd era în biserică. După celebrarea Liturghiei, el se oprea îndelung să aducă mulțumire şi adesea cădea pe jos pierzîndu-şi simțurile. La început, Michele Pilla, paracliserul, se speria, dar apoi s-a obişnuit: pleca lăsînd cheile deasupra uşii, astfel încît părintele, cînd îşi revenea în simțiri, să poată încuia biserica. O dată, întorcîndu-se să tragă clopotele de amiază, paracliserul l-a găsit pe Padre Pio tot leşinat. Crezînd că a murit, a dat fuga să-l cheme pe paroh strigînd: "A murit dom' părinte". Parohul, care cunoştea originea acelor leşinuri, i-a răspuns: "Nu te teme, o să învie".

Toate aceste episoade stîrneau mare curiozitate printre oameni, dar nimeni nu cunoştea cauza lor. În viața lui Padre Pio se împlinea un destin foarte precis. De mai multe ori se oferise ca victimă lui Dumnezeu pentru mîntuirea oamenilor, iar Dumnezeu acceptase.

Sînt greu de explicat aceste lucruri legate de taina Patimii şi morții lui Isus. Potrivit învățăturilor Bisericii Catolice, Dumnezeu, în infinita sa iubire, a vrut să-i mîntuiască pe oameni, sacrificîndu-l chiar pe Fiul său. Biserica ne învață de asemenea că orice creştin, prin propriile suferințe, poate "participa" la acel sacrificiu, "continuîndu-i" acțiunea mîntuitoare. Reflectînd la acest mister, unele suflete, avînd în mod deosebit harul sfințeniei, se oferă ca victime pentru a fi asemeni lui Isus, iar Dumnezeu acceptă

jertfa, reaprinzînd în trupul lor suferinţele fizice îndurate de Cristos pe cruce. Astfel se explică apariţia stigmatelor la anumiţi mari mistici ca Sfîntul Francisc din Assisi, Sfînta Caterina din Siena etc. Această mare taină a avut loc şi în cazul lui Padre Pio, iar înfăptuirea ei s-a petrecut la Pietrelcina.

Anii pe care Padre Pio i-a petrecut în satul natal i-au fost de folos pentru maturizarea spirituală, condusă de intervenţii supranaturale. Tot ceea ce mai apoi lumea a putut să admire la el în cei cincizeci de ani trăiţi la San Giovanni Rotondo şi-a avut punctul de origine la Pietrelcina. Chiar şi stigmatele i-au fost date în formă invizibilă, pe cînd trăia acolo. Acest lucru se desprinde dintr-o mărturie a preotului Salvatore Pannullo, parohul din Pietrelcina. Atunci cînd, în 1918, i s-a comunicat faptul că pe mîinile lui Padre Pio au apărut stigmatele, el a spus: "Voi le vedeţi acum, dar eu le-am văzut din 1910". Ulterior a povestit că misteriosul fenomen se produsese în după-amiaza de 7 septembrie 1910. Padre Pio tocmai se ruga la Piana Romana. În faţa lui au apărut Isus şi Sfînta Fecioară şi i-au dat stigmatele. După ce s-a întors acasă, Padre Pio i-a relatat totul preotului Pannullo, iar apoi a adăugat: "Părinte 'Tore, fie-ţi milă de mine: să-i cerem ajutorul lui Isus. Vreau să sufăr, să mor de suferinţă, dar totul pe ascuns". Se rugaseră împreună, iar Dumnezeu i-a ascultat. Semnele vizibile ale stigmatelor au dispărut; au rămas, în schimb, suferinţele foarte puternice.

O mărturie a acelui eveniment ne parvine chiar de la Padre Pio, care în data de 8 septembrie 1911 i-a scris părintelui său spiritual, Benedetto din San Marco in Lamis: "Aseară mi s-a întîmplat un lucru pe care nu-l pot nici pricepe, nici înţelege. În mijlocul palmelor mi-a apărut o pată roşie, cam cît forma unui bănuţ, însoţită de o durere puternică şi ascuţită în centrul acelei pete. Durerea era mai tare în palma stîngă, încît o simt şi acum. Chiar şi la tălpi simt o uşoară durere. Acest fenomen se repetă de aproape un an".

Prea înalta onoare mistică a dezlănţuit furia Satanei, care a intensificat chinurile la adresa bietului călugăr. Din scrisorile pe care în acea perioadă i le-a scris Padre Pio părintelui său spiritual, aflăm că, în fiecare noapte, lupta era furibundă. "Dihania aia, de pe la zece cînd m-am culcat şi pînă la cinci dimineaţa, m-a înţepat întruna: credeam că e ultima noapte din viaţa mea...". "Dihăniile s-au năpustit asupra mea ca nişte tigri înfometaţi, blestemîndu-mă, ameninţîndu-mă că o să mi-o plătească. Şi s-au ţinut de cuvînt, părintele meu: de atunci m-au bătut în fiecare zi...". "Au trecut deja douăzeci şi

două de zile de cînd Isus le dă voie dihăniilor să-şi verse mînia asupra mea. Trupul mi-e zdrobit de atîtea lovituri..."

Pentru a-l necăji pe Padre Pio, diavolul îi distrugea, pur şi simplu, scrisorile de mîngîiere pe care călugărul le primea de la părintele său spiritual. Într-o scrisoare a lui Padre Pio se citeşte: "Ultima epistolă a Domniei Voastre a fost deschisă în prezența părintelui paroh şi am găsit înăuntru o foaie albă: Satana ştersese totul".

Părintele spiritual uneori îi scria în franceză sau în greacă, avînd speranța naivă că Satana nu va putea citi. Într-o zi a sosit o scrisoare în franceză. Parohul Pannullo a deschis-o împreună cu Padre Pio şi a găsit foaia pătată cu cerneală. Gîndindu-se că e o răutate a Satanei, a binecuvîntat-o cu apă sfințită şi îndată pata de cerneală s-a decolorat, permițînd lectura.

Cu un alt prilej, părintele spiritual i-a scris lui Padre Pio o scrisoare în greacă. Tînărul călugăr nu cunoştea acea limbă, dar a citit totuşi scrisoarea. Parohul, uimit, l-a întrebat cum a putut face asta, iar el i-a răspuns: "Îngerul păzitor mi-a explicat totul". Cele două episoade sînt confirmate de mărturii scrise ale însuşi parohului.

Din 1918, Padre Pio nu s-a mai întors în ținuturile sale, dar a rămas mereu legat afectiv de ele. Cînd i se vorbea despre Pietrelcina, se emoționa pînă la lacrimi. Într-o zi, i s-au arătat nişte tablouri care reproduceau colțuri din satul său. După ce le-a privit îndelung, a spus: "Mi-ați dăruit patruzeci de ani de viață".

Se îngrijea ca toate locurile în care trăise să fie bine întreținute. Pe nepoata Pia o sfătuia: "Să ții în ordine casa de la Castello: pe acolo a umblat Isus, totul s-a întîmplat acolo". Într-o zi, vorbind cu Silvio Scocca, fiul prietenului său din copilărie, Mercurio, i-a cerut veşti despre coliba din Piana Romana: "Au rămas toate obiectele aşa cum erau mai demult", i-a răspuns Silvio. Padre Pio, amintindu-şi cu nostalgie unele detalii, a spus: "La colțul colibei sînt două pietre: una mare, care nu se poate clinti, şi alta mai mică: ele erau fotoliul meu. De acolo vedeam adeseori răsăritul şi asfințitul soarelui".

Întorcîndu-se la Pietrelcina, Silvio a mers să vadă pietrele şi s-a gîndit s-o ia acasă ca amintire pe cea mică. A legat-o de tractor şi a încercat s-o smulgă din pămînt, dar lanțul s-a rupt de două ori. Privind mai atent, Silvio a văzut că acolo unde şedea Padre Pio apăruse o cruce şi atunci s-a gîndit să renunțe. Trei luni mai tîrziu, era din nou la San

Giovanni Rotondo. Îndată ce l-a văzut, Padre Pio i-a spus: “Derbedeule, aşa ai tu grijă de lucrurile mele? Voiai să-mi iei fotoliul! Lasă piatra acolo unde este”.

Fiicei sale spirituale Lucia Iadanza îi repeta: “Fata mea, eu îmi amintesc de fiecare piatră din Pietrelcina”.

VI

ŞASE ANI ÎN AFARA LEGII

Doar acasă se simţea bine - Uimirea superiorilor săi - "Mai are o lună de trăit", a spus faimosul medic - La Venafro pentru a muri - Patruzeci de zile de fenomene inexplicabile

După cum am relatat deja, Padre Pio a fost hirotonit printr-o dispensă specială pentru vîrsta stabilită de dreptul canonic, deoarece lumea se temea că va muri în scurt timp. Şi, din acelaşi motiv, i se dăduse voie să trăiască în afara zidurilor mănăstirii, în ţinutul său natal. Dar timpul trecea şi sănătatea lui Padre Pio, chiar rămînînd precară, nu se înrăutăţea. Mulţi clerici au început să critice această situaţie. Şi criticau şi atitudinea superiorilor săi care, în opinia lor, permiteau capriciile tînărului.

În 1911, nemulţumirile probabil că erau destul de răspîndite, pentru că superiorul provincial s-a simţit obligat să trateze cazul cu anumită asprime şi hotărîre.

Pe atunci, superior provincial monahal al Capucinilor din Foggia era părintele Benedetto din San Marco in Lamis, un călugăr cultivat şi priceput în păstorirea sufletelor. Îl cunoştea bine pe Padre Pio încă din 1905, cînd îl întîlnise la mănăstirea Sant'Elia a Pianisi şi devenise primul său părinte spiritual.

Fenomenele ciudate care, de cîtva timp, se manifestau la discipolul său îl determinau să creadă că şi bolile acelea misterioase au o origine artificială; dar nu era sigur de acest lucru. Pe de altă parte, Padre Pio constituia deja un "caz", cunoscut în afara provinciei sale, şi era obligat să ia o hotărîre.

Dovedindu-şi înţelepciunea şi prudenţa, părintele Benedetto i-a trimis o lungă scrisoare conducătorului ordinului, pentru a i se oferi sfaturi în legătură cu ceea ce avea de făcut. În prima parte a scrisorii, îl descrie pe Padre Pio şi îi scoate în evidenţă virtutea şi răsunătoarele fapte mistice care se petreceau în jurul său; în a doua parte, se referă la problema spinoasă a şederii tînărului călugăr în afara zidurilor mănăstirii. Scrisoarea poartă data de 11 septembrie 1911. Iată ce conţine: "Acum vă dau o veste bună şi vă cer un sfat. Un tînăr preot cu un comportament neprihănit şi despre care pot afirma, cunoscîndu-l de aproape, că şi-a păstrat totala nevinovăţie, de cînd a intrat în rîndurile

noastre a înaintat sîrguincios pe calea Domnului. A stat nouă luni în această mănăstire pentru a studia filosofia şi, potrivit obiceiului de atunci, îndrumarea sa spirituală era în sarcina mea. Încă de atunci mi-a cerut ca, fie cu prilejul întîlnirilor, fie prin scrisori, să-i ofer în continuare sfaturile mele. Pentru a vă spune ceva despre fervoarea sa, trebuie să ştiți că într-o anumită perioadă a ascensiunilor sale mistice a plîns atît de mult din cauza Patimilor Domnului încît toată lumea s-a temut că îşi va pierde lumina ochilor. A cerut să fie împărtăşit din durerile Mîntuitorului şi i s-a îndeplinit dorința într-un mod de neînțeles. O hemicranie rebelă în fața oricărui remediu şi o boală inexplicabilă pentru orice medic, fie chiar şi celebru în arta îngrijirilor, l-au chinuit împreună cu profundele dureri spirituale. S-a bănuit că ar suferi de ftizie şi medicii i-au recomandat să respire aerul ținutului său de baştină, mai ales de cînd violentele accese de vomă nu-i mai permiteau să înghită nici măcar o lingură de supă, de-a lungul multor zile.

Îndemnat mereu de mine să-mi dezvăluie fiecare ascunziş al sufletului (deja am o importantă colecție de scrisori), în ultimul timp îmi mărturisea, «spre incredibila-i ruşinare», că Domnul i-a dăruit sigiliul preferințelor sale, făcîndu-l să simtă la mîini şi la picioare dureri ascuțite în centrul unor pete roşii şi vizibile care apăruseră acolo.

Aceasta e vestea cea bună. Acum sfatul. După ce a fost trimis să respire aerul ținuturilor de baştină, cum am arătat mai sus, a fost rechemat de trei ori în mănăstirile noastre şi de tot atîtea ori a trebuit să le părăsească, împotriva voinței sale, la indicația fermă a medicilor. Se află şi acum afară şi mă doare sufletul că astfel trebuie să se întîmple. Înțelegînd prea bine că acest fenomen a reflectat voința expresă a Domnului, aş vrea să-l chem înapoi la mănăstire pe orice cale şi mă bate gîndul să nu fac o greşeală. Domnia Voastră ce mă sfătuiți?"

Nu se cunoaşte răspunsul exact la scrisoare, dar din faptele care au urmat se deduce că părintele Benedetto a primit ordinul de a face cercetări amănunțite în legătură cu acea situație ciudată.

Pentru Padre Pio a început o perioadă neplăcută. Se afla între ciocan şi nicovală: pe de o parte superiorii, care voiau să-l vadă la mănăstire; pe de altă parte, "forțele misterioase" care îl țineau la Pietrelcina.

Dar de ce "trebuia" să rămînă la Pietrelcina? Nu s-a aflat niciodată cu siguranță. Părintele Agostino din San Marco in Lamis, duhovnicul lui Padre Pio, într-o zi a încercat

s-o afle, după cum relatează în *Jurnalul* său. Dar Padre Pio i-a dat un răspuns deloc clarificator: "Nu pot spune motivul pentru care Domnul a vrut să stau la Pietrelcina, aş dovedi necredinţă...".

După ce s-a sfătuit cu superiorul său, părintele Benedetto a părut să nu mai aibă îndoieli asupra a ceea ce are de făcut: să-l readucă pe Padre Pio la mănăstire cu orice preţ. I-a scris: "Dacă Domnul va vrea să te cheme la El, e mai bine să mori în mănăstirea unde te-a chemat".

Padre Pio a răspuns pe un ton cu totul neobişnuit: "Nu pot crede că vreţi cu adevărat ca eu să trebuiască să mor. Acasă e drept că am suferit şi sufăr, dar n-am ajuns niciodată în neputinţa de a mă îngriji pe mine însumi, ceea ce n-a fost vreodată posibil la mănăstire. Dacă ar trebui să sufăr de unul singur, foarte bine; dar la gîndul că le voi fi o povară altora, fără vreun alt rezultat decît acela al morţii, n-aş şti ce să răspund. De altfel, mi se pare că am tot dreptul şi datoria să nu mă privez în mod direct de viaţă la douăzeci şi patru de ani. Se pare că aceasta e voia Domnului. Consideraţi că sînt mai mult mort decît viu. Că sînt dispus să fac orice sacrificiu, dacă e vorba de un act de supunere".

Părintele Benedetto nu s-a lăsat înduioşat şi i-a scris discipolului: "Şederea ta în familie mă îndurerează nespus: dacă boala ta adevărată vine de la Dumnezeu şi nu constituie un fapt natural, e mai bine să te întorci la umbra Sfintei Credinţe. Aerul locurilor de baştină nu poate însănătoşi o creatură vizitată de Cel de Sus şi aceeaşi creatură nu se poate teme de moarte numai pentru că revine la mănăstire. Ori acasă, ori în biserică, sănătatea ta va fi mereu aceea pe care o va vrea Dumnezeu.

Înainte de această lungă experienţă cu boala ta, aş fi avut reţineri să-ţi cer să revii printre noi; dar acum, de cînd am văzut că lucrurile nu se schimbă chiar şi dacă respiri aerul din ţinutul tău, îmi reproşez că n-am insistat mai devreme să te întorci.

Acest gînd al meu e împărtăşit şi de Prea Sfinţia Sa părintele Giustino, de părintele Agostino şi chiar de Înalt Prea Sfinţia Sa, căruia i-am scris despre tine. Îndeamnă-te deci la supunere şi Dumnezeu te va binecuvînta".

În faţa unei intervenţii atît de precise a superiorului său, lui Padre Pio nu-i mai rămîne decît să se supună. Dar mai opune încă rezistenţă şi solicită vizita medicală a unui specialist. Subliniază, însă, modestia resurselor economice ale familiei sale, care nu-şi poate permite să plătească medici importanţi.

Părintele Benedetto îi face pe plac. Consultația unui specialist ar putea clarifica definitiv acea situație neobișnuită. Hotărăşte să recurgă la cea mai mare somitate a ştiinței medicale a acelor vremuri: Antonio Cardarelli, profesor de patologie medicală la Universitatea Napoli, expert în boli circulatorii, autor a numeroase publicații ştiințifice, care în 1906, datorită celebrității sale, fusese numit senator pe viață. Nu era uşor să te apropii de profesor, dar părintele Benedetto s-a străduit îndelung şi a reuşit. L-a însoțit el însuşi pe Padre Pio la Napoli. Consultația a avut loc la sfîrşitul lunii octombrie şi răspunsul ilustrului profesor a fost dramatic: a spus că Padre Pio urma să moară în termen de o lună şi l-a sfătuit pe superiorul său să îl însoțească pe bolnav la mănăstirea cea mai apropiată, astfel încît să se stingă în pace.

Părintele Benedetto, înspăimîntat, s-a gîndit imediat la Venafro, mănăstirea cea mai apropiată din provincia Foggia.

Se pare că Padre Pio a sosit la această mănăstire în seara de 28 octombrie. I s-a repartizat o chilie la etajul doi, a treia dinspre biserică. Primele zile au trecut într-un calm relativ, apoi sănătatea i s-a înrăutățit. Nu mînca aproape nimic, iar puținul pe care îl înghițea îl voma îndată.

La jumătatea lunii noiembrie, alarmat de situație, starețul mănăstirii, părintele Evangelista, a vrut să-l ducă din nou pe Padre Pio la Napoli, pentru a doua consultație medicală. Dar nu s-a schimbat nimic.

După întoarcerea la Venafro, situația lui Padre Pio s-a agravat înfricoşător. Trebuia să stea în pat zi şi noapte, renunțînd chiar şi la sfînta Liturghie. În această perioadă, au început să se manifeste fenomene ciudate, la care puteau asista cu toții: extaze şi apariții diabolice.

Părintele Agostino din San Marco in Lamis, duhovnicul lui Padre Pio, devenit curios, asista la acele fenomene cu un bloc notes în mînă şi nota tot ceea ce spunea Padre Pio, conversînd cu misterioasele personaje invizibile. În *Jurnalul* său, părintele Agostino a scris: “La Venafro, în noiembrie 1911, eu şi părintele Evangelista am observat primele fenomene supranaturale. Am asistat la numeroase extaze şi la multe suplicii diabolice”.

Extazele şi aparițiile diabolice se alternau. În *Jurnalul* părintelui Agostino se citeşte: “Într-o seară, înainte de cină, am fost anunțat că Padre Pio se simte rău şi delirează. Încă nimeni nu observase fenomenele supranaturale, nici măcar eu. Credeam

că e bolnav cu adevărat. Am dat fuga în chilia lui, unde erau alți călugări, şi l-am văzut pe părinte culcat în pat, cu chipul agitat şi spunînd: «Goniți pisica aceea care vrea să sară la mine». N-am putut rezista la scenă şi am plecat în biserică să mă rog".

Părintele Agostino ne informează că Satana apărea sub aspectele cele mai diferite: "sub forma unor tinere goale care dansau lasciv; sub formă de crucifix; sub forma unui tînăr, prieten al călugărilor; sub forma părintelui spiritual, sau a superiorului provincial, a Papei Pius al X-lea sau a îngerului păzitor, a Sfîntului Francisc, a Prea Sfintei Fecioare, dar şi sub adevăratele sale înfățişări groaznice, însoțit de o armată de spirite infernale. Uneori nu era nici o apariție, dar bietul părinte era bătut la sînge, torturat cu zgomote asurzitoare, umplut de scuipat etc. El reuşea să se elibereze de aceste viziuni invocînd numele lui Isus".

Extazele se petreceau de două sau trei ori pe zi. În timp ce aparițiile diabolice durau cam un sfert de oră, extazele durau între o oră şi două ore şi jumătate. Părintele rămînea tot timpul cu ochii deschişi, înțepeniți într-un punct al camerei. Vorbea cu voce tare, iar din cuvintele pe care le pronunța se înțelegea că stă de vorbă cu Isus, sau cu Sfînta Fecioară, sau cu îngerul păzitor.

La aceste extaze au asistat şi cîțiva medici. Odată, părintele Agostino a vrut să verifice bătaia inimii şi pulsul. A scris în *Jurnal*: "Nu exista o legătură între bătaia inimii şi puls: acesta din urmă era accelerat şi puternic, dar bătăile inimii erau foarte accelerate şi extrem de puternice, de parcă inima ar fi fost pe cale să-i explodeze".

În afara viziunilor, călugării din Venafro au fost martorii altor fenomene inexplicabile. Chiar în starea de boală agravată, Padre Pio demonstra că este în stare să citească gîndurile oamenilor. Într-o zi, părintele Agostino s-a dus la el. "În dimineața aceasta să spuneți o rugăciune specială pentru mine", i-a spus Padre Pio. Coborînd în biserică, părintele Agostino a hotărît să se roage pentru prietenul său într-un mod deosebit, în timpul Liturghiei, dar apoi a uitat. Întorcîndu-se la Padre Pio, acesta l-a întrebat: "V-ați rugat pentru mine?". "Am uitat", a răspuns părintele Agostino. Iar Padre Pio: "Bine măcar că Dumnezeu a primit gîndul bun pe care l-ați avut coborînd scările."

Cu un alt prilej, părintele Agostino, văzînd că Padre Pio se simte foarte rău şi delirează, de frică să nu moară, a mers în biserică să se roage pentru el. După vreun sfert de oră, s-a întors în camera părintelui şi l-a găsit înseninat. Padre Pio i-a spus: "V-ați dus

să vă rugați pentru mine: ați făcut bine. V-ați gîndit şi la elogiul meu funebru, dar încă mai e timp, mai e timp".

Părintele Agostino notează în *Jurnal* şi un alt fapt ciudat: "În timpul unui extaz, Padre Pio se ruga pentru un suflet pe care îl cunosc într-un mod la fel de intim ca pe mine însumi. Acel suflet era frămîntat de peste un an de groaznice ispite, care îi erau cunoscute doar lui Dumnezeu şi mie, care sînt duhovnicul său. Padre Pio nu avea cum să ştie absolut nimic despre asta. Ei bine, el se ruga pentru sufletul respectiv, pentru ca Domnul să-l elibereze de acele ispite înfiorătoare".

Pentru a primi Sfînta Împărtăşanie în pat, Padre Pio dorea să îmbrace deasupra reverendei o cămaşă albă care în fiecare dimineață, la o anumită oră, era adusă la mănăstire, spălată şi călcată, de către un binefăcător.

Într-o dimineață, cînd la ora stabilită portarul a pornit să preia cămaşa, Padre Pio i-a spus: "Nu te duce, acel om va sosi cu cîteva ore de întîrziere". Şi aşa a fost. O oră şi jumătate mai tîrziu, Padre Pio i-a zis portarului: "Acum du-te, omul tocmai soseşte". Portarul a mers, a deschis poarta şi l-a văzut apropiindu-se de mănăstire chiar în acea clipă.

Aceste fapte i-au convins pe călugării din mănăstirea Venafro că se află în fața unui suflet privilegiat de Dumnezeu. Au început să protesteze împotriva hotărîrii superiorului provincial de a-l ține pe Padre Pio la mănăstire. I-au scris pentru a-l convinge să-l trimită acasă la Pietrelcina, dar primind un răspuns negativ, au hotărît să recurgă direct la superiorul ordinului. La data de 3 decembrie 1911, părintele Evangelista, starețul mănăstirii Venafro, în numele tuturor călugărilor, i-a trimis părintelui superior al ordinului următoarea scrisoare: "Recurg la generozitatea Domniei Voastre pentru simpla expunere a unui fapt şi pentru a vă adresa o rugăminte.

Eu şi toți frații mei de aici, precum şi aproape toți frații din provincie, putem confirma cu conştiința liniştită că Padre Pio din Pietrelcina, care e bolnav deja de trei ani, doar în oraşul său poate reține vreun aliment în stomac. Timp de aproape doi ani a respirat aerul ținutului de baştină, iar acolo n-a suferit niciodată de vărsături. De o lună şi jumătate se află aici şi pot spune sincer că n-a reținut niciodată hrana un sfert de oră: de şaisprezece zile e bolnav la pat şi organismul lui nu reține nici măcar o linguriță de apă.

S-a constatat prin fapte că îndată ce intră în mănăstire apar vărsăturile şi durează pînă cînd rămîne în mănăstire; imediat ce pune piciorul în ţinutul său natal, măcar stomacul i se însănătoşeşte. Să fie oare voinţa lui Dumnezeu ca acest biet călugăr să stea acasă mereu?

Cu toţii mărturisesc că e un foarte bun preot, deci nici nu-i trece prin gînd dorinţa de a rămîne acasă şi nici noi, confraţii săi, n-am vrea să ne lipsim de prezenţa sa atît de preţioasă. Deci, Înalt Prea Sfinţia Voastră puteţi deduce faptul că declaraţia noastră nu e deloc subiectivă, ci reprezintă pura realitate.

Prea Sfîntul părinte provincial a fost informat pînă acum prin numeroase scrisori, dar nu ne-a dat nici un răspuns în această direcţie. Nu recurg la sprijinul Domniei Voastre în dorinţa de a face ceva împotriva superiorului meu imediat, dar mă simt îndemnat de conştiinţa mea, întrucît mi se pare că l-am ispiti pe Dumnezeu, dacă l-am obliga pe un călugăr să stea în mănăstire şi să supravieţuiască fără a se hrăni deloc".

Conducătorul ordinului se pare că, de această dată, a intervenit în favoarea lui Padre Pio: într-adevăr, în ciuda voinţei sale, părintele Benedetto a fost obligat să se supună. I-a certat pe călugării din Venafro pentru că au recurs la superiorul general, încălcîndu-i autoritatea, dar i-a acordat lui Padre Pio permisiunea de a se întoarce acasă.

La 7 decembrie, bolnavul, însoţit de părintele Agostino din San Marco in Lamis, a sosit la Pietrelcina şi aici, ca prin farmec, s-a însănătoşit pe loc de toate bolile. A doua zi, la 8 decembrie, sărbătoarea Imaculatei, puterile îi reveniseră în aşa măsură încît a putut cînta la Liturghia solemnă. "Părea să nu fi fost niciodată bolnav", a scris părintele Agostino în *Jurnalul* său.

Din punct de vedere juridic, poziţia lui Padre Pio în ţinutul natal nu era tolerată de dreptul canonic. În calitate de călugăr, avea obligaţia de a rămîne la mănăstire. Neavînd această posibilitate, trebuia să ceară "secularizarea", adică o dispensă care echivala cu expulzarea din Ordin.

Superiorul provincial, părintele Benedetto, era hotărît să reglementeze situaţia. Trebuia s-o facă şi pentru a nu comite o nedreptate faţă de alţi subordonaţi care aveau nevoie să stea cu familiile şi nu primeau aprobarea.

A cerut din nou intervenţia superiorului general. Acesta s-a pronunţat în favoarea cererii de secularizare. Padre Pio s-a speriat foarte tare. A plîns. I-a scris superiorului

provincial: “Multele lacrimi pe care le-am vărsat mi-au şubrezit atît de tare sănătatea încît am căzut la pat, unde mă aflu şi acum”.

Demersul a înaintat cu încetineală. Părea manevrat de puteri superioare. Au trecut trei ani pînă cînd de la Roma să vină un răspuns, care a fost diferit de cel bănuit. În locul secularizării, a sosit un “breve di esclaurazione”, adică permisiunea de a trăi în afara mănăstirii pe timpul necesar însănătoşirii, călugărul continuînd să poarte reverenda. O soluție de compromis, care era pe de-a-ntregul în favoarea lui Padre Pio.

VII

MATRICOLA NUMĂRUL 2094/25

Simplu soldat la Napoli - De ce a fost acuzat de dezertare - Un plătitor necunoscut - Întîlnirea cu Raffaellina - Diavolul la mănăstire - Ajunge la San Giovanni Rotondo

Aprobarea pe care Padre Pio, după polemici şi bătălii, o obținuse de la Vatican la 25 februarie 1915, a liniştit puțin relațiile sale cu superiorul provincial, care n-a încetat lupta pentru a-l readuce pe călugăr să trăiască alături de ceilalți la mănăstire. Timp de cîteva luni, părintele Benedetto s-a potolit, dar apoi a revenit la atac. Şi-a atins scopurile la începutul anului 1916, recurgînd la un şiretlic.

Padre Pio ținea mult la Raffaellina Cerase, o femeie nobilă din Foggia, considerată "sfîntă". Nu se cunoşteau personal, dar de cîțiva ani purtau o bogată corespondență în care îşi mărturiseau experiențele spirituale excepționale pe care le trăiau amîndoi.

Într-o zi, Raffaellina Cerase i-a spus părintelui Agostino: "Aduceți-l înapoi pe Padre Pio la mănăstire, dați-i autorizația să spovedească: va face mult bine". Deşi era hirotonit de cinci ani, Padre Pio nu obținuse încă aprobarea de a spovedi, şi aceasta deoarece unii medici bănuiau că e bolnav de ftizie. Superiorii săi, pentru a evita transmiterea bolii, îl țineau departe de oameni.

Cuvintele Raffaellinei au sunat ca un oracol. Părintele Agostino le-a relatat părintelui Benedetto, iar cei doi au hotărît să treacă la acțiune şi să-l readucă pe Padre Pio la mănăstire.

În acele zile, Raffaellina se simțea foarte rău. Fusese operată, dar mai avea puține zile de trăit. Cei doi au profitat de situație şi i-au scris lui Padre Pio că Raffaellina, aflată pe patul de moarte, şi-a exprimat dorința de a-l vedea şi de a-i vorbi cel puțin odată. Padre Pio s-a lăsat convins. Drumul a fost plătit de surorile Raffaellinei Cerase. Părintele a pornit în zorii zilei de 17 februarie 1916.

Nimeni nu trebuia să afle de această călătorie, altfel locuitorii din Pietrelcina s-ar fi opus. Țineau mult la "sfîntucul" lor şi se temeau să nu le fie luat. Pentru a nu stîrni

suspiciuni, părintele Agostino, care voia să-l însoţească pe Padre Pio din cauza sănătăţii şubrede, şi-a aşteptat confratele la gara din Benevento.

Cei doi călugări au ajuns la mănăstirea Sant'Anna, la Foggia, spre amiază. Padre Pio era convins că se va opri aici cel mult o oră sau două. Dar la Foggia l-a găsit şi pe superiorul provincial, părintele Benedetto, care i-a poruncit tăios să "rămînă pentru totdeauna la Foggia, viu sau mort".

În faţa unui asemenea ordin, nu mai era nimic de făcut. Padre Pio s-a supus. A scris acasă pentru a i se trimite obiectele personale. I-a scris şi parohului din Pietrelcina, părintele Salvatore Pannullo. Din scrisoare reiese în mod clar neplăcerea sa, dar şi dorinţa de a se supune.

"Prea scumpe părinte 'Tore, e foarte aprinsă dorinţa părintelui provincial de a mă opri aici, pentru a mă face să încerc această climă. În plus, el consideră că am mare nevoie, avînd în vedere starea mea spirituală, de o călăuză bună şi sîrguincioasă pe căile Domnului. În această privinţă, într-adevăr, nu pot să-l contrazic şi chiar Domnia Voastră, pe care Dumnezeu v-a făcut părtaş la ceea ce se petrece în sufletul meu, cred că veţi fi pe deplin de acord.

Deci mă văd nevoit să mă supun la această mereu veche, dar totodată foarte nouă încercare, întrucît *maiora premunt*. Numai Domnia Voastră puteţi înţelege de cîtă putere am nevoie pentru acest din urmă sacrificiu în faţa Celui care îmi cere totul. De aceea, rugaţi-vă pentru mine, pentru ca victima să fie demnă de Domnul şi să fie plăcută apariţia sa în ochii Divinului Părinte".

Padre Pio mersese la Foggia pentru a sta la căpătîiul unei muribunde şi nu-şi uită datoria. A doua zi după sosirea sa la mănăstirea Sant'Anna, însoţit de părintele Agostino, s-a dus la Raffaellina, care locuia în apropierea mănăstirii.

"Întîlnirea", se citeşte în *Jurnalul* părintelui Agostino, "a fost cea dintre două suflete care se cunoşteau demult în faţa Domnului. Au schimbat puţine cuvinte, dar privile lor îngereşti erau mai elocvente decît orice discurs".

Padre Pio a continuat să meargă la bolnavă în fiecare dimineaţă. Slujea Liturghia în capela privată a nobilei femei, iar apoi stătea cu ea de vorbă pînă la amiază. Donna Raffaellina a murit la 25 martie. Padre Pio şi-a informat duhovnicul, pe părintele Agostino, folosind expresii pline de tristeţe:

“Raffaellina a adormit întru Domnul, cu un zîmbet de dispreț pentru lumea aceasta. Ferice de ea!... O invidiez pentru alegerea pe care a făcut-o. De mi-ar da Dumnezeu, prin intermediul acestui suflet ales, şi mie odihna celor drepți. Am obosit... de viață: detest lumea aceasta”.

Între timp, faima “sfințeniei” lui Padre Pio se răspîndise prin Foggia. În fiecare zi veneau la mănăstire mulți oameni care voiau să-i vorbească şi să-i împărtăşească necazurile lor.

Scriindu-i părintelui său spiritual, Padre Pio spune: “Să nu vă supărați pe mine dacă nu vă dau veşti mai des. N-am nici o clipă liberă: o mulțime de suflete însetate de Isus năvălesc asupra mea, încît îmi vine să mă iau cu mîinile de cap”.

Mănăstirea Sant’Anna de la Foggia se găsea, pe atunci, la periferia oraşului, înconjurată de case foarte sărăcăcioase. Pentru Padre Pio nu părea locul cel mai potrivit. Într-adevăr, sănătatea i s-a înrăutățit pe dată. Starețul mănăstirii, părintele Nazareno d’Arpaise, şi-a notat în jurnal că “tînărul preot era măcinat de febră foarte mare”. A fost chemat să-l consulte doctorul Del Prete, medicul mănăstirii, care i-a identificat “focare de microbi la plămînul drept, un uşor şuierat la plămînul stîng”. A dispus “izolare absolută”. Avînd în vedere gravitatea situației, s-a apelat la un medic mai cunoscut, doctorul Tarallo, care a stabilit acelaşi diagnostic.

În mănăstirea din Foggia, Padre Pio a adus cu el întreaga secvență de fenomene ciudate care apăreau de ani întregi în viața sa.

Din cauza febrei, nu mergea aproape niciodată să cineze alături de confrați, ci rămînea în camera lui situată deasupra sălii de mese. Cu punctualitate, în fiecare seară, în timp ce călugării mîncau, pe neaşteptate, din camera lui Padre Pio se auzeau zgomote asurzitoare, care culminau cu o izbitură înfiorătoare. Spaima călugărilor era enormă. Dădeau fuga la Padre Pio şi îl găseau în pat, alb la față, cu semnele unei lupte violente şi prosternat încît nu reuşea să scoată nici un cuvînt. Era leoarcă de sudoare. Cămaşa lui părea scoasă dintr-un lighean cu apă.

Starețul mănăstirii din Foggia, părintele Nazareno d’Arpaise, îşi nota totul în jurnal. Printre altele, citim: “Într-o seară, era în trecere pe la noi monseniorul D’Agostino, episcopul de la Ariano Irpino, căruia am crezut că e bine să-i povestesc ce se întîmplă în mănăstire. Iar el: «Părinte Stareț, Evul Mediu s-a încheiat şi Domnia Voastră

mai credeți în asemenea baliverne?». «Bine», m-am gîndit, «acesta e ca apostolul Toma, nu crede pînă nu vede... Nu-i nimic, o să creadă.»

În timpul cinei, la un moment dat, am auzit obişnuitele lovituri de picior care precedau faimoasa bubuitură. Le-am cerut călugărilor să facă linişte şi îndată s-a auzit groaznica izbitură.

Sluga episcopului, care tocmai mînca în camera de oaspeți, a rupt-o la fugă în bucătărie cu părul măciucă. Episcopul s-a înspăimîntat aşa de tare că în noaptea aceea n-a vrut să doarmă singur. În ziua următoare a părăsit mănăstirea şi nu s-a mai întors".

Un alt călugăr, părintele Paolino din Casacalenda, starețul mănăstirii din San Giovanni Rotondo, a povestit că, trecînd pe la mănăstirea din Foggia, a vrut să se oprească pentru a asista personal la acel fenomen ciudat despre care vorbea toată lumea. La ora cinei, în loc să meargă în sala de mese împreună cu ceilalți călugări, a mers în camera lui Padre Pio şi i-a spus: "Voi sta aici pentru că vreau să văd dacă diavolul va avea curajul să vină şi în prezența mea". Padre Pio, zîmbind, l-a sfătuit să plece, iar apoi a adăugat că speră ca în seara aceea să nu se întîmple nimic.

Aşa a şi fost: nu s-a întîmplat nimic. Convins că Demonul nu are nevoie de martori şi întrucît ora obişnuită a acelor zgomote trecuse deja, părintele Paolino a ieşit din încăpere şi a pornit spre scări, pentru a coborî alături de ceilalți în sala de mese. "De n-aş fi făcut-o!", a scris în amintirile sale, "îndată ce am coborît prima treaptă, am auzit acea izbitură asurzitoare. Era prima dată cînd o auzeam şi am fost cutremurat din cap pînă-n picioare. M-am întors ca un bolid în camera lui Padre Pio şi m-am simțit foarte prost găsindu-l alb ca varul şi leoarcă de sudoare".

Aceste fapte au durat mult timp. La un moment dat, a trebuit să intervină părintele provincial, care l-a implorat pe Padre Pio să pună capăt fenomenelor, pentru că ceilalți călugări erau terorizați. De atunci, zgomotele au încetat, dar au continuat torturile diabolice.

În timpul verii 1916, părintele Paolino din Casacalenda, trecînd prin Foggia şi văzîndu-l pe Padre Pio că suferă din cauza zăpuşelii, l-a invitat să meargă cu el la San Giovanni Rotondo, în Gargano, unde era oarecum mai răcoare. S-a cerut aprobarea părintelui provincial, care a fost de acord, iar la 28 iulie 1916 Padre Pio a pus prima dată piciorul la San Giovanni Rotondo, locul unde urma să trăiască o jumătate de secol.

Pe atunci, acest sătuc din Gargano era complet necunoscut. Iată cum l-a descris Francesco Morcaldi, care ulterior, pentru mulți ani, a fost primarul satului: “Pe vremea aceea, San Giovanni Rotondo era o mică aşezare cu cîteva mii de locuitori, pe care lipsa unor căi de acces comode şi a unor mijloace de comunicare rapide îi ținea aproape izolați de lumea civilizată.

Locuitorii, ocupați mai ales cu muncile agricole, erau obligați în mare măsură să caute de lucru în cîmpia Tavoliere, mlăştinoasă şi infestată de malarie.

Zona muntoasă oferea o păşune bună pentru cirezi şi turme, iar depresiunile fertile permiteau cultivarea cartofilor şi a legumelor, asigurînd produse de bună calitate şi foarte solicitate pe piețele din regiune. Dar la ele se ajungea doar pe cărări strîmte, impracticabile şi abrupte, adesea distruse de aluviuni şi, iarna, îngropate sub zăpadă.

Cel care, pentru a-şi procura hrana, era obligat să-şi petreacă zilele pe munte, trebuia să îndure înnoptările în colibe jalnice, acoperite cu ramuri şi paie şi trebuia să se apere de delincvenții care, organizați în bande armate, protejați de neregularitățile de teren, nu cruțau bunurile şi adeseori viața locuitorilor.

Tristul fenomen al furtului de vite era o plagă răspîndită. Jafurile şi crimele nelinişteau şi îngrozeau populația.

Condițiile de viață din centrul locuit erau de-a dreptul primordiale. Lipseau apa, lumina, serviciile de cea mai elementară igienă. Numeroase familii erau obligate să trăiască într-o inumană promiscuitate, alături de animale, în bordeie întunecate, săpate în pămînt, lipsite de lumină şi aer. Bolile infecțioase făceau ravagii. Puținii medici care trăiau la fața locului, deşi animați de un înalt spirit de sacrificiu, trebuiau adesea să-şi supună la grele încercări propria îndemînare profesională, atunci cînd împrejurările îi obligau la intervenții delicate, la domiciliul pacienților, în contexte improvizate”.

Mănăstirea Capucinilor se găsea la vreo doi kilometri de centrul locuit şi se putea ajunge acolo doar pe o potecă de catîri. Construcția era dărăpănată şi încă mai jalnic era peisajul stîncos dimprejur. Acea mănăstire era cea mai sărăcăcioasă şi mai izolată din toată provincia Foggia şi nici un călugăr nu venea aici cu plăcere. Fusese întemeiată în 1540 şi a fost dintotdeauna considerată un loc de pedeapsă unde erau trimişi călugării indisciplinați, pentru a se pocăi şi a medita.

Acel loc, atît de singuratic şi trist, i-a plăcut lui Padre Pio. Prima lui vacanţă a durat o săptămînă, dar abia întors la Foggia, i-a scris superiorului provincial, cerîndu-i permisiunea de a se întoarce la San Giovanni Rotondo. "Isus mă obligă", scria Padre Pio. "El îmi spune că trebuie să-mi întăresc trupul, pentru a fi pregătit în faţa celorlalte încercări la care vrea să mă supună. Şi alte motive mă împing să cer amintita favoare, dar pe acestea e bine să le trec sub tăcere".

Părintele Benedetto a aprobat cererea, iar Padre Pio a pornit din nou spre San Giovanni Rotondo la 4 septembrie. A rămas acolo pînă la moarte, cu excepţia întreruperilor datorate serviciului militar.

Padre Pio fusese chemat sub arme la 6 noiembrie 1915, pe cînd se mai găsea la Pietrelcina. Se prezentase la comandamentul militar din Benevento şi fusese repartizat la Compania a Zecea Medicală de la Napoli, cu numărul de matricolă 2094/25. Dar, din cauza continuei stări febrile, la 10 decembrie fusese trimis acasă în concediu medical pe un an.

La 18 decembrie 1916, la expirarea concediului, Padre Pio se găsea deja de trei luni la San Giovanni Rotondo. De acolo a plecat la Napoli şi s-a prezentat la comandamentul militar. A fost din nou supus unor îndelungate vizite medicale şi, după cincisprezece zile, i s-a dat un alt concediu medical de şase luni. Foaia de concediu, specificînd perioada de prelungire acordată din motive medicale, se încheia astfel: "şi ulterior să fie la dispoziţie pentru noi ordine".

Obişnuit cu supunerea exactă, după expirarea celor şase luni, Padre Pio a rămas liniştit la mănăstirea sa, întrucît nu veniseră "noi ordine". Această conştiinciozitate a fost cît pe ce să-l aducă în faţa curţii marţiale, cu acuzaţia de dezertare.

La comandament, de fapt, era aşteptat. Văzîndu-se că nu mai apare, a fost declarat dezertor şi s-a eliberat un ordin de arestare. Întrucît, din punctul de vedere al statului, Padre Pio continua să fie Francesco Forgione, nimeni nu se gîndea că dezertorul era tocmai acel călugăr sfrijit de la San Giovanni Rotondo. Descoperirea s-a făcut din întîmplare, de către plutonierul de jandarmi al sătucului din Gargano, care s-a prezentat îndată la mănăstire pentru a-l aresta pe capucin. "Pe foaie scrie să aştept noi ordine şi eu stau aici şi le aştept", a protestat Padre Pio. Întorcîndu-se la comandamentul militar din Napoli, a repetat în faţa căpitanului aceleaşi cuvinte. A fost crezut şi a fost iertat pe loc.

De această dată, deşi sănătatea lui era tot şubredă, Padre Pio a fost considerat apt pentru serviciile de intendență şi a fost repartizat la cazarma Sales. A trebuit să se resemneze şi timp de cîteva luni a fost un soldat ca toți ceilalți.

Padre Pio îşi amintea adesea de acea experiență şi vorbea despre ea cu blîndețe. Tovarăşii de arme l-au descris ca pe un coleg hazliu şi bine dispus.

Prima uniformă militară pe care a îmbrăcat-o îi era foarte largă, poate şi pentru că el era numai piele şi os. Simțindu-se cam ridicol, a comentat: "Mama m-a făcut bărbat; Sfîntul Francisc - femeie (făcînd aluzie la reverendă), iar guvernul - o paiață".

La Napoli, Padre Pio stătea împreună cu tinerii recruți care aveau obiceiul să se țină de şotii. De teamă ca tinerii să nu-i fure hainele, a îmbrăcat pe el tot ce avea: două maieuri, două cămăşi, două veste, două vestoane etc. Pe neaşteptate, un infirmier a strigat: "Forgione Francesco, la vizita medicală". Călugărul s-a prezentat la medicul ofițer, iar acesta i-a zis: "Dezbracă-te". Padre Pio a executat ordinul şi cu tot calmul a început să-şi scoată diversele obiecte de îmbrăcăminte. Medicul, uimit şi amuzat, îl privea pe acel militar ciudat care îşi scotea mai întîi un veston, apoi al doilea, o vestă, apoi cealaltă, o cămaşă şi pe urmă a doua şi tot aşa mai departe. La un moment dat, a exclamat: "Forgione, tu nu porți pe tine haine, ci un depozit de îmbrăcăminte".

Pe cînd Padre Pio era militar la Napoli, tatăl său, Grazio Forgione, a vrut să meargă la el în vizită. Mama Peppa pregătise pentru băiatul ei o traistă cu de-ale gurii, ouă proaspete, ulei, brînză de oaie şi struguri culeşi din via de la Piana Romana. La Napoli, Grazio a cerut să fie dus la pensiunea doamnei Carolina del Mastro, din Pietrelcina, unde trăgeau toți consătenii cînd mergeau în capitala provinciei şi unde era găzduit şi Padre Pio. Văzîndu-şi fiul că vine cu trăsura, Grazio s-a mirat şi l-a întrebat: "Ce-ți mai rămîne din cele 75 de centime pe care le iei cînd slujeşti Liturghia, dacă 50 le strici cu trăsura şi 25 trebuie să le dai paracliserului?". Băiatul l-a liniştit. I-a spus că îşi poate permite să ia trăsura pentru că slujeşte Liturghia într-o capelă privată şi cîştigă 15 lire.

După mîncare, au ieşit împreună la plimbare şi au mers să ia de la reparat o pereche de bocanci, cărora trebuia să li se scoată cuiele din talpă. Grazio voia să-l plătească pe cizmar, dar Padre Pio i-a spus: "Nu, el şi-a luat cuiele care costă 5 lire şi-i ajung".

În preajma Crăciunului din acelaşi an, Padre Pio a primit o permisie. A hotărît să se întoarcă la San Giovanni Rotondo, trecînd pe la Pietrelcina, pentru a se opri cîteva zile acasă. Îşi amintea adesea de acea călătorie şi o povestea cu mare vioiciune. Cu un prilej, povestirea lui a fost înregistrată, iar apoi transcrisă. Cu toate că e destul de lungă, dorim s-o reproducem integral, pentru a oferi un exemplu asupra modului în care Padre Pio povestea episoade din viața sa.

"În decembrie 1916 eram la spitalul militar din Napoli sub examinare. Avui o permisie de convalescență. Fui chemat la comandamentul spitalului şi, pe lîngă foaia de permisie, îmi dădură un bilet pe gratis de la Napoli la Benevento şi o liră de cheltuieli.

Ieşind de la spital, mă dusei încet spre gară, trecui printr-o piață unde era zi de tîrg: n'ăți fi ştiind tîrgşoarele din Napoli, cîtu-s de pline cu lume veselă, de cîntă, strigă, umblă, o-mbulzeală ce nu să mai termină.

De curios, dar şi ca să-mi mai schimb gîndurile, mă oprii să văd ce să vinde. Pornind iar pe drumul spre gară, se apropie de mine un bărbat care avea umbreluțe de hîrtie. Prețul de strigare: o liră, dar pînă la urmă le dădea cu 40 sau 50 de centime. Eu mă gîndii pe loc: «Dacă merg acasă, ar trebui să le duc ceva nepoțeilor. Fiecare aşteaptă cîte ceva». Mă hotărîi să iau nişte cadouri, dar gîndindu-mă că am o singură liră, «dacă o cheltuiesc», îmi spusei, «cum fac de s-ajung la Petrapucina?» (Pietrelcina).

Îmi continuai drumul şi, ajungînd în piața Garibaldi, găsii alți păcălici care vindeau toate minunile lui Dumnezeu. Mă apropiai tot mai mult de gară. Ajungînd la casierie, dădui la vizat biletul de călătorie. Pe cînd mergeam spre peronul de plecare, un alt om care vindea umbreluțe se apropie de mine. Începu să-mi spună: «Don' caporal, don' caporal, 'ai de vă luați neşte-mbreluțe, i-ute ce mîndre-s, li-ți duce-un cado la copilaşi».

Eu nu-l băgam în seamă, dar el continua să-mi umble-n coaste, zicîndu-mi cînd caporal (deşi eu eram simplu soldat), cînd plutonier şi pînă la urmă căpitan. Văzînd că bietul om se chinuie să se țină după mine, mă întorsei şi-i zisei: «Băi băiete, nu-mi trebe nimica, n-am la ce le folosi ş-apoi tu nu eşti cinstit, la piață să vînd cu juma' de liră şi tu vrei una jumate!» Căpos şi stăruitor ca toți vînzătorii ambulanți, începu din nou: «Don' caporal, îs om cu familie, tre' să cîştig oarece, luați-vă o-mbreluță», şi întinzîndu-mi-o

zise: «vă rog io frumos s-o luați, le duceți o amintire la cei dragi». La aceste cuvinte, îi răspunsei: «Mi-o dai cu cinzeci de centime?»

Între timp, trenul fluieră de plecare. Eu urcai. Scosei capul pe geam şi privindu-l pe nenorocitul care se omorîse atîta cu firea să vîndă o umbreluță să-şi facă bani de pîine pentru copii, luai 50 de centime şi-i zisei: «Ține, ia asta şi Dumnezeu să te binecuvînteze». Bucuros nevoie mare, mă salută şi se duse-n treaba lui.

Eram obosit şi mă luase febra. Mă cuprinse frigul şi mă ghemuii tot mai mult în manta. Trenul ajunse la Benevento cu mare întîrziere. Îndată ce coborîi, mă năpustii în fața gării, dar căruța care mergea la Pietrelcina plecase deja. Trebui din păcate să stau peste noapte la Benevento. Mă gîndii să rămîn la gară pentru a nu-i deranja pe prietenii de-i cunoşteam.

Întorcîndu-mă în gară, căutai un loc în sala de aşteptare, dar vai, era plină ochi. Între timp, febra creştea tot mai mult şi nu mai aveam putere să mă țin pe picioare. Cînd oboseam de stat pe loc, umblam prin gară şi pe afară. Frigul şi umezeala îmi intrară în oase şi în starea aceea petrecui multe ore. Fui adesea ispitit să intru la bufetul gării, pentru că localul era încălzit, dar spre marea mea neplăcere şi aici era plin de ofițeri şi soldați care îşi aşteptau trenurile şi fiecare cheltuia cîte ceva pe consumație.

Apoi mă gîndeam: «Abia am 50 de centime şi dacă intru ce mă fac?». Frigul era tot mai puternic, febra mă scutura; era ora două, în sălile de aşteptare nu era nici un centimetru de loc liber să mă arunc măcar pe jos. Mă rugai lui Dumnezeu şi Maicii Domnului. Nemaiputînd rezista, mă hotărîi să intru la bufet. Mesele erau toate ocupate; aşteptam neliniştit să se ridice vreunul şi să plece, voiam să stau jos şi să mă odihnesc puțin, dar nimeni nu se clinti. Pe la 3.30 se anunță acceleratul Foggia-Napoli. În sfîrşit, cîteva mese se eliberară, dar fiindcă fui prea ruşinos nu reuşii să ocup nici măcar un scaun. Mă gîndeam: «Chiar dacă mă aşez, n-am bani pentru a-mi permite mai mult de o cafea, şi dacă n-aş lua măcar atît, ce-ar cîştiga bietul proprietar care îşi pierde aici toată noaptea?». Mă prinse aşa ora patru şi veniră alte trenuri. Mulțumesc lui Dumnezeu, într-un colț al bufetului se goliră două măsuțe.

Mă aşezai într-un colțişor, cu speranța să nu fiu văzut de chelner. Stăteam de cîteva minute cînd intrară un ofițer şi doi subofițeri şi stătură chiar la măsuța de lîngă

mine. Îndată se apropie chelnerul şi, după ce luă comanda, mă întrebă şi pe mine ce doresc.

Fui obligat să cer şi eu o cafea. Furăm serviți în acelaşi timp toți patru. Imediat după aceea, ofițerul şi cei doi subofițeri plătiră şi plecară. Eu între timp mă gîndeam: «Dacă o beau repede, trebuie să plătesc şi să mă duc». Şi de fapt cafeaua aia trebuia să mă țină pînă la sosirea căruței. Aşa că de fiecare dată cînd chelnerul nu se uita la mine, stăteam molcom: îndată ce se întorcea la mine, învîrteam linguriţa pentru a mă face că amestec zahărul în cafea.

În sfîrşit, se făcu ora de mers la căruță. Mă ridicai şi luîndu-mi inima în dinți, mă apropiai de tejghea să plătesc. Chelnerul politicos îmi răspunse: «Mulțumesc, soldatule, totul e achitat». Întrucît chelnerul era mai în vîrstă, mă gîndii: «Poate că mă cunoaşte şi vrea să fie amabil cu mine». Un alt gînd îmi spunea însă: «Te pomeneşti că a plătit ofițerul».

Oricum, îi mulțumii chelnerului şi ieşii din gară. Găsii la locul cunoscut căruța spre Pietrelcina. Priveam în jur pentru a vedea vreo rudă sau vreun prieten care să-mi împrumute prețul biletului de la Benevento la Pietrelcina. În zadar. Prețul era de 1.80 lire.

Cum o să mă descurc doar cu cincizeci de centime?

Lăsîndu-mă în mîna Domnului, urcai şi mă aşezai mai în spate, ca să mă pot înțelege cu taxatorul să-i plătesc biletul la sosire.

Între timp, urcau alți călători. Alături de mine se aşeză un bărbat destul de înalt, cu înfățişare frumoasă. Avea cu el o valijoară nou-nouță şi şi-o aranjă pe genunchi. Trăsura era plină şi, nevăzînd nici un consătean, mă temeam tot mai mult că o să mă fac de sfînta minune, dar apoi îmi spusei: «Cine ştie cîți soldați se află în situația mea sau şi mai rău: eu măcar am cincizeci de centime». Trăsura pornise şi taxatorul începuse să taie biletele pentru cei din față... încet încet se apropia de mine. Domnul de alături îşi scoase din valijoară un termos şi un pahar, turnînd în el cafea cu lapte fierbinte. După ce umplu paharul, mi-l oferi mie; mulțumind, făcui tot ce se putea ca să nu accept, dar, văzînd insistența lui, trebui să primesc, în timp ce el îşi puse să bea din paharul termosului. Tot atunci ajunse la noi taxatorul şi ne întrebă pînă unde vrem bilet.

Încă nu-mi deschisesem gura, cînd îl auzii zicînd: «Soldatule, biletul dumitale pînă la Pietrelcina e plătit». Taxatorul mi-l întindea. Pe de o parte eram mulțumit, pe de

alta mă simțeam umilit şi mă gîndeam: «Oare cine l-a plătit?». Voiam să ştiu pentru ca măcar să-i pot mulțumi. Îl rugai pe Dumnezeu să-l binecuvînteze pe autorul acestei binefaceri. În sfîrşit, ajunsei la Pietrelcina; coborîră mulți călători şi, în fața mea, şi bărbatul care era lîngă mine. După el coborîi eu şi, întorcîndu-mă pentru a-l saluta şi a-i mulțumi, nu-l mai văzui, dispăruse ca prin farmec. Umblînd, mă întorsei de mai multe ori în toate direcțiile, dar nu-l mai revăzui".

Padre Pio s-a întors la garnizoana militară Napoli în data de 6 martie. După o vizită medicală atentă, a fost găsit în condiții dezastruoase, cu o dublă bronhoalveolită. În ziua de 17 a aceleiaşi luni, a fost trimis acasă în concediu absolut şi definitiv.

VIII

20 SEPTEMBRIE 1918

"Am văzut un personaj misterios: cînd a plecat, mîinile mele erau pline de sînge" - Astfel s-a desăvîrşit marea taină - Uluirea şi spaima călugărilor

Închizînd paranteza militară, Padre Pio a fost repartizat definitiv la San Giovanni Rotondo, cu sarcina de conducător spiritual în micul seminar din cadrul mănăstirii, unde erau primiți tinerii din zonă ce priveau cu simpatie viața religioasă. Pe vremea aceea erau vreo cincisprezece. Padre Pio primise misiunea cu entuziasm şi mare dăruire.

Deşi trăia într-un loc izolat, mulți oameni veneau să-i ceară sfaturi, chiar şi de departe. Alții îi scriau. Ziua părintelui era mereu plină. Găsea timp să răspundă la scrisori doar noaptea. Lucra pînă la nouăsprezece ore pe zi, după cum afirmă el însuşi într-o scrisoare.

Acolo sus, pe acel munte golaş şi sterp, într-un decor sărac din punct de vedere social şi lipsit de semnificație, s-a întîmplat unul din cele mai importante evenimente mistice din toate timpurile: imprimarea stigmatelor lui Isus Cristos pe trupul acelui biet călugăr capucin.

În istoria creştină, prin termenul de stigmate se înțelege fenomenul de reproducere totală sau parțială a celor cinci răni ale lui Cristos pe trupul unor sfinți sau al unor personaje mistice. Pînă acum se cunosc peste trei sute de cazuri de persoane stigmatizate. Primul a fost Sfîntul Francisc din Assisi, care a primit stigmatele pe Averna, în 1224. Printre cazurile mai recente sînt amintite cele legate de Anna Katharina Emmerich, Sfînta Gemma Galgani, Theresa Neumann etc. Padre Pio este, pînă azi, singurul preot stigmatizat.

"Din punct de vedere anatomic, stigmatele sînt adevărate lacerații ale țesuturilor moi", a scris profesorul Michele Capuano, "neproduse de agenți externi sau boli, care se manifestă în mod imprevizibil în anumite zone fixe, pe neaşteptate, şi care sînt precedate şi însoțite de hemoragie şi puternice dureri fizice şi morale.

Ele nu conduc nici la infecție, nici la descompunere, nu sfîrşesc în necroză şi nu emană miros neplăcut, nu se modifică şi nu se cicatrizează, ci rămîn stabile timp de ani şi ani, împotriva oricărei legi biologice şi naturale".

După cum am scris în capitolele precedente, Padre Pio cunoscuse o asemenea experiență mistică în septembrie 1910, după hirotonire, dar se rugase lui Dumnezeu să "îl ierte de acea confuzie". Fusese ascultat. Semnele vizibile ale patimilor lui Isus fuseseră îndepărtate de pe trupul său, dar rămăseseră suferințele pe care le provocau şi, cu suferințele, Padre Pio trăia deja de opt ani. Acum, în acel loc de singurătate, unde liniştea şi împăcarea îi permiteau să petreacă ore întregi într-o profundă meditație, ceva nou se desăvîrşea.

La 5 august 1918, în timp ce îi spovedea pe elevii săi, Padre Pio a avut o experiență mistică, pe care i-a descris-o astfel părintelui său spiritual: "Am fost cuprins de groază la vederea unui personaj ceresc, ce apărea în fața privirilor mele. Ținea în mînă un fel de instrument, asemănător cu un drug de fier cu capătul bine ascuțit, şi parcă de acolo ieşea foc. Personajul a aruncat acel instrument cu toată violența în inima mea. Pe loc am scos un strigăt, simțeam că mor. I-am spus băiatului pe care îl spovedeam să plece pentru că mă simt rău şi nu mai am puterea de a continua. Acest martiriu a durat fără întrerupere timp de şapte zile. Cîte am pătimit în această perioadă nu ştiu să spun. Mi se părea că cineva îmi smulge măruntaiele. Din acea zi m-am simțit rănit de moarte. Simt în tainița cea mai ascunsă a sufletului o rană mereu deschisă care se zbate în mine".

Durerea provocată de acea experiență mistică era extrem de intensă. În anumite momente, ajungea atît de înfiorătoare încît îl determina pe călugăr să invoce moartea. Tot părintelui său spiritual i-a scris în acele zile: "Rana e atît de dureroasă încît numai din cauza ei aş putea muri de peste o mie de ori. O, Doamne, Dumnezeule, de ce nu mor? Eşti oare atît de crud, tu care rămîi surd la strigătele celui ce suferă şi nu-i aduci alinare? Iartă-mă, părinte, mi-am ieşit din minți, nu ştiu ce vorbesc. Prea marea durere mă face să mă tulbur împotriva voinței mele".

Dar era vorba de o rană "mistică" sau reală? Într-o scrisoare din 5 septembrie, tot în fața confesorului său, Padre Pio vorbeşte despre o "rană sîngerîndă": "Rana care mi se redeschide sîngerează, sîngerează mereu... Prea marea durere pe care mi-o provoacă rana mereu deschisă mă face să mă tulbur, mă face să-mi ies din piele, mă duce la delir".

Probabil e vorba de rana din coastă, pe care Padre Pio a reuşit s-o ţină ascunsă faţă de ceilalţi călugări pînă la 20 septembrie, cînd s-au deschis şi rănile de la picioare şi de la mîini.

În acea dimineaţă, mănăstirea era mai goală ca de obicei. Părintele stareţ se dusese la San Marco in Lamis; fratele Nicola, cerşetorul, îşi vedea de drumurile sale; elevii erau în curte la joacă. Padre Pio era singur în biserică pentru aducerea de mulţumire de după Liturghie. Era îngenuncheat pe platforma corului, în faţa altarului principal. Stătea la mijlocul băncii, în ultimul rînd. În faţa lui, înălţat deasupra balustradei, un crucifix mare din lemn de chiparos, realizat de un sculptor necunoscut din secolul al XVII-lea. Cristos murind, care se poate vedea şi azi în biserica franciscană din San Giovanni Rotondo, are o expresie dureroasă şi crudă. Cu ochii deschişi, cu gura deformată. Sîngele se revarsă abundent din cap şi din rănile de la mîini, picioare şi coastă.

În acele zile, Europa deplîngea victimele războiului care făcea ravagii pe diverse fronturi şi pe cele provocate de febra spaniolă care decima populaţiile. Padre Pio, mereu foarte sensibil la durere, poate că în acea dimineaţă tocmai se ruga pentru toţi acei morţi. La un moment dat, s-a întîmplat ceva misterios. Nu era nimeni în biserică. Deci nimeni n-a fost martor la acel fapt. Iată felul în care Padre Pio, o lună mai tîrziu, i l-a descris părintelui său spiritual.

“Eram aşezat pe platforma corului, după celebrarea Sfintei Liturghii, cînd am fost surprins de o toropeală asemănătoare cu un somn dulce. Toate simţurile mele, interne şi externe, precum şi înseşi simţurile sufleteşti, se găseau într-o împăcare de nedescris. În timp ce mă aflam în acea stare, am observat în faţa mea un personaj misterios, asemeni celui văzut în seara de 5 august, cu deosebirea că acesta avea mîinile, picioarele şi coasta şiroind de sînge. Vederea lui m-a îngrozit. Am încercat senzaţii pe care nu le-aş putea descrie. Simţeam că mor şi aş fi murit dacă Domnul n-ar fi intervenit să-mi potolească inima care mi se zbătea nebună în piept.

Cînd personajul cel misterios a plecat, m-am pomenit cu mîinile, picioarele şi coasta perforată şiroind de sînge. Închipuiţi-vă durerea sfîşietoare pe care am resimţit-o atunci şi pe care o încerc mereu în fiecare zi. Rana de la inimă revarsă mereu sînge, mai ales de joi seara pînă sîmbătă. Mă tem să nu mor din lipsă de sînge, dacă Domnul nu-mi

ascultă gemetele de durere şi nu-mi şterge aceste răni. Să-mi lase durerea şi sfîşierea, dar să-mi ia aceste semne exterioare care provoacă o umilinţă şi o confuzie de nedescris şi de neacceptat".

Scrisoarea poartă data de 22 octombrie 1918. Padre Pio a aşteptat treizeci şi două de zile, înainte de a se hotărî să-i dezvăluie părintelui său spiritual ceea ce i s-a întîmplat. A încercat să ţină faptul ascuns şi în mănăstire. Dar n-a fost uşor.

Din mărturiile celorlalţi călugări care trăiau pe atunci la San Giovanni Rotondo, s-a aflat că Padre Pio după stigmatizare s-a tîrît cu greu din biserică pînă la chilia cu numărul 5, lăsînd pe coridor pete de sînge. A încercat să oprească în vreun fel hemoragia, înfăşurîndu-şi mîinile şi picioarele şi tamponînd rana din coastă cu cîrpe. Fîşiile de bandaj n-au scăpat neobservate de călugări, iar starețul mănăstirii, părintele Paolino, a vrut să afle ce se-ntîmplă. Padre Pio a fost obligat să-i arate rănile. Părintele Paolino l-a informat imediat pe superiorul provincial, care a dat ordin să se ţină ascuns totul pînă la sosirea lui. A examinat şi el rănile misterioase şi, neştiind ce să facă, i-a scris superiorului general, afirmînd printre altele: "Nu sînt pete sau urme, ci adevărate răni care au străpuns mîinile şi picioarele. Rana din coastă e sfîşiată cu totul şi sîngerează mereu".

Şi superiorul general a dat ordinul de a se menţine secretul şi de a se urmări în continuare cazul cu maximă prudenţă.

IX

MEDICII ÎN FAȚA STIGMATELOR

Examene şi controale din partea a trei specialişti - Polemici din cauza referatului fantomatic al părintelui Gemelli - Intervenție chirurgicală fără anestezie - Lumea începe să se strîngă

În ciuda discreției riguroase a lui Padre Pio şi a tăcerii prudente a superiorilor săi, vestea "călugărului cu stigmate" s-a întins încet încet ca pata de ulei. Rănile sîngerau mai ales atunci cînd părintele oficia Liturghia; iar credincioşii puteau să vadă. Din satele învecinate a început să se adune lumea încă din primele luni ale anului 1919. Din Puglia, vestea s-a răspîndit în toată Italia şi apoi în străinătate, provocînd afluxul pelerinilor doritori să vadă minunea.

La jumătatea lunii iunie 1919, a ajuns la San Giovanni Rotondo primul ziarist, Renato Trevisani, trimis de "Mattino" din Napoli. A scris un lung articol, publicat pe şase coloane, cu următorul titlu: "Padre Pio, «sfîntul» de la San Giovanni Rotondo, făptuieşte o minune asupra grefierului din sat, în prezența trimisului special al ziarului «Mattino»".

Articolul a avut efectul unei bombe. Au venit alți ziarişti. S-au produs primele convertiri răsunătoare şi primele "miracole" atribuite "sfîntului cu stigmate". Au început de asemenea polemicile şi contestațiile din partea necredincioşilor. În acest context, superiorii capucini au simțit că e nevoie să solicite o examinare medicală a acelor răni ciudate, pentru a putea răspunde atacurilor ce i se aduceau lui Padre Pio şi chiar întregii comunități de la San Giovanni Rotondo, acuzată de complicitate la această înşelătorie.

Primul doctor care a studiat stigmatele lui Padre Pio a fost profesorul Luigi Romanelli, medic primar la Spitalul Civil din Barletta. El l-a consultat pe călugăr la ordinul părintelui superior provincial, în zilele de 15 şi 16 mai 1919. În raportul său, printre altele, a scris: "Leziunile pe care le prezintă la mîini sînt acoperite cu o membrană de culoare roşu-maronie, fără nici un punct sîngerător, nici un edem şi nici o reacție inflamatorie în țesuturile înconjurătoare. Am convingerea, ba chiar certitudinea că acele

răni nu sînt de suprafață, deoarece aşezîndu-mi degetul mare în palma sa, degetul arătător pe dosul mîinii şi apăsînd simultan, am perceput cu exactitate spațiul gol existent.

Leziunile de la picioare prezintă caractere identice cu acelea de la mîini. În dreptul coastei am observat o tăietură dreaptă, paralelă cu oasele costale, cu lungimea de şapte sau opt centimetri, prin secționarea părților moi. Ca în toate leziunile toracice, sondajul rănii nu poate fi efectuat, de aceea e greu de judecat pînă unde pătrunde în adîncime şi ce direcție are în cavitate. Rana sîngerează puternic, iar sîngele e de tip arterial".

Două luni mai tîrziu, la 26 iulie, a sosit la San Giovanni Rotondo pentru a-l consulta pe Padre Pio profesorul Amico Bignami, titularul Catedrei de Patologie Medicală a Universității din Roma, trimis de autoritățile ecleziastice. Profesorul şi-a prelungit examinarea timp de o săptămînă. Observațiile sale nu s-au deosebit de acelea ale profesorului Romanelli şi de asemenea judecata sa privind personalitatea celui stigmatizat a fost exprimată în cuvinte de profundă admirație. Dar el, fiind de formație pozitivistă şi ateu convins, a tras concluzii în acord cu teoriile sale. A afirmat că, în opinia lui, acele stigmate au debutat ca "produse patologice (necroză neurotică multiplă cutanată) şi se completaseră, poate în mod inconştient, printr-un fenomen de sugestie, cu un intermediar chimic, de exemplu tinctură de iod".

Împotriva acestor declarații s-a pronunțat profesorul Romanelli, care a repetat consultația lui Padre Pio şi a întocmit un nou referat în care respingea punct cu punct teoriile lui Bignami.

Printre altele, profesorul a scris: "La distanță de mai multe luni (circa şaisprezece) am putut remarca în acele leziuni modificări mai mult sau mai puțin importante, care însă nu alterează prin nimic nici entitatea şi nici natura lor...

Leziunile pe care Padre Pio le prezintă la mîini acum sînt acoperite de crustă şi sîngerează pe alocuri, în timp ce, atunci cînd le-am văzut în iunie 1919 şi în luna iulie a aceluiaşi an, erau acoperite de o membrană tumefiată, de culoare roşu-maronie. Nu există puncte sîngeroase, nici edem, nici vreo reacție inflamatorie în țesuturile înconjurătoare.

Din punct de vedere ştiințific, rănile se vindecă, dacă sînt bine îngrijite, sau produc complicații, dacă sînt prost îngrijite. Însă, cum se poate explica oare ştiințific motivul pentru care rănile lui Padre Pio, îngrijite fără nici o normă ştiințifică, ba chiar

mai ales cele de la mîini supuse, în prezența mea, unor spălări în apă cu totul nesterilă, acoperite cu mănuşi obişnuite de lînă sau cu batiste luate dintr-un dulap fără nici o dezinfectare, spălate pînă şi cu săpun de cea mai proastă calitate, nu se agravează, nu produc supurații şi complicații, dar nici nu conduc la vindecare? De cinci ori l-am consultat pe Padre Pio în interval de cincisprezece luni şi, dacă am remarcat unele modificări, n-am găsit în schimb nici un indiciu de natură clinică putînd să mă autorizeze să clasific acele răni...".

Împreună cu profesorul Romanelli, a efectuat un studiu îndelungat şi aprofundat şi doctorul Giorgio Festa, care ulterior a publicat pe această temă o carte groasă cu titlul *Mistere ale ştiinței şi lumini ale credinței*. Festa a contestat ipotezele profesorului Bignami, observînd: "Leziunile, odată produse, indiferent în ce mod, ar fi trebuit mai apoi, în mod natural, să conducă spre cicatrizare sau spre acea formă de necroză care prin inevitabilul contact cu vreun microb n-ar fi întîrziat să se producă".

Împotriva profesorului Bignami s-a întors chiar experimentul pe care el însuşi l-a recomandat. Ilustrul savant susținea că dacă Padre Pio va fi împiedicat să atingă sau să-şi înmoaie în iod rănile timp de o săptămînă, acestea urmau să dispară. Părintele superior provincial a ales trei călugări şi i-a obligat, sub jurămînt, să supravegheze în fiecare zi rănile lui Padre Pio, înfăşurîndu-le în bandaje noi, pe care trebuiau să imprime un sigiliu astfel încît nimeni altul să nu le poată desface. Experimentul a fost realizat cu cea mai mare grijă. La sfîrşitul celor opt zile, în loc să se închidă, rănile sîngerau mai tare ca niciodată. Părintele Paolino din Casacalenda, unul dintre cei trei martori, a scris: "În a opta zi, cînd am scos definitiv bandajele lui Padre Pio, în timp ce slujea Sfînta Liturghie îi curgea atît de mult sînge din mîini încît am fost obligați să-i trimitem cîteva batiste, să se şteargă".

După consultația profesorului Bignami, a venit la San Giovanni Rotondo şi părintele Agostino Gemelli, întemeietorul Universității Catolice. În urma acelei vizite, părintele Gemelli a exprimat o judecată negativă despre Padre Pio şi stigmatele sale, care a avut atunci şi are pînă în ziua de azi o pondere determinantă pentru evaluarea capucinului din Pietrelcina, în mediile catolice şi laice. De fapt, foarte des, în articole, cărți, conversații radiofonice şi televizate care se referă la Padre Pio, auzim spunîndu-se: "Şi totuşi, părintele Gemelli era împotriva lui".

În 1920, părintele Agostino Gemelli avea treizeci şi doi de ani. Se convertise la viața religioasă. Laureat în medicină şi specializat în psihologie, se bucura de foarte mare considerație. Fiind în acelaşi timp medic, psiholog şi cleric, era judecătorul cel mai calificat. Însă consultarea lui Padre Pio de către el este contestată istoric.

Părintele Gemelli a mers efectiv la San Giovanni Rotondo la 18 aprilie 1920. Semnătura sa apare cu adevărat în registrul vizitatorilor acelei mănăstiri, la data indicată. Era însoțit de Armida Barelli. Despre acea vizită şi despre modul în care s-a desfăşurat avem mărturia scrisă a părintelui Benedetto din San Marco in Lamis, care i-a fost martor ocular. Iat-o: "Tot ceea ce scriu în continuare îmi amintesc cu maximă siguranță, de parcă s-ar fi întîmplat ieri, şi pot s-o confirm chiar şi sub jurămînt.

Părintele Gemelli i-a scris părintelui provincial, Padre Pietro, că vrea să facă o vizită la San Giovanni Rotondo. Padre Pietro i-a răspuns că, dacă are intenția de a merge ca om de ştiință pentru a-l examina pe Padre Pio, trebuie să obțină de la Roma un permis special din partea superiorilor. Gemelli i-a răspuns că merge doar cu scopuri spirituale şi personale.

Nimerindu-mă eu chiar în acea zi la Foggia pentru a mă deplasa la San Giovanni, Padre Pietro mi-a dat să citesc răspunsul lui Gemelli (o carte poştală) şi mi-a spus să aştept pînă în ziua următoare, pentru a-l însoți pe ilustrul părinte la San Giovanni Rotondo.

Gemelli a sosit seara şi n-a exprimat nici o dorință de a-l consulta pe Padre Pio, în calitate de medic. A doua zi, împreună cu vicarul general, secretarul provinciei Foggia, părintele Gerardo, şi superiorul Fraților Minoriți, i-am însoțit pe părintele Gemelli şi pe Armida Barelli la San Giovanni Rotondo. Domnişoara Barelli a solicitat o întrevedere cu Padre Pio şi, în prezența mea, l-a întrebat dacă Domnul va binecuvînta opera proiectată puțin mai devreme, Universitatea Catolică. Padre Pio a răspuns monosilabic: «Da».

În ziua următoare, numita domnişoară a început să mă roage să-l autorizez pe Gemelli în consultarea rănilor lui Padre Pio. I-am răspuns că nu pot face aşa ceva, deoarece părintele provincial îmi ceruse în mod expres să nu-l oblig pe Padre Pio la acest supliciu, întrucît Gemelli nu obținuse permisul special de la Roma şi în plus declarase că n-a venit cu asemenea intenții. La insistențele repetate ale domnişoarei Barelli, n-am putut răspunde altceva decît că îmi este imposibil.

Renunțînd la ideea consultației medicale, Gemelli a solicitat o întrevedere între patru ochi cu Padre Pio, care a avut loc în sacristie şi a durat puține minute. Eram într-un colț şi am avut impresia că Padre Pio îl alungă cu supărare".

Din această minuțioasă mărturie reiese clar că Gemelli n-a consultat şi nici măcar n-a văzut stigmatele lui Padre Pio. Cu toate acestea, după cîteva luni, s-a răspîndit zvonul că el a făcut un "referat îngrozitor". Nu există nici urmă de acel referat, deşi toți îl pomenesc.

În legătură cu referatul au apărut cele mai diferite polemici, care s-au prelungit timp de ani şi ani, alimentate şi de declarațiile ciudate ale aceluiaşi Gemelli, care a susținut întotdeauna: "Eu am fost însărcinat de autoritatea ecleziastică, nu trebuie să spun care anume, să fac o investigație. I-am trimis acelei autorități ecleziastice referatul meu". Cu alt prilej, a mai afirmat: "L-am examinat cu atenție pe Padre Pio şi stigmatele sale. În timpul examinării, era prezent părintele provincial". Din punct de vedere istoric, aceste afirmații ale părintelui Gemelli nu au nici o acoperire documentară. Deci nu se ştie cum, unde şi cînd l-a examinat pe Padre Pio şi stigmatele sale, fiind sigur faptul că s-a deplasat la San Giovanni Rotondo o singură dată. Va reveni în sarcina judecătorilor procesului de beatificare a lui Padre Pio să facă lumină în această "intrigă polițistă".

Atitudinea părintelui Gemelli a continuat să rămînă ambiguă şi în anii următori.

În 1921, l-a întîlnit la Roma pe doctorul Festa, au discutat împreună despre stigmatele lui Padre Pio. Gemelli părea interesat de aprofundarea subiectului, a stabilit o întîlnire cu doctorul Festa, dar n-a mai dat nici un semn de viață.

Iată mărturia scrisă de doctorul Festa:

"Un distins preot şi medic, părintele Gemelli din Ordinul Minoriților, cu cîtva timp înainte de a doua mea consultare a stigmatelor lui Padre Pio, s-a deplasat la San Giovanni Rotondo cu scopul de a-l consulta şi el pe călugăr. Neavînd însă o autorizație valabilă din partea superiorilor, nu i s-a permis să consulte rănile: a putut avea doar o foarte scurtă conversație cu el. Voi spune mai mult: această conversație, după cîteva clipe, a fost întreruptă chiar de Padre Pio printr-o reacție care, deşi rămînea modestă şi blîndă, apărea în contrast cu trăsăturile sale de obicei generoase, umile şi tandre. După cîtva timp, mai precis în septembrie 1921, cu ocazia centenarului celui de-al Treilea Ordin Franciscan, m-am întîlnit în Ara Coeli cu părintele Gemelli, l-am rugat pe starețul

mănăstirii să-i fiu prezentat, am menționat în fața lui că, în două rînduri, din însărcinarea Curiei Generale a Ordinului, îl consultasem şi îl studiasem îndelung pe Padre Pio, iar subiectul a părut să-l intereseze atît de mult încît în ziua următoare am avut în legătură cu aceasta o lungă şi foarte cuprinzătoare conversație. Conversație care mi-a clarificat atitudinea lui Padre Pio față de el, întrucît acesta intuise cu siguranță că părintele Gemelli mersese în vizită cu ideea preconceptă că se află în fața unui subiect pur şi simplu neuropatic, a cărui vindecare îşi propunea s-o obțină prin ştiința sa psihologică...

Faptul l-am putut înțelege cu limpezime din gîndurile rostite de părintele Gemelli, care se aventurase astfel să exprime o judecată apriorică, fără a-şi fi constituit o noțiune asupra naturii şi a condițiilor anatomice şi patologice în care se prezintă studiului nostru rănile lui Padre Pio şi fără a fi avut răgazul de a efectua asupra lui nici măcar analizele cele mai elementare. Şi, după ce l-am informat despre condițiile reale în care apar leziunile pe care Padre Pio le poartă pe trup, după ce, prin deducții ştiințifice exacte, l-am convins că acele leziuni nu puteau fi semnul unei stări maladive, nici ale unei condiții psihopatice particulare şi nici efectul unui proces autosugestiv; după ce, în sfîrşit, i-am dat să citească anumite documente care demonstrau superioritatea spirituală a acelui om, el a rămas impresionat şi cutremurat în aşa măsură încît mi-a spus textual: «Dragă domnule doctor, eu trebuie să plec în seara aceasta la Milano, dar voi fi din nou aici peste cîteva zile: dați-mi voie ca, la întoarcere, să vin în casa Domniei Voastre, unde nu ne va putea deranja nimeni, pentru a relua împreună dezbaterea acestui subiect care, după cîte mi-ați spus şi mi-ați arătat, prezintă fără îndoială şi pentru mine un mare interes.»

În zilele şi lunile următoare, l-am aşteptat îndelung pe părintele Gemelli, dar el n-a mai venit niciodată. Înțeleg şi justific pe deplin faptul că nu s-a ținut de cuvînt, deşi promisiunea de a ne revedea n-a fost nicidecum solicitată de mine, ci a fost în mod spontan cerută de el, şi o justific prin prea multele sale preocupări care obişnuiesc să-l aştepte; din cîte am scris, însă, rezultă cu evidență modul superficial în care a crezut că poate să trateze o problemă atît de importantă, în care a vrut pur şi simplu şi vrea în continuare să emită sentințe, fără a-l fi examinat sau studiat vreodată pe Padre Pio".

În 1924, cu ocazia celui de-al VII-lea centenar al stigmatelor Sfîntului Francisc, părintele Gemelli a publicat un amplu studiu în "Vita e Pensiero", în care susținea că singurul adevărat stigmatizat al Bisericii a fost Sfîntul Francisc din Assisi şi, cu anumite

rezerve, Sfînta Caterina din Siena; toți ceilalți "nu sînt decît un produs de origine isterică". Era clar atacul împotriva lui Padre Pio. Articolul trebuia să fie primul dintr-o lungă serie. Părintele iezuit Gervasio Celi i-a răspuns imediat cu un comentariu în "La Civiltà Cattolica", arătînd că afirmațiile franciscanului sînt "inexacte şi imprudente". Amintea că, după Sfîntul Francisc, Biserica înălțase la onoarea altarului alți şaizeci de stigmatizați şi anunța că vor urma unele articole de critică a tezei lui Gemelli. Întemeietorul Universității Catolice probabil se temea de acele critici şi a profitat de prietenia sa cu Pius al XI-lea pentru a cere suspendarea publicării articolelor. Într-adevăr, deşi anunțate, scrierile părintelui Celi n-au fost tipărite niciodată.

La 15 decembrie 1924, doctorul Giorgio Festa le-a cerut autorităților ecleziastice autorizația de a-l supune pe Padre Pio unui nou examen clinic în vederea unui studiu ulterior şi mai complet, dar n-a obținut-o. El, însă, a putut să examineze încă o dată stigmatele călugărului la 5 octombrie 1925. Acest control neprogramat s-a produs în timpul operației chirurgicale pentru a-i extirpa lui Padre Pio o hernie inghinală.

În cartea sa *Mistere ale ştiinței şi lumini ale credinței*, doctorul Festa a scris: "Am aşteptat ca Padre Pio să se întoarcă de la sfînta Liturghie pe care şi în acea dimineață, 5 octombrie, o celebra în mica biserică a mănăstirii.

L-am văzut înaintînd cu pas greu, palid la chip din cauza oboselii puternice şi a durerii fizice pe care i-o provocau rănile şi hernia inghinală. Ajungînd în fața mea, a spus: «Dragă domnule doctor, iată-mă acum în mîinile dumitale, dar nu vreau să fiu adormit cu cloroform». A fost inutilă împotrivirea mea energică, au fost inutile argumentele cu caracter tehnic: a rămas ferm în voința lui, asigurîndu-mă doar că în timpul operației nu se va mişca din poziția în care îl vom pune. Şi a adăugat: «Ai putea să te stăpîneşti, după ce m-ai adormit, să nu-mi consulți rănile pe care altă dată le-ai studiat deja?». «Nu, părinte», i-am răspuns cu sinceritate. «Ar fi chiar prima mea dorință legitimă pe care după atîta timp aş putea s-o îndeplinesc». «Vezi, aşadar, că am dreptate să refuz cloroformul», a răspuns Padre Pio. «Mie personal nu mi s-a comunicat nici o interdicție de a mă lăsa consultat de dumneata sau de alții; ştiu, însă, că acest ordin le-a fost dat superiorilor şi e de datoria mea să fac astfel încît să fie respectat. Iată de ce în timpul operației doresc să rămîn stăpîn pe faptele şi pe voința mea.»

După cum era de prevăzut, curajului sufletesc dovedit în cursul lungii operații (o oră şi trei sferturi) i-a luat locul o stare intensă de colaps, în timpul căreia Padre Pio şi-a pierdut în repetate rînduri simțurile. Am profitat de unul din acele momente pentru a reexamina, fără ştirea lui, rănile pe care cu cinci ani mai devreme avusesem prilejul să le studiez şi pe care şi acum le revedeam cu trăsături identice ca şi cele descrise în primele mele referate".

De atunci începînd, nici un medic n-a mai examinat în mod oficial stigmatele lui Padre Pio. Ele au fost însă văzute de mii de oameni pentru că, timp de ani de zile, părintele a celebrat Liturghia fără mănuşile scurte. În plus, erau observate în mod regulat, în fiecare zi, de către ceilalți călugări.

X

ADEZIUNILE ŞI RESPINGERILE VATICANULUI

"Observatorii" lui Benedict al XV-lea sînt convinşi - "E cu adevărat omul lui Dumnezeu", a spus Papa - Primele scrisori anonime - Consilierii defavorabili ai lui Pius al XI-lea - Intervine Sfîntul Oficiu

Stigmatele au fost fenomenul care l-au făcut cel mai cunoscut pe Padre Pio, dar au reprezentat şi suferința sa cea mai apăsătoare. Au adunat mulțimi de curioşi din lumea întreagă; au trezit interesul savanților, medicilor, teologilor, episcopilor, cardinalilor şi pontifilor. Au provocat foarte multe discuții, împărțind lumea în apărători şi duşmani ai lui Padre Pio.

Din cauza stigmatelor, a fost bănuit că este şarlatan, mistificator, nevrotic, obsedat. Iar aceste bănuieli proveneau nu doar de la necredincioşi, de la atei, ci pur şi simplu din partea unor colegi ai săi, de la cîțiva superiori şi de la anumite autorități ecleziastice. A primit condamnări din partea Sfîntului Oficiu şi restrîngeri ale libertății sale de apostolat. Suspiciunea şi îndoiala au rămas pînă la moartea lui şi chiar şi după aceea. Pînă în ziua de azi, pentru mulți, stigmatele sale rămîn o enigmă.

Cineva dorea să poată fi studiate imediat după moarte. Printr-o autopsie se putea, de exemplu, stabili dacă rana din coastă atinge în adîncime inima, cum susțineau unii, sau era doar la nivel epidermic. În schimb, nimic. După cum vom vedea, la moartea lui misterioasele răni au dispărut complet. Pielea de la mîini, picioare şi coastă, unde timp de cincizeci de ani s-au găsit rănile sîngeroase, s-a vindecat fără a lăsa vreo urmă.

Dar să ne întoarcem la fapte, adică la ceea ce s-a întîmplat în viața lui Padre Pio şi în anii care au urmat acelui 20 septembrie 1918. Am relatat despre reacțiile colegilor călugărului în fața acelor răni misterioase şi judecățile medicilor însărcinați să efectueze analize ştiințifice. Dar Biserica oare cum s-a comportat?

Trebuie să ținem seama de faptul că Biserica, deşi recunoscînd în mod generic originea supranaturală a stigmatizării, se arată mereu destul de prudentă în evaluarea

cazurilor individuale şi oricum nu exprimă niciodată o judecată atîta timp cît persoana stigmatizată mai trăieşte încă.

Stigmatele lui Padre Pio reprezentau un lucru de răsunet şi e normal că Biserica s-a interesat de ele, pentru a cunoaşte cu precizie seriozitatea şi semnificaţia fenomenului. În 1920, Papa Benedict al XV-lea l-a trimis pe medicul şef al pontifului, profesorul Giuseppe Bastianelli, să-l consulte pe Padre Pio şi stigmatele sale. Profesorul era însoţit de părintele Luigi Besi, procurator general al Congregaţiei Pasioniştilor. La întoarcerea la Roma, amîndoi şi-au exprimat în faţa Papei puternica admiraţie şi stimă pentru Padre Pio.

Imediat după aceea, Papa i-a trimis la San Giovanni Rotondo pe arhiepiscopul de Simla, Anselmo Edoardo Kenealy, pe arhiepiscopul Giovanni Antonio Zucchetto şi pe părintele Antonio da Tesson: şi aceştia au vorbit îndelung cu Padre Pio, i-au examinat stigmatele şi la întoarcere au întocmit referate entuziaste.

Monseniorul Kenealy, înainte de a reveni în dieceza sa, a vrut să lase această impresionantă declaraţie care demonstrează cu ce impresii a rămas: "Voiam cu orice preţ să văd stigmatele lui Padre Pio, nu pentru că mă îndoiam de mărturiile atîtor oameni care le-au văzut, ci pur şi simplu deoarece, cu excepţia dogmelor credinţei, nu mă grăbesc să cred poveştile despre lucruri extraordinare fără a mă convinge cu ochii mei.

Am mers la San Giovanni Rotondo, la 24 martie 1920, însoţit de monseniorul Zucchetto, deja arhiepiscop la Smirna, acum la Trebisonda, precum şi de prea stimatul părinte Antonio da Tesson, vicarul general pentru limba engleză, şi de Padre Pietro, superiorul provincial. *Veni, vidi, victus sum!* Am examinat îndelung stigmatele. Plec de la San Giovanni şi din Foggia, profund convins de ceea ce am văzut şi am auzit, că acolo, la San Giovanni, avem un adevărat sfînt, în mod unic privilegiat de Dumnezeu cu cele cinci răni ale Patimilor şi cu alte daruri, oferite pe deasupra, pe care sîntem obişnuiţi să le citim în vieţile marilor sfinţi. Nu există nici cea mai mică afectare în comportamentul sau în conversaţia lui Padre Pio. E disciplinat şi harnic. A primit mari daruri de la Domnul şi, în aceeaşi măsură, e pe de-a-ntregul natural, în sensul cel mai demn al cuvîntului. Dacă ştie să sufere, ştie să şi zîmbească. Sînt încredinţat că, peste puţină vreme, Sfîntul Scaun va avea fericita misiune de a cerceta viaţa, darurile şi minunile lui Padre Pio, cu scopul de a-i înscrie scumpul nume printre acelea ale celor mai privilegiaţi sfinţi ai Bisericii lui Dumnezeu, şi că umilul Ordin al Capucinilor va avea gloria de a-l aminti printre membrii

săi pe modestul franciscan cu stigmate, îndată după seraficul Sfînt Francisc. Foggia, 27 martie 1920 - Părintele Anselmo Edoardo G. Kenealy, arhiepiscop de Simla".

Neîmpăcat, Papa l-a trimis la San Giovanni Rotondo pe monseniorul Bonaventura Cerretti, arhiepiscop de Corint şi secretar pentru afacerile ecleziastice extraordinare. Monseniorul s-a oprit la mănăstirea San Giovanni Rotondo cîteva zile, a conversat îndelung cu Padre Pio şi i-a examinat ciudatele răni. Şi el a rămas foarte impresionat şi i-a exprimat Papei opinia sa întrutotul pozitivă.

Liniştit de aceste judecăți pline de autoritate, Benedict al XV-lea a exprimat în diverse ocazii opinii favorabile despre Padre Pio. La 27 decembrie 1921, i-a spus avocatului Cesare Festa, pe care Padre Pio îl convertise de la masonerie: "Padre Pio e într-adevăr omul lui Dumnezeu; unii s-au îndoit de acest lucru, dar tu vei contribui la mai buna lui cunoaştere"; monseniorului Ferdinando Damiani, vicar general al diecezei Salto (Uruguay), într-o audiență privată din 1921, i-a spus în limba spaniolă: *"Verdaderamente el Padre Pio es un hombre extraordinario, de los que Dio manda de cuando in cuando a la tierra para convertir los hombres"* (Padre Pio e cu adevărat un om extraordinar, unul dintre aceia pe care Dumnezeu îi trimite pe pămînt din cînd în cînd pentru a-i converti pe oameni).

Între 1919 şi 1921, s-a dus de mai multe ori la San Giovanni Rotondo şi cardinalul Augusto Slij, verişorul cardinalului Gasparri, însoțit de diverşi monseniori. De fiecare dată, cardinalul revenea la Roma tot mai entuziast şi îşi exprima opinia favorabilă despre Padre Pio în fața altor cardinali, episcopi şi chiar a Pontifului însuşi.

După cum se vede, primele aprecieri ale unor importante personalități ecleziastice au fost pozitive. Necazurile au început la moartea lui Benedict al XV-lea, cu alegerea ca Papă a cardinalului Achille Ratti, care şi-a luat numele de Pius al XI-lea.

Să nu credem că acest Papă avea prejudecăți față de Padre Pio, dar a primit informații false, care l-au determinat să-şi facă o părere greşită despre darurile capucinului. Unii duşmani au început să trimită la Sfîntul Scaun acuzații şi scrisori anonime, în care călugărul era descris ca "mistificator periculos" şi "corupător al obiceiurilor". Însuşi arhiepiscopul de Manfredonia, Pasquale Gagliardi, l-a vizitat pe Sfîntul Părinte pentru a-l informa că a văzut stigmatele lui Padre Pio şi că după opinia lui erau provocate cu tinctură de iod şi acid nitric. "L-am văzut cu ochii mei", a afirmat, "în

timp ce se parfuma şi se pudra pentru a-i păcăli pe credincioşi. O jur pe crucea mea pastorală."

Aceste acuzații au fost crezute la Sfîntul Oficiu, după moartea lui Benedict al XV-lea. De fapt, la data de 2 iunie 1922, cînd de patru luni domnea Papa Pius al XI-lea, Sfîntul Oficiu i-a trimis superiorului general al Capucinilor o scrisoare foarte dură față de Padre Pio, impunînd primele restricții severe: "Se consideră necesar ca Padre Pio să fie ținut sub strictă observare; să se evite orice exagerări sau zvonuri în jurul persoanei sale; să nu slujească Sfînta Liturghie la o oră fixă, ci la întîmplare, de preferință *summo mane* şi în privat; să nu binecuvînteze mulțimea; sub nici un motiv să nu-şi arate aşa-numitele stigmate, să nu vorbească despre ele şi să nu le ofere spre a fi sărutate; să declare, prin vorbe şi fapte, atît în fața călugărilor cît şi a străinilor, dorința fermă de a fi lăsat în pace pentru a se dedica propriei vieți religioase.

Pe lîngă acestea, se consideră necesar ca Padre Pio să aibă un alt conducător spiritual, în locul părintelui Benedetto din San Marco in Lamis, cu care va întrerupe orice comunicare fie şi epistolară.

Pentru executarea precisă a acestor ordine, ar fi necesar ca Padre Pio să fie îndepărtat din San Giovanni Rotondo şi dispus într-o altă aşezare, în afara provinciei sale religioase, de exemplu într-o mănăstire din nordul Italiei, cu dorința ca o asemenea mutare să se efectueze imediat; totuşi, întrucît unele dificultăți de ordin local s-ar putea opune unei asemenea îndepărtări imediate, să se prevadă cel puțin pregătirea acțiunii, pentru a putea fi dusă la îndeplinire în cel mai scurt timp.

Iar părintele Benedetto trebuie să înceteze de a le mai vorbi şi scrie tuturor despre Padre Pio şi de a menține cu el orice legătură, fie şi numai epistolară".

A început astfel prima mare persecuție împotriva capucinului cu stigmate şi care, după cum vom vedea, s-a încheiat în 1933 într-un mod rocambolesc.

XI

PRIMA PERSECUȚIE

Biserica afirmă: "Nu există nimic supranatural". - Planul de a-l face dispărut pe Padre Pio - Reacția violentă a lumii - Recurs inutil la Vatican - Închis ca un prizonier

S-a vorbit şi s-a scris foarte mult despre duşmanii lui Padre Pio şi despre persecuțiile suportate de el. Mulți au spus că aceste persecuții n-au existat decît în mintea exaltată a fanaticilor adepți ai stigmatizatului. Însuşi Padre Pio, la 16 decembrie 1964, semna un document în care se spunea că el n-a suferit niciodată persecuții din partea nimănui. Dar părintele a fost obligat, în numele "sfintei supuneri", să copieze şi să semneze acea scrisoare pentru a salva onoarea Bisericii şi a Ordinului.

Că Padre Pio a fost persecutat groaznic în timpul întregii sale vieți nu există nici o îndoială. A fost mînjit cu acuzațiile cele mai vulgare, a fost condamnat ca ultimul şarlatan, a fost pedepsit, închis şi a murit fără a fi obținut nici o reabilitare oficială: la moarte, numele său mai figura încă printre cei condamnați de Sfîntul Oficiu. A nega aceste fapte înseamnă a "cenzura" istoria şi a-i face încă o nedreptate lui Padre Pio. Iubirea lui, bunătatea lui, exercițiul eroic al virtuții, la urma-urmei sfințenia lui sînt foarte mari tocmai deoarece el, persecutat "în familie", adică de către unii reprezentanți ai Bisericii şi de anumiți confrați, nu s-a plîns niciodată şi n-a criticat niciodată pe nimeni.

Cardinalul Giacomo Lercaro, comemorîndu-l pe Padre Pio după moarte, a spus: "Era cu adevărat mică şi restrînsă lumea sa exterioară; uneori, în momentele de acută persecuție, restrînsă ca lumea unui puşcăriaş... lumea celor mai săraci dintre săraci... a celor care n-au nici aer de respirat, dar se bucură de păsări şi flori... Se vede că Padre Pio calcă pe urmele luminoase ale lui Isus mai ales în suferință... Viața lui e toată o pătimire, iar apropierile de suferința Mîntuitorului sînt prea evidente. Începînd tocmai de la lipsa de încredere şi persecuția venite din partea celor care ar fi putut şi ar fi trebuit să înțeleagă primii.

În suferințele sale, Padre Pio a cunoscut momente de o deosebită intensitate: primul, atunci cînd numele lui a început să circule în lumea largă, în timp ce austeritatea

vieții umile şi zelul cuvîntului şi acțiunii sale îi deranjau pe păstorii nedemni şi provocau criza Bisericii din Manfredonia.

Netrebnicii, pe care lumina unei vieți sfinte şi imaculate îi denunța, s-au făcut în mod hazardat ascultați atunci cînd îl denunțau pe modestul călugăr aproape ca pe un exhibiționist ipocrit, şi nu doar ca iluzorii, ci şi ca înşelătoare faptele carismatice pe care le promova în jurul lui încrederea mulțimilor creştine.

Condamnarea autorităților superioare, verdictul care a provocat-o, nejustificat de o examinare obiectivă, l-au găsit, aşa cum îl vor găsi întotdeauna hotărîrile autorităților, pregătit pentru supunere...".

Cardinalul Giuseppe Siri, comemorîndu-l pe Padre Pio la patru ani după moarte, la 13 septembrie 1972, în biserica Sfînta Caterina din Genova, printre altele a spus: "Primii care ar fi trebuit să-l recunoască pe Isus Cristos sînt cei care l-au trimis pe cruce; aşa s-a întîmplat şi cu Padre Pio... El a devenit un paria, a fost îndepărtat, blocat, s-a ajuns pînă acolo încît i s-a interzis să mai comunice cu lumea...".

După cum am văzut, în scrisoarea pe care Sfîntul Scaun i-a trimis-o superiorului general al Capucinilor la 2 iunie 1922, se sugera îndepărtarea lui Padre Pio de la San Giovanni Rotondo. Nu pentru prima dată se încerca aplicarea unei asemenea hotărîri. Se gîndiseră la aşa ceva superiorii părintelui încă din 1919, în încercarea de a frîna entuziasmul mulțimii în jurul călugărului, dar era o hotărîre greu de pus în practică.

Locuitorii din San Giovanni Rotondo îl considerau pe Padre Pio ca pe un foarte prețios bun comunitar şi erau dispuşi să-l apere cu orice mijloace.

Martor şi protagonist al luptei pentru ideea rămînerii lui Padre Pio la San Giovanni Rotondo în acei ani a fost Francesco Morcaldi, prieten al părintelui şi pentru mult timp primar al satului. L-am cunoscut în 1969, pe cînd avea optzeci de ani. Mintea îi era foarte limpede şi îşi amintea de acele evenimente îndepărtate cu extremă precizie, şi pentru că scrisese despre faptele respective diverse lucrări. Morcaldi îmi povestea că în 1919, cînd a început pentru prima dată să se vorbească despre o transferare a lui Padre Pio, populația s-a deplasat în masă la mănăstire, pentru a obține chiar de la călugăr asigurarea că nu va pleca.

În vara lui 1920, această veste a început din nou să se insinueze printre oameni şi s-a produs o imponentă reacție. De această dată, populația era mai nervoasă şi mai

amenințătoare, pentru că începea să intuiască motivele nedreptății care era pe cale de a fi comisă împotriva lui Padre Pio.

Pentru a potoli manifestația, au venit în fugă avocatul Siniscalchi, primarul interimar, împreună cu plutonierul de jandarmi şi soldații. Acelaşi subofițer, amenințat de mulțime, a trebuit să-l roage pe Padre Pio să coboare în mijlocul oamenilor pentru a-i linişti prin prezența sa.

La San Giovanni Rotondo a sosit şi episcopul de Manfredonia, pentru a-i asigura pe toți că Padre Pio nu va pleca de acolo, iar cu acel prilej s-a dus la mănăstire să-i prezinte omagiile sale. Nimeni nu bănuia pe atunci că era tocmai el principalul acuzator al capucinului.

În 1922, au sosit ordine precise împotriva lui Padre Pio şi s-a produs o nouă insurecție populară.

Într-o dimineață, la sfîrşitul Liturghiei celebrate de Padre Pio, dintr-un grup de tineri care se înghesuia în preajma altarului, unul a înaintat cu un revolver pe care l-a îndreptat spre preot spunînd: "Mai bine să rămînă mort la San Giovanni Rotondo decît să ne părăsească". Un exces de nebunie, fără îndoială, dar care dovedeşte cît de exasperată era lumea.

În vara anului 1923, amenințarea transferării lui Padre Pio a reapărut. În dimineața de 25 iunie, părintele n-a coborît în biserică. Primise ordinul de a celebra Liturghia, încuiat cu cheia, în capela minusculă a mănăstirii, fără ca cineva să poată asista. Credincioşii l-au văzut coborînd spre biserică pe obişnuitul ministrant, de unul singur, cu ochii umflați de plîns, care le-a relatat noul ordin de izolare. Vestea a ajuns foarte repede în sat. În cîteva ceasuri, toți locuitorii din San Giovanni Rotondo, cu drapelul şi cu autoritățile în frunte, s-au dus la mănăstire.

A fost o explozie de iubire. Drumul, piața şi biserica forfoteau de lume. Se adunase toată populația, chiar şi femeile şi copiii. Starețul mănăstirii a trebuit să capituleze şi să promită că a doua zi Padre Pio se va întoarce printre credincioşi. Lumea însă nu-l credea. A construit baricade pentru a împiedica accesul şi a instituit gărzi înarmate, care păzeau cu schimbul, zi şi noapte, mănăstirea.

A fost aleasă o comisie care să meargă la Roma pentru tratative cu autoritățile ecleziastice. La 1 iulie 1923, porneau spre capitală secretarul politic, comandantul

miliției voluntare naționale, preşedintele Congregației Carității, un reprezentant al negustorilor şi primarul Francesco Morcaldi. Comisia reprezenta de asemenea oraşul Monte Sant'Angelo, oraşul San Marco in Lamis şi comuna Apicena.

"Am fost primiți cu mare cordialitate de cardinalul Gasparri, Secretar de Stat, de cardinalul Lega, de la Sfîntul Oficiu, şi de cardinalul Sbarretti, prefectul Congregației Conciliului", povestea Morcaldi. "N-am fost însă primiți de cardinalul Merry del Val, secretarul Sfîntului Oficiu. Misiunea noastră n-a avut nici un rezultat pozitiv.

Întorcîndu-mă acasă, am aflat dintr-o sursă ultrasecretă că transferarea lui Padre Pio era deja iminentă. M-am deplasat la prefectura din Foggia şi mi s-a confirmat vestea. Am dat fuga atunci la mănăstirea din San Giovanni Rotondo, cu inima agitată. L-am găsit pe Padre Pio de unul singur în sacristie, rezemat de o fereastră iluminată de razele asfințitului. Era alb ca varul şi mi-am dat seama că suferă mai mult decît mine. «Îți vei părăsi pentru totdeauna poporul, Padre Pio?», i-am spus. El şi-a îndepărtat mîinile şi, îmbrățişați, am plîns împreună. «Însingurat, persecutat şi cine ştie unde? Vei pleca noaptea, cu jandarmii?» spuneam eu. «Dacă acesta e ordinul», mi-a răspuns părintele, «nu pot face altceva decît să execut voința superiorilor mei. Sînt fiul supuşeniei».

Două zile mai tîrziu, Padre Pio îmi trimitea această scrisoare: «Ilustre domnule primar din San Giovanni Rotondo. Faptele desfăşurate în aceste ultime zile m-au emoționat profund şi mă îngrijorează nespus, deoarece îmi produc teama de a nu deveni fără voie cauza unor evenimente delictuoase în acest ținut de mine îndrăgit. Îl rog pe Dumnezeu să îndepărteze asemenea nenorocire, revărsînd asupra mea orice suferință. Pentru mine, după cum ştiți, a fost hotărîtă transferarea; vă rog să acționați cu toate mijloacele de care dispuneți pentru a fi îndeplinită voința superiorilor mei, care e voința lui Dumnezeu, şi în fața căreia mă voi supune orbeşte. Voi păstra veşnic în amintire acest popor generos în sărmanele şi caldele mele rugăciuni, implorînd pentru el pacea şi prosperitatea şi, ca semn al iubirii mele, neputînd face nimic altceva, îmi exprim dorința ca, dacă superiorii mei nu se vor opune, oasele mele să fie aşezate într-un colțişor liniştit al acestor ținuturi. Cu respect vă transmit un salut întru bunul Dumnezeu. Padre Pio din Pietrelcina.»"

La Vatican continuau să sosească acuzații împotriva lui Padre Pio. Probabil erau formulate de oameni foarte influenți, fiindcă erau crezute. Trebuie să reamintim că

părintele Agostino Gemelli era consultant al Sfîntului Oficiu. Deci şi judecăţile sale negative deja exprimate împotriva lui Padre Pio contribuiau mult la deciziile tribunalului ecleziastic suprem.

La data de 31 mai 1923, Sfîntul Oficiu a emis primul decret împotriva lui Padre Pio. Iată textul: "Congregaţia Supremă a Sfîntului Oficiu, avînd ca sarcină apărarea credinţei şi a obiceiurilor, după o cercetare a faptelor atribuite lui Padre Pio din Pietrelcina, aparţinînd la ordinul fraţilor Capucini din mănăstirea San Giovanni Rotondo în dieceza Foggia, declară că n-a constatat, din numita cercetare, caracterul supranatural al faptelor întîmplate şi îi invită pe toţi credincioşii să se conformeze în acţiunile lor acestei declaraţii".

Decretul a fost publicat în "L'Osservatore Romano", la data de 5 iulie 1923, şi reluat de ziarele din lumea întreagă. Prin acest document, Biserica emitea sentinţa lipsită de echivoc potrivit căreia rănile lui Padre Pio n-aveau nici o legătură cu rănile lui Isus Cristos şi că, deci, călugărul era un biet bolnav sau un escroc.

Părintele stareţ din mănăstirea San Giovanni Rotondo nu avea curajul să-l informeze pe Padre Pio despre document. A ascuns numărul din "L'Osservatore Romano" care îl publicase. Dar, cîteva zile mai tîrziu, a sosit fascicolul "Analecta Cappucinorum", care reproducea textul decretului în limba latină. Ca de obicei, fascicolul a fost pus pe masa din sala unde se adunau călugării în timpul liber. Lumea a aflat de situaţie după prînz. Padre Pio era absent. Atunci cînd starețul l-a auzit că vine, a împins într-un colţ al mesei fascicolul. Dar Padre Pio, îndată ce a intrat în cameră, a luat revista, a deschis-o la pagina unde era reprodus decretul, l-a citit cu atenţie. Nici un muşchi de pe chipul său n-a trădat cea mai mică emoţie. După ce a încheiat lectura, a pus la loc revista acolo unde o găsise şi a început să converseze cu ceilalţi confraţi de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic.

La sfîrşitul timpului liber, starețul l-a însoţit în chilie. El s-a îndreptat spre fereastră, pentru a închide obloanele, şi a rămas cîteva clipe nemişcat privind cîmpia. Apoi s-a întors brusc şi a izbucnit în lacrimi.

Decretul Sfîntului Oficiu a făcut vîlvă. Sentinţa îl lovea pe Padre Pio, dar şi Ordinul Capucinilor. Clerul şi celelalte congregaţii religioase făceau mare haz de nefericirea "fraţilor cu barbă". Autorităţile supreme ale Ordinului Capucin s-au adunat şi

au hotărît să-l facă pierdut pe Padre Pio astfel încît, în puțin timp, nimeni să nu mai vorbească de el. Au hotărît să-l trimită în Spania. Însă trebuia acționat cu tact şi prudență, pentru a evita tulburările pe care cu siguranță ar fi urmat să le provoace adepții călugărului.

Pentru realizarea planului, a fost ales un frate robust, renumit pentru curajul său, părintele Luigi Festa d'Avellino. Acesta a povestit în felul următor cum trebuia să îndeplinească planul de îndepărtare a lui Padre Pio de la San Giovanni Rotondo: "În a doua jumătate a lunii iulie 1923, funcționînd ca vicar provincial, am fost chemat la Roma unde l-am însoțit pe părintele general, Giuseppantonio da Persiceto, la Sfîntul Oficiu.

L-am aşteptat în anticameră, cu scopul de a-i oferi lămuriri la cererea sa, în cazul în care s-ar fi pus problema.

La ieşire, întorcîndu-ne spre curia din strada Boncompagni, părintele general mi-a spus: «Bolovanul îți va cădea ție în cap. Tu va trebui să execuți ordinele autorității supreme». Eu am răspuns: «Sînt pregătit să execut ordinele pe care Prea Sfinția Voastră mi le va da».

Ajungînd la curie, Prea Sfinția Sa părintele general mi-a comunicat ordinul de a-l transfera pe Padre Pio de la San Giovanni Rotondo la Ancona şi, înmînîndu-mi dispoziția, care purta data de 30 iulie 1923, a adăugat: «Padre Pio se află în subordinea ta. Ia-l de la San Giovanni Rotondo şi încredințează-l părintelui provincial din Ancona, care trebuie să aştepte instrucțiuni ulterioare. Eu, între timp, mă voi pune de acord cu excelența sa generalul De Bono, directorul siguranței publice, iar tu te vei înțelege cu prefectul din Foggia, pentru a evita orice dezordine care ar tulbura îndeplinirea ordinelor supremei autorități. Du-te şi comunică-i dispoziția lui Padre Pio, iar cînd va fi momentul potrivit, o vei îndeplini».

Am plecat la Foggia şi în prima jumătate a lunii august m-am dus la San Giovanni Rotondo. Seara tîrziu, l-am chemat pe Padre Pio în camera mea, i-am prezentat şi i-am citit dispoziția, cerîndu-i să se pună la dispoziția mea, pe baza celor stabilite de părintele general. Padre Pio şi-a aplecat capul şi, cu brațele încrucişate, mi-a răspuns: «Sînt la ordinele dumneavoastră, să plecăm îndată. Cînd stau în fața superiorului meu, stau în fața lui Dumnezeu».

Atunci am adăugat: «Dar ai vrea să vii imediat cu mine? E noaptea tîrziu: unde să mergem?»

«Nu ştiu, vin cu dumneavoastră cînd şi unde vrea sfinţia voastră».

Era miezul nopţii. Stăpînindu-mi emoţia, i-am răspuns liniştit: «Am ordinul de a-ţi comunica doar dispoziţia, care va fi îndeplinită numai atunci cînd voi primi de la Roma instrucţiuni ulterioare».

I-am raportat părintelui general discuţia avută şi după cîteva zile mi s-a răspuns: «*Ordo suspendatur*» (ordinul este suspendat).

Apoi am primit un mesaj şi copia unei scrisori a excelenţei sale De Bono, care se declara de acord să ne pună la dispoziţie forţa publică pentru îndeplinirea mandatului, dar voia să ştie cine îşi asumă răspunderea pentru un măcel. Mai precis, excelenţa sa De Bono spusese: «Îl luăm cu noi desigur pe Padre Pio, însă vom provoca vărsări de sînge, întrucît prefectul din Foggia a declarat că ordinul va fi executat cu orice preţ, dar în mod sigur se vor înregistra pierderi de vieţi omeneşti».

Între timp, eu îi înfăţişasem deja părintelui general planul meu de mutare, calea de parcurs, mijloacele găsite şi aflate la dispoziţie, precum şi voinţa mea nezdruncinată de a acţiona, deşi suferisem deja trei agresiuni din partea populaţiei din San Giovanni Rotondo. Lumea spunea: «Părintele Luigi a fost militar, e curajos, va încerca să ni-l ducă, de aceea pînă nu-i rupem vreo două coaste nu-şi bagă minţile-n cap».

La 23 august, Padre Pio îmi scria: «Cred că nu e nevoie să vă spun că, mulţumită lui Dumnezeu, sînt cu totul dispus să mă supun oricărui ordin care îmi este comunicat de superiorii mei. Vocea lor, pentru mine, e ca vocea Domnului, faţă de care vreau să rămîn credincios pînă la moarte, şi cu ajutorul său voi îndeplini orice ordin, oricît de dureros ar fi pentru umilinţa mea»".

Padre Pio era gata să se supună şi suporta cu resemnare condamnarea grea venită de la Sfîntul Oficiu. Dar, întrucît nimeni nu venise vreodată să-l interogheze şi nimeni nu-i dăduse explicaţii asupra cauzelor care provocaseră acea condamnare, a încercat să afle cu ce se făcuse vinovat. A cerut ajutorul unui prea scump prieten şi coleg, don Giuseppe Orlando, preot în ţinutul Marche. Într-un jurnal inedit al acestuia din urmă, am găsit următoarea mărturie: "Eram foarte apropiat de Padre Pio, încît atunci cînd Sfîntul

Oficiu a emis faimosul decret, el m-a rugat să merg la Roma pentru a afla limpede cum stau lucrurile.

M-am dus la Roma să stau de vorbă cu părintele dominican Lottini, care era comisar în cadrul Sfîntului Oficiu.

Părintele Lottini nu voia să mă primească, deoarece spunea că membrii Sfîntului Oficiu sînt legați printr-un jurămînt foarte sever. Dar, avînd în vedere nenumăratele mele insistențe, mi-a acordat o întrevedere care a durat peste o oră.

Mi-a spus că se găsea şi se află chiar şi acum la Sfîntul Oficiu un raport amănunțit al arhiepiscopului de Manfredonia, monseniorul Pasquale Gagliardi, care îl zugrăveşte pe tînărul monah capucin în culori negre şi pune pe seama mistificărilor şi a fanatismului rănile sale, jignind seriozitatea religiei noastre. Raportul se încheia cu următoarea alternativă: «ori pleacă Padre Pio din dieceza mea, ori pleacă arhiepiscopul».

N-au avut nici o valoare argumentele pe care le aduceam pentru a respinge acuzațiile, jurămintele pe care le făceam în calitate de preot. Părintele Lottini a încheiat conversația spunîndu-mi: «I-am trimis dispoziția de a fi transferat într-un loc necunoscut, iar el, în loc să se supună, a înscenat, prin intermediul femeilor fanatice din jurul lui, demonstrații care au pus pe jar nu doar întregul sat, ci şi autoritățile civile şi militare din Foggia».

«Nu e adevărat», i-am răspuns hotărît părintelui Lottini. «Dacă Padre Pio ar fi primit dispoziția despre care vorbiți, s-ar fi supus fără discuție. Dați-mi mandatul de a merge să investighez şi vă jur că vă voi înfățişa întregul adevăr pînă la capăt».

«Jurați-mi pe această carte de rugăciuni şi mergeți», a spus părintele Lottini. Am îngenuncheat, mi-am aşezat mîna dreaptă pe cartea de rugăciuni şi am jurat. Am luat trenul şi în ziua următoare mă aflam în chilia lui Padre Pio. «Scumpul meu Piuccio», i-am spus, «eşti acuzat de multe lucruri, dar mai ales pentru faptul că nu te supui ordinelor primite de la superiorii tăi. Se spune că ți s-a ordonat să pleci de aici şi tu nu vrei să te îndupleci».

Padre Pio a căzut în genunchi, a deschis brațele şi a răspuns: «Peppino, îți jur pe acel Isus crucificat care se află pe masa mea că un asemenea ordin n-am primit niciodată. Dacă superiorii mei îmi ordonă să mă arunc pe geam, eu nu discut, execut»".

La 24 iulie 1924, Sfîntul Oficiu a revenit la atac cu o altă condamnare, încă şi mai severă. Textul decretului spunea: "Din declarația dată la 31 mai anul trecut şi adusă la cunoştința publicului prin Actele Scaunului Apostolic, prezenta curte supremă a Sfîntului Oficiu, avînd ca sarcină apărarea credinței şi a obiceiurilor, a vrut să-i avertizeze pe credincioşi că dintr-o cercetare a faptelor atribuite lui Padre Pio din Pietrelcina nu s-a putut găsi nimic în direcția pretinsului caracter supranatural, iar credincioşii înşişi erau invitați să-şi conformeze actele cu această declarație. Astăzi, dobîndind alte informații, din surse numeroase şi sigure, aceeaşi supremă congregație consideră de datoria ei să le atragă atenția din nou credincioşilor să înceteze orice relații, fie şi doar epistolare, în scopuri religioase, cu numitul Padre Pio".

Pînă în acel moment, Padre Pio scrisese enorm. Posibilitatea de a trimite scrisori era singurul lui mod de a se mai simți util. Ținea o bogată corespondență cu fiii şi fiicele sale spirituale. Acele scrisori, strînse, au umplut cîteva volume groase, iar experții spun că reprezintă un prețios document de literatură mistică, ce se poate compara cu scrisorile sfintei Caterina din Siena. După decretul din 24 iulie 1924, Padre Pio, supus, a încetat complet să mai scrie. A întrerupt chiar şi corespondența cu duhovnicul său.

Don Giuseppe Orlando a scris în jurnalul său: "Cele două decrete emise de Sfîntul Oficiu l-au obligat pe părintele stareț capucin să-l țină pe Padre Pio închis cu severitate între zidurile mănăstirii de la San Giovanni Rotondo, interzicîndu-i să coboare la vorbitor, să scrie scrisori, să apară la geam. Trebuia să rămînă absolut izolat de restul omenirii. Nici măcar sfînta Liturghie n-o mai putea celebra în public.

Mănăstirea a devenit pentru Padre Pio o adevărată închisoare.

Doar doctorul Mario De Giacomo avea, şi nu totdeauna, acces liber, din motive ținînd de sănătatea lui Padre Pio, precum şi alți cîțiva medici.

Să te apropii de Padre Pio, pe cînd era în acele condiții de prizonierat şi să-l auzi povestindu-şi suferințele fizice şi spirituale era cu adevărat dureros.

«Doar acum înțeleg», spunea el, «cu cît sînt mai mari suferințele deținuților inocenți, în comparație cu ocnaşii vinovați. Ferice de ei! Măcar după sentință ştiu cîte zile, cîte luni, cîți ani trebuie încă să mai stea acolo închişi; pot număra orele petrecute şi cele pe care le mai au de suferit, dar eu?...»

Apoi înfruntările dintre călugării care, apărători ai ordinelor Sfîntului Oficiu, trebuiau să țină departe lumea, şi mulțimea ce venea puhoi şi voia amenințătoare cu orice preț să-l vadă şi să-i vorbească lui Padre Pio, erau formidabile.

Mie şi doctorului De Giacomo, Padre Pio ne făcea cele mai ascunse confidențe, dar apoi se resemna mereu cu sfințenie şi adesea cu glume ne făcea să rîdem şi să ne gîndim la altele.

Doctorul De Giacomo mi-a povestit că într-o noapte au început să vorbească, el şi Padre Pio, despre faimoasele macaroane gătite după rețetă napoletană. Doctorul a descris, în culori vii, acele paste acoperite cu roşii, carne de vițel şi sos, iar apoi i-a spus lui Padre Pio: «E adevărat că ați mînca bucuros o farfurie întreagă?». Padre Pio a răspuns: «Cum să nu, de ani întregi n-am mai gustat aşa ceva.»

Doctorul a vrut să vină imediat în întîmpinarea acestei pofte a lui Padre Pio. Deşi era noaptea tîrziu, a mers cu maşina sa în goană la Foggia pentru a cumpăra carne. A doua zi, a pus să se gătească o masă bogată şi a fugit la mănăstire. A dus castronul cu macaroane în chilia lui Padre Pio, iar apoi s-a dus să-l cheme. L-a găsit pe coridor, s-a apropiat de el şi i-a spus la ureche: «Părinte, macaroanele napoletane sînt fierbinți şi vă aşteaptă în chilia dumneavoastră.»

«Asta da, acum zic şi eu că eşti un adevărat prieten», a răspuns părintele. A intrat în chilie şi văzînd ospățul îmbelşugat a devenit radios. A binecuvîntat mîncarea, s-a aşezat şi a luat furculița. A stat o clipă în linişte, iar apoi a spus: «Mario, ce-ar fi să-i aducem amîndoi o jertfă Sfintei Fecioare? Du-te cu această mîncare minunată şi dă-le-o săracilor, iar ei te vor binecuvînta»".

Sfîntul Oficiu l-a condamnat pe Padre Pio şi în 1926. Apăruse o carte cu titlul *Padre Pio din Pietrelcina* şi la 23 aprilie Sfîntul Oficiu l-a condamnat amintind toate dispozițiile emise în precedentele decrete. Trei luni mai tîrziu, la data de 11 iulie, pentru ca toți credincioşii care dădeau năvală în continuare la San Giovanni Rotondo să nu-şi facă iluzii, a repetat aceeaşi condamnare.

Au urmat cîțiva ani de linişte din partea tribunalului suprem.

În 1931 s-a convertit Alberto Del Fante, un ateu şi mason din Bologna care se ilustrase scriind articole înverşunate împotriva lui Padre Pio, acuzîndu-l că este un "mistificator în stare să ducă de nas lumea credulă şi uşor de entuziasmat". Alberto Del

Fante avea un nepoțel, Enrico, la care ținea foarte mult. Copilul se îmbolnăvise grav de tuberculoză osoasă şi pulmonară, cu infecție la rinichi. Medicii declaraseră că nu mai sînt speranțe.

Rudele masonului au dat fuga la Padre Pio, iar miracolul nu s-a lăsat aşteptat. Alberto Del Fante, răscolit de acea vindecare petrecută sub ochii săi, a mers şi el la San Giovanni Rotondo şi s-a convertit. În semn de recunoştință şi gratitudine pentru credința redobîndită, a scris o carte intitulată *Padre Pio din Pietrelcina, Vestitorul lui Dumnezeu*. Sfîntul Oficiu a intervenit cu promptitudine şi a interzis cartea, declarînd că nu se putea "nici tipări, nici citi, nici deține, nici vinde şi nici măcar traduce în alte limbi"; iar la 23 mai a adoptat, față de Padre Pio, noi şi foarte severe sancțiuni: călugărul a fost deposedat de toate atributele funcției sale, cu excepția sfintei Liturghii, "pe care putea s-o celebreze nu în biserică, în public, ci în privat, în capela internă a mănăstirii, fără participarea nimănui".

Era moartea civilă, prizonieratul, izolarea cea mai completă. Vestea a revoltat încă o dată întregul San Giovanni Rotondo. Padre Pio n-a făcut nici un comentariu. Cu deplină supunere, a început o viață de pustnic. Dimineața slujea Liturghia, care dura cam două ore, iar în zilele deosebite sau de sărbători chiar şi patru. Înălța apoi mulțumiri timp de o oră, după care mergea să se roage încă o oră în corul bisericii, cu ceilalți călugări, iar pe urmă trecea în bibliotecă, unde se cufunda în lectură şi studiu. Acelaşi lucru îl făcea şi după-amiaza. Ziua lui era împărțită între rugăciune şi studiu. Seara nu cina niciodată. Mergea la culcare foarte tîrziu. "Uneori mergeam la el în bibliotecă", mi-a povestit părintele Alberto d'Apolito, care a fost discipolul lui Padre Pio. "Îi plăcea mult cînd îi țineam de urît, dar nu ne permitea să criticăm situația în care se afla sau hotărîrile Sfîntului Oficiu. Întrerupea imediat conversația, iar dacă ea continua, se ridica şi pleca".

Această viață de pustnic a durat fără întreruperi trei ani de zile.

XII

O DURERE ÎNFIORĂTOARE

"Fiul meu e rănit: are nevoie de mine" - De ce nu voia ca mama să-i sărute mîinile - Ultimul Crăciun împreună - Astfel a murit mama Peppa

În răstimpul în care Padre Pio s-a aflat sub ancheta Sfîntului Oficiu, pe lîngă durerile provocate de condamnări şi pedepse, a trebuit s-o suporte şi pe cea a pierderii mamei sale.

Mama Peppa, deşi foarte ocupată cu muncile cîmpului şi cu obligaţiile faţă de familia cea numeroasă, era mereu la curent cu tot ceea ce se întîmpla cu fiul ei din depărtare. Intuise că în trupul lui se petrece un fenomen misterios. Urmărise, cu umilinţă şi iubire, diferitele "situaţii ciudate" în care fusese amestecat. Îl ajutase în anii de boală de la Pietrelcina. Avusese mereu grijă să simtă că ea, mama lui, îi stă aproape.

Cînd a primit stigmatele, Padre Pio nu i-a spus nimic mamei sale. În acele zile (la 25 septembrie), i-a sosit o telegramă cu vestea morţii surorii Felicita, care avea 29 de ani. Îndată a trimis acasă o scrisoare, pentru a-i informa pe ai săi că nu poate veni, dar fără a preciza motivul. "Prea scumpii mei părinţi, cu inima sfîşiată de cea mai crudă durere vă scriu aceste rînduri. Dar ce pot să vă spun, dacă fiecare cuvînt mi se opreşte în gît de prea mare suferinţă?

Dragii mei, în greutatea şi amărăciunea durerii nu-mi mai rămîn puteri decît pentru a exclama: «Eşti drept, o, Doamne Dumnezeule, şi pline de îndreptăţire sînt toate hotărîrile tale». Dumnezeu mi-a dat o biată soră şi Dumnezeu mi-a luat-o, fie-i numele sfînt binecuvîntat.

În aceste exclamaţii şi în această resemnare găsesc puterea suficientă pentru a nu muri sub apăsarea durerii. La această resemnare în faţa voinţei divine vă îndemn şi pe voi şi veţi găsi, asemeni mie, o mîngîiere a sufletului.

Sînt îndurerat şi regret extrem de mult că nu pot veni cîteva zile la voi pentru a ne reuni lacrimile şi durerea, pentru că mă simt foarte rău şi neputincios în faţa unei călătorii atît de dezastruoase.

Însă vă rog să staţi liniştiţi în privinţa mea, pentru că mă aflu în afara oricărui pericol. Nu trebuie în nici un fel să vă speriaţi aflînd de starea sănătăţii mele, pentru că aceasta a fost excelentă şi, faţă de ceilalţi călugări, care stau aici, eu în prezent mă simt mult mai bine decît ei.

Scrieţi-mi imediat şi comunicaţi-mi detalii despre sfîrşitul sărmanei mele surori şi daţi-mi veşti despre sănătatea voastră şi a mămicii. Vă îmbrăţişez cu drag şi mă rog pentru voi să primiţi alinarea lui Dumnezeu."

Mama Peppa a aflat despre stigmate de la parohul din Pietrelcina, don Salvatore Pannullo, în 1919. Nu înţelesese prea bine despre ce e vorba. În mintea ei se întipăriseră doar cuvintele "răni însîngerate". "Dacă fiul meu e plin de răni", s-a gîndit ea, "înseamnă că se simte rău şi are nevoie de mine".

Împreună cu soţul şi cumnata, a plecat la San Giovanni Rotondo. La capătul potecii care ducea la mănăstire, cei trei au întîlnit două femei. Mama Peppa le-a întrebat: "Îl cunoaşteţi pe Padre Pio?". "Da, venim acum de la mănăstire unde am vorbit cu el", a fost răspunsul. "Deci nu e bolnav la pat" a exclamat mama Peppa.

Cele două femei, Maria Pompilio şi Rachelina Russo, fiice spirituale ale lui Padre Pio, le-au însoţit la mănăstirea capucină pe rudele călugărului şi au asistat emoţionate la întîlnirea lui cu părinţii, în camera de oaspeţi. "Mama Peppa", a scris Maria Pompilio într-o mărturie, "a deschis un burduf cît o oală şi a scos o mulţime de colţunaşi cu marmeladă de struguri, invitîndu-ne să gustăm. Padre Pio a mîncat unul, spunînd cu zîmbetul pe buze: «Ce bună e mîncarea de acasă! Ia, Maria; ia, Rachelina». Am luat fiecare cîte o bucată, spre mulţumirea tuturor".

Nici în urma acestei vizite, mama Peppa n-a înţeles ce sînt acele răni ciudate pe care băiatul ei le are la mîini şi la picioare. Dar, rămînînd îngrijorată de sănătatea lui Padre Pio, l-a chemat acasă din America pe primul născut, Michele, care, îndată ce a pus piciorul la Pietrelcina, a plecat la San Giovanni Rotondo să-l "întîlnească pe fratele bolnav".

După o vreme, nereuşind să trăiască departe de băiatul ei rănit, mama Peppa s-a mutat la San Giovanni Rotondo pentru patruzeci de zile. S-a dus ca musafir în casa Mariei Pompilio, cu care se împrietenise. În fiecare dimineaţă mergea la mănăstire pentru Liturghie şi primea împărtăşania din mîinile fiului ei.

După cum am văzut deja în capitolele dedicate copilăriei, raportul dintre Padre Pio şi mama sa era întemeiat pe o foarte puternică afecțiune. Însă călugărul îşi ascundea cu teamă sentimentele şi nu voia să le arate în public. Nu permitea ca mama lui să aibă față de el vreun gest deosebit. Toți oamenii care se apropiau de Padre Pio încercau să-i sărute mîinile, iar el le dădea voie; mamei sale, în schimb, nu. În mărturia ei, Maria Pompilio a scris: "Biata de ea se apropia uneori de Padre Pio în sacristie pentru a-i spune cîteva cuvinte, dar el o contrazicea; cînd ea se apropia, el pleca. Niciodată nu i-a dat voie să-i sărute mîna; de multe ori sărmana era cît pe ce să reuşească, dar el îşi trăgea imediat mîna".

Mama Peppa a reuşit să-i sărute mîinile lui Padre Pio doar la 5 decembrie 1928, după cum a relatat Maria Pyle, o binefăcătoare americană a Capucinilor. Maria Pyle trăise o vreme la Pietrelcina. Întorcîndu-se la San Giovanni Rotondo, o adusese cu ea şi pe mama Peppa, să poată petrece sărbătorile de iarnă cu băiatul ei. Ajunse în fața mănăstirii, l-au întîlnit pe părinte. "Mama Peppa", a scris Maria Pyle, "ascunzîndu-şi marea bucurie sub o înfățişare calmă, a luat mîna fiului, înainte ca el să şi-o retragă, şi a spus: «Padre Pio, îți sărut mîna din partea mătuşii Libera (şi i-a sărutat-o), şi din partea mătuşii Pellegrina (un alt sărut), şi din partea mătuşii Filomena (al treilea sărut)», şi tot aşa mai departe pentru vreo zece mătuşi şi cumetre. Iar la sfîrşit a spus: «Şi acum, Padre Pio (ea aşa îi spunea mereu), îți sărut mîna din partea mea.» A încercat, dar n-a reuşit, pentru că în timp ce se apleca, Padre Pio şi-a smuls deodată mîinile şi, ținîndu-le ridicate în aer, a spus: «Nu, niciodată! Fiul trebuie să-i sărute mîna mamei şi nu mama fiului.»"

Din ziua aceea, mama Peppa n-a mai încercat să-i sărute mîna. Însă în fiecare dimineață, după ce primea Sfînta Împărtăşanie din mîinile lui, îndată ce trecea mai departe, "ea se apleca şi săruta pămîntul pe care păşise piciorul rănit".

În acele zile, mama şi fiul s-au întîlnit deseori. În ciuda zăpezii, a frigului usturător şi a vîntului tăios, în fiecare dimineață mama Peppa urca la mănăstire pentru a asista la Liturghie şi a-l vedea pe Padre Pio. Îmbrăca o haină sărăcăcioasă şi prea subțire pentru anotimpul de iarnă. Unele prietene din San Giovanni Rotondo i-au dăruit o rochie groasă de lînă, dar n-au reuşit s-o convingă să se îmbrace cu ea, pentru că "se temea să nu pară o doamnă".

Noaptea de Crăciun a petrecut-o aproape toată în biserică. A vrut să asiste la slujba de la miezul nopții, iar apoi a vrut să asculte două Liturghii. În ziua de Sfîntul Ştefan nu s-a simțit bine şi a căzut la pat. După trei zile, medicii au diagnosticat o dublă pneumonie.

Padre Pio s-a dus la ea de întîi ianuarie. Au stat de vorbă la căpătîiul ei de la ora unu a prînzului pînă la miezul nopții. Francesco Morcaldi, martor ocular, îşi amintea: "N-am văzut nimic mai blînd decît zîmbetul lui Padre Pio şi rugăciunile sale la patul mamei, nimic mai tandru decît strădania ei de a-l reconforta".

Padre Pio s-a întors s-o vadă în dimineața de 2 ianuarie şi a găsit-o într-o stare foarte gravă. A stat la căpătîiul ei pînă la ultima suflare. În emoția tuturor, i-a administrat ultima împărtăşanie şi cînd a văzut că e pe punctul de a-şi da sufletul n-a mai rezistat, a sărutat-o pe frunte şi a izbucnit într-un plîns violent, prăbuşindu-se pe jumătate leşinat. Doi medici l-au dus într-o cameră alăturată şi l-au aşezat pe pat. Mama Peppa a murit la ora 6,15 în data de 3 ianuarie 1929. Durerea lui Padre Pio a fost atît de înfiorătoare încît a trebuit să rămînă în casa aceea, sub controlul medicilor care se temeau pentru viața lui, timp de două zile.

XIII

DUŞMANII LUI PADRE PIO

Acuzații din partea a trei preoți - Un agent secret demontează calomniile - Şantaj la Vatican - Cărțile scandaloase - Cum a fost Padre Pio eliberat

Cele patru decrete ale Sfîntului Oficiu pronunțate împotriva lui Padre Pio între 1923 şi 1931 au provocat mare tristețe în rîndul prietenilor şi adepților săi, care nu reuşeau să priceapă de ce autoritatea ecleziastică se înverşunează atît de mult împotriva unui călugăr umil şi lipsit de apărare.

La San Giovanni Rotondo şi în satele dimprejur s-au format "comitete" în apărarea lui Padre Pio. Se țineau întruniri şi se discuta despre ce trebuie făcut pentru a-l ajuta.

Printre cei mai fervenți partizani ai lui Padre Pio era un oarecare Emanuele Brunatto, un tînăr distins de vreo treizeci de ani, care avusese un trecut tulbure şi aventuros. Lucrase ca agent comercial, actor, impresar, industriaş, croitor în moda de lux. Cunoscuse momente de mare bogăție şi zile de mizerie şi ruşine. Viața lui dezordonată îl determinase să comită diverse acțiuni reprobabile.

Într-o zi a ajuns la San Giovanni Rotondo, disperat. Padre Pio îi dăruise pacea sufletească şi din acel moment Emanuele Brunatto nu se mai îndepărtase de lîngă salvatorul său.

În viața lui Padre Pio, Brunatto are un "loc" deosebit. Un loc "incomod", dar care nu poate fi ignorat. A fost un credincios sincer, un colaborator generos, un apărător înverşunat, chiar dacă uneori violent. A exagerat, după toate probabilitățile, dar a făcut-o din iubire.

În mărturiile care există, Brunatto apare ca o figură complexă. Sosind la San Giovanni Rotondo în 1919 pentru a se converti, a încercat să-l înşele pînă şi pe Padre Pio, prezentîndu-i-o în calitate de soră pe propria sa amantă.

Chiar şi după convertire, n-a fost tocmai uşă de biserică. Uneori dispărea. Se dedica unui comerț misterios, de pe urma căruia cîştiga o grămadă de bani, după care, pe neaşteptate, ajungea din nou în mizerie.

În timpul celui de-al doilea război mondial, a fost un colaboraționist al Guvernului de la Vichy. A fost arestat, a petrecut mai multe săptămîni la închisoare. Apoi, a fost condamnat la moarte, dar pe urmă a fost grațiat. În anii patruzeci, la Paris era foarte respectat. Se dedica unor opere de caritate. A instituit, din buzunarul propriu, inițiativa "supei calde" pentru oamenii săraci ai Parisului; a achitat sume considerabile pentru pensiile celor decorați cu virtutea militară, pentru mutilații şi invalizii de război. Ținea interesante conferințe cu caracter teologic, a purtat corespondență cu monseniorul Roncalli, viitorul Ioan al XXIII-lea, pe atunci nunțiu la Paris.

În perioada în care a trăit alături de Padre Pio, s-a dedicat cu extremă însuflețire apărării călugărului. A făcut-o pe toate căile, licite şi ilicite, creînd situații extrem de jenante pentru anumite autorități ecleziastice. Datorită acestui mod al său de a acționa fără nici o prejudecată, mulți biografi ai lui Padre Pio îl omit. Cineva a ajuns chiar să falsifice date şi situații pentru a nu-l cita.

Desigur, informațiile despre el sînt uneori exagerate, partizane, în anumite ocazii false, dar sînt singurele care ridică vălul de pe periferiile religioase în care s-au născut şi s-au dezvoltat acuzațiile împotriva părintelui. În povestea încurcată a acestui "martir", Brunatto, ca şi de altfel Francesco Morcaldi, au fost nişte observatori laici, iar observațiile lor nimereau în plin. Se datorează mai ales acțiunii lor, constituită din amenințări şi şantaje, faptul că în 1933 Padre Pio, după ani lungi de persecuții, a obținut reabilitarea.

Padre Pio îl cunoştea în profunzime pe Brunatto şi ținea mult la el, după cum o dovedesc numeroasele scrisori pe care i le-a scris. În anumite momente, i-a încredințat însărcinări delicate, iar Brunatto le-a îndeplinit cu maximă precizie. El se definea: "primul fiu al lui Padre Pio, pentru că sînt păcătosul numărul unu". A fost printre puținii oameni care n-au lansat speculații despre fratele capucin. Îşi făcea apariția atunci cînd părintele avea nevoie de el, iar apoi dispărea. Despre el se poate spune orice, dar în nici un caz că nu l-ar fi iubit profund pe Padre Pio.

Cînd a izbucnit primul val de persecuţii împotriva călugărului, pînă şi Emanuele Brunatto a fost răvăşit de ceea ce se întîmpla. În sufletul lui s-a aprins o dorinţă fierbinte de dreptate. A început să participe la comitetele de credincioşi ce se strîngeau pentru a trimite reprezentanţi la Vatican, spre a protesta împotriva calomniilor lansate împotriva părintelui. Dar a înţeles imediat că apărarea generoasă a locuitorilor modeşti din San Giovanni Rotondo nu ajută la nimic. În timpul unei întruniri, a spus: "Dacă Vaticanul le-a dat crezare acuzatorilor şi se arată complet surd la apelurile noastre de justiţie, înseamnă că acuzatorii sînt persoane foarte influente. Dacă vrem să-l apărăm pe Padre Pio, trebuie să aflăm cine sînt cei care îl acuză şi din ce motive o fac".

Emanuele Brunatto a luat conducerea unui grup de prieteni ai lui Padre Pio şi a început o lungă şi grea bătălie împotriva misterioşilor acuzatori ai părintelui.

A descoperit că duşmanii lui erau preoţii din San Giovanni Rotondo: părintele Domenico Palladino, părintele Giovanni Miscio şi părintele paroh Giuseppe Prencipe.

Aceste feţe bisericeşti, care nu aveau deloc o viaţă neprihănită, nu suportau ca lumea să vină buluc la mănăstire pentru a se spovedi în faţa unui "sfînt". Acel preot, pentru ei, era un reproş permanent. Trebuia să fie eliminat cu orice preţ.

Domenico Palladino, preot la biserica del Carmine, era cel mai veninos dintre denigratorii călugărului. Brunatto şi-a început ancheta pornind tocmai de la el.

A descoperit înşelăciuni, intrigi, comploturi josnice, calomnii. Cu abilitatea unui agent secret, a cules o mulţime de documente şi probe, care demonstrau că acuzatorii lui Padre Pio sînt de rea credinţă.

Cu unul dintre cei trei acuzatori, părintele Giovanni Miscio, Emanuele Brunatto a avut un conflict în justiţie. Avid de bani, Miscio a încercat să-l vîndă pe Padre Pio pentru cinci mii de lire, dar şi-a făcut-o cu mîna lui.

În noiembrie 1925, părintele Miscio îi comunica unei învăţătoare, Maria Pompilio, pe care o cunoştea ca fiind adeptă ferventă a lui Padre Pio, că a pregătit o broşură deşucheată, cu unele scene îndrăzneţe, în care capucinul apărea ca un fel de Rasputin, senzual, orgolios şi instrument mai mult sau mai puţin conştient al călugărilor avizi de cîştig.

Cartea, spunea preotul, era deja gata de publicare. Contractul fusese semnat cu o editură din Milano care se angajase să-i plătească cinci mii de lire drepturi de autor. El, în

schimb, ar fi trebuit să plătească o penalizare de cinci mii de lire, dacă n-ar fi predat manuscrisul.

Acum preotul era cuprins de remuşcări şi voia să evite izbucnirea unui asemenea scandal în jurul lui Padre Pio. Voia să renunțe la publicare, dar nu avea bani pentru a plăti penalizarea.

Domnişoara Pompilio a crezut în poveştile popii, s-a speriat şi, sfătuită chiar de şantajist, a dat fuga să-i relateze amenințarea lui Brunatto.

"L-am întîlnit pe părintele Miscio în casa Mariei Pompilio", a povestit Brunatto. "L-am auzit propunîndu-mi următorul tîrg: «Ori cinci mii de lire imediat, ori publicarea broşurii».

I-am răspuns şantajistului: «Viața lui Padre Pio e curată ca un cristal. Dumneavoastră riscați să fiți chemat în judecată pentru calomnie». «Nici un creştin nu mă poate da în judecată», a răspuns Giovanni Miscio, «dreptul canonic scoate preotul de sub jurisdicția tribunalelor civile».

«Rudele lui Padre Pio sînt țărani săraci», i-am mai spus. «De unde vreți să facă rost de cinci mii de lire?»

«Există destulă lume bucuroasă să-i împrumute», a răspuns imperturbabil preotul.

Am încercat să trag de timp. Dar preotul l-a introdus în scenă pe fratele său Vincenzo. Acesta s-a dovedit şi mai dur, insistent, amenințător.

A trebuit să-l informez pe fratele lui Padre Pio, Michele Forgione. Acesta, cu lacrimi în ochi, mi-a spus: «Nu dispun decît de cinci sute de lire, dar îmi voi vinde pămîntul şi te asigur că voi găsi toți banii necesari. Dar te implor, Emanuele, fă tot posibilul ca Padre Pio să nu aibă de suferit».

Insistențele şi amenințările lui Miscio au continuat să se agraveze pe zi ce trecea. Fratele lui Padre Pio a împrumutat trei mii de lire. Eu am anunțat jandarmii. La 5 ianuarie 1926, preotul a luat cele trei mii de lire, a semnat chiar şi o chitanță de primire a banilor extorcați, atît de sigur se simțea împotriva oricărui denunț. Dar jandarmii l-au arestat în flagrant. A fost condamnat la douăzeci de luni de recluziune."

Aceşti preoți, duşmani ai lui Padre Pio, aveau un şef puternic care îi apăra în acțiunile lor murdare şi îi instiga în calomnierea capucinului cu stigmate. Acest şef era arhiepiscopul de Manfredonia, monseniorul Pasquale Gagliardi. El era cel care trimitea

rapoartele despre Padre Pio la Vatican, unde avea mulți prieteni, şi din acest motiv nici un cuvînt al său nu era pus sub semnul îndoielii.

După o vizită pastorală la San Giovanni Rotondo în 1920, monseniorul Gagliardi declara public că l-a văzut pe Padre Pio pudrîndu-se şi parfumîndu-se şi că a găsit în chilia lui o sticluță cu acid nitric care îi slujea călugărului pentru "a-şi face stigmatele".

Cîteva luni mai tîrziu, în sala Consistoriului, în prezența a numeroşi episcopi şi arhiepiscopi, el afirma: "Padre Pio este posedat de diavol, iar călugării de la San Giovanni Rotondo sînt o bandă de escroci".

Arhiepiscopul Gagliardi era bun prieten cu preotul Palladino, îl considera consilierul său.

Emanuele Brunatto, ajutat de ceilalți prieteni fideli ai lui Padre Pio, a început să facă cercetări şi în legătură cu viața arhiepiscopului de Manfredonia, descoperind situații extrem de grave şi compromițătoare.

În iunie 1925, Emanuele Brunatto s-a dus la Roma cu o valiză plină de documente care demonstrau felul în care Padre Pio a fost acuzat de oameni nedemni, mincinoşi, calomniatori. Era convins că de-acum se va încheia calvarul capucinului. Nici o autoritate romană nu le va mai putea acorda credit acelor oameni şi urma în sfîrşit să se vadă cum stau lucrurile în realitate la San Giovanni Rotondo.

Ajuns în capitală, Brunatto a mers să-i ceară sfatul lui don Orione, întemeietorul ordinului Fiilor Providenței, care era privit ca un sfînt. Preotul a răsfoit actele şi l-a sfătuit să facă un anumit număr de copii pe care să le distribuie printre cardinali.

La sfîrşitul lunii iulie, rapoartele se aflau pe biroul cardinalilor Gasparri, Secretar de Stat; Merry Del Val, secretar al Sfîntului Oficiu; Basilio Pompili, vicarul Sanctității Sale; Donato Sbarretti, prefectul Conciliului; Gaetano De Lai, prefectul Adunării Consistoriale; Michele Lega, prefectul Sacramentelor; Guglielmo Van Rossum, prefectul de la Propaganda Fide; Augusto Sili, prefectul Tribunalului Suprem al Curiei Romae.

Cu toții au manifestat un mare interes, dar nimeni n-a luat o hotărîre.

Brunatto, neprimind răspuns la dosarul său, în 1926 a publicat prima carte despre Padre Pio sub pseudonimul Giuseppe De Rossi, folosind informațiile adunate împotriva arhiepiscopului Gagliardi şi a preoților din San Giovanni Rotondo. Vaticanul s-a grăbit să

cumpere toate exemplarele disponibile, în timp ce Sfîntul Oficiu a pus la index publicația.

Cartea lui Brunatto a scuturat din apatie Congregațiile romane şi în ianuarie 1927 a fost trimis la San Giovanni Rotondo monseniorul Felice Bevilacqua, şeful celui de-al doilea oficiu al vicariatului din Roma, cu sarcina de a îndeplini o inspecție apostolică asupra clerului local. Monseniorul Bevilacqua ştia pe dinafară documentația prezentată de Emanuele Brunatto în fața cardinalilor şi a hotărît ca acesta să-l însoțească în calitate de "adjunct laic".

Inspecția a fost scurtă. Probele împotriva preoților acuzatori ai lui Padre Pio s-au dovedit strivitoare. Martorii au confirmat ancheta realizată de Brunatto. Monseniorul Bevilacqua s-a întors la Roma şi a propus pedepse maxime împotriva calomniatorilor călugărului, dar Congregația Sfîntului Oficiu, care fusese atît de grăbită în condamnarea lui Padre Pio, se arăta foarte respectuoasă în fața acestor preoți. Doar Palladino a fost condamnat prin suspendarea *a divinis* şi îndepărtarea imediată din San Giovanni Rotondo, în timp ce împotriva celorlalți, deşi recunoscuți ca vinovați, nu s-a luat nici o măsură.

Preotul Palladino nu s-a întristat prea mult de condamnare. S-a dus să-şi ispăşească pedeapsa pe lîngă prietenul lui, monseniorul Gagliardi, arhiepiscop de Manfredonia, care l-a primit în palatul său, unde i-a creat condiții princiare, iar la două luni după condamnare, manevrîndu-şi relațiile de la Vatican, reuşea să-i obțină aprobarea de a oficia Liturghia. Puțin mai tîrziu, l-a numit paroh al bisericii San Michele din Manfredonia.

Toată osteneala prietenilor lui Padre Pio, care luptaseră ani de zile strîngînd sute de documente pentru a demonstra nevinovăția călugărului şi răutatea acuzatorilor săi, se spulbera în vînt. Inutilă era pe cale să devină şi conştiincioasa inspecție apostolică a monseniorului Felice Bevilacqua. Iar acesta, care vedea că-i scapă din mînă adevăratul vinovat al absurdei, al incredibilei situații din dieceza Manfredonia, a încercat, înainte de a se da bătut, să mai joace încă o carte.

La 5 mai 1927, i-a scris cardinalului Sbarretti, prefectul Conciliului: "Subsemnatul Felice Bevilacqua îmi asum întreaga şi deplina răspundere cu privire la demersul regulamentar privitor la inspecția apostolică de la San Giovanni Rotondo.

Consider, cu ajutorul lui Dumnezeu, că am început să descîlcesc firul încurcat care mi s-a încredințat şi, în situația în care Congregația va vrea să-l urmărească pînă la capăt şi va consimți la procedura energică pe care intenționez s-o aplic, consider neîndoielnic faptul că adevărul cel dureros va trebui să iasă pe deplin la lumină. Procedura ar fi următoarea: să punem toate cărțile pe masă şi fiecare să-şi asume răspunderea civilă pentru ceea ce spune.

Doar astfel se va putea dezumfla şi spulbera încercarea mafiotă de a induce în eroare suprema autoritate ecleziastică. Doar spectrul cătuşelor le va băga mințile în cap şi-i va reduce la tăcere pe calomniatori. Altminteri, Roma va fi batjocorită *usque ad consumationem saeculi*".

La data de 28 decembrie, monseniorul Felice Bevilacqua i-a scris lui Emanuele Brunatto: "Dragă Emanuele, cardinalul prefect al Conciliului m-a rugat să-i predau referatul despre paroh în cît mai scurt timp posibil, pentru că vrea să-l folosească spre a ajunge cu cercetările la arhiepiscop, fără a mai trece prin Adunarea Consistorială, întrucît a înțeles că trebuie s-o ocolească.

Dacă dumneata m-ai fi căutat înainte de plecare, la ora asta aş fi ajuns deja acolo unde trebuie. Îndată ce primeşti scrisoarea, vino repede cu documentele şi nu te face că... nu pricepi".

Monseniorul Bevilacqua voia să nu mai treacă prin Adunarea Consistorială, deoarece prefectul Adunării Consistoriale era cardinalul De Lai, prietenul apropiat al lui Gagliardi. De fapt, în timpul verii 1927, în timp ce împotriva arhiepiscopului Gagliardi se formulau acuzații grave şi se făceau anchete, cardinalul De Lai mersese la el în vizită, iar cei doi prieteni petrecuseră împreună vacanța de vară pe malurile rîului Gargano.

Cardinalul De Lai, aflînd de intențiile monseniorului Bevilacqua, a manevrat în aşa fel încît inspecția apostolică pe care o condusese acesta să fie declarată închisă şi să fie deschisă o a doua, extinsă asupra întregii dieceze Manfredonia, încredințată însă unei alte persoane. A fost ales monseniorul Giuseppe Bruno, persoană convenabilă pentru acuzați, care astfel se puteau considera scăpați, în timp ce soarta lui Padre Pio urma să se înrăutățească.

Monseniorul Bevilacqua, la capătul mandatului său, scria: "Nu cred că există pe lume un mai mare focar de nemernicie".

La 26 septembrie 1927, aproape toți călugării din dieceza Manfredonia adresau un memoriu către Sfînta Congregație a Conciliului, iar la 18 octombrie trimiteau un al doilea apel către aceeaşi Congregație şi către Adunarea Consistorială, pentru a întări acuzațiile aduse în trecut împotriva arhiepiscopului Gagliardi.

Semnatarii acelor apeluri au fost suspendați *a divinis* de către autoritățile de la Roma şi trimişi la Napoli pentru un curs de exerciții spirituale. Scrisoarea de pedeapsă le-a fost înmînată clericilor personal de către Palladino. Printre cei pedepsiți se afla şi parohul Guerra, de optzeci de ani, care, în timpul exercițiilor spirituale, s-a îmbolnăvit şi a murit de inimă rea.

Bătălia cinstită, purtată cu documentele în mînă, pentru triumful justiției, se încheiase. Prietenii lui Padre Pio au hotărît să treacă la amenințări.

Comandorul Festa, prefectul din Arenzano, în numele lui Brunatto şi al celorlalți prieteni, le-a scris autorităților vaticane următoarea scrisoare: "Ori veți face voi dreptate şi nimic altceva decît dreptate, ori dreptatea se va face fără voi, dar în paguba voastră morală ireparabilă.

Dacă Papa cunoaşte faptele (şi ar trebui să le cunoască, în urma atîtor referate scrise), trebuie fără îndoială să acționeze.

Dacă nu le cunoaşte, pentru că este împiedicat să le cunoască, ei bine, va afla de ele din scandalul public şi atunci va trebui, oricum, să acționeze".

Scrisoarea a stîrnit senzație. Au urmat promisiuni că se va face dreptate "în cel mai scurt timp posibil". Dar nici măcar umbra unei hotărîri n-a venit să confirme cuvîntul dat.

În mai 1929, la Leipzig, a avut loc anunțata publicare. Cartea, tipărită în vreo mie de exemplare, în limba italiană, cu titlul *Scrisoare către Biserică*, purta semnătura primarului din San Giovanni Rotondo, Francesco Morcaldi. În anexe erau reproduse documentele originale. Anunțul publicării a făcut să plouă cu alte promisiuni. Prietenii lui Padre Pio s-au hotărît să aştepte cu distribuirea. Exemplarele au fost depozitate într-o pivniță, la München, împreună cu clişeele şi fotografiile. Documentele originale au fost ascunse la loc sigur.

Publicarea cărții a îngrijorat Vaticanul. În septembrie 1929, monseniorul Gagliardi a fost destituit din funcție, a fost retrogradat şi îndepărtat din Manfredonia. Dar

în favoarea lui Padre Pio n-a fost luată nici o hotărîre. Ba dimpotrivă, poziția lui s-a înrăutățit printr-un nou decret al Sfîntului Oficiu care întărea cele patru condamnări anterioare. Prin acel decret, Padre Pio a fost "practic" vîrît la închisoare: nu i se permitea să se vadă cu nimeni, nu putea binecuvînta obiectele, nici să spovedească, nici măcar să se arate la fereastra care dădea spre exteriorul mănăstirii. I se dădea voie doar să celebreze Sfînta Liturghie într-o minusculă capelă privată, la etajul întîi al mănăstirii.

În octombrie 1931, în timp ce Emanuele Brunatto se afla în străinătate cu afaceri, Francesco Morcaldi, autorul cărții *Scrisoare către Biserică*, a intrat în tratative cu cardinalul Rossi care îi cerea să se dovedească "un fiu ascultător şi credincios al Bisericii". A acceptat să-i predea Sfîntului Scaun toate exemplarele cărții şi documentele, primind în schimb promisiunea că Padre Pio va fi imediat eliberat. La 10 octombrie, totul i-a fost înmînat nunțiului apostolic din Bavaria, care, prin curier diplomatic, pentru a evita controlul la frontieră, a trimis materialele la Roma. Recuperînd documentele compromițătoare, cardinalul Rossi a uitat pe loc de promisiunile făcute, iar detenția lui Padre Pio a continuat ca mai înainte.

Brunatto, întorcîndu-se în Italia furios la culme, a anunțat publicarea unei noi cărți. Padre Pio, la ordinul autorităților ecleziastice romane, i-a cerut să-şi păstreze calmul şi să plece în Franța. Brunatto i-a dat ascultare, dar în capitala franceză a pregătit volumul *Anticriştii în Biserica lui Cristos*, pe care l-a publicat în trei limbi, la începutul anului 1933. I-a scris cardinalului Rossi: "Dacă nu-l eliberați pe Padre Pio pînă la Paşti, voi pune în circulație acest volum". Cardinalul Rossi l-a obligat pe Padre Pio să intervină. La 28 martie 1933, părintele i-a scris lui Brunatto implorîndu-l să nu distribuie volumul, dar el, într-o scrisoare îndurerată, i-a răspuns: "De data aceasta sînt obligat să nu vă dau ascultare, părinte".

Cartea a fost difuzată în afara Italiei. Mii de catolici au citit-o indignați. La Roma au ajuns sute de scrisori. În aceeaşi perioadă, în Italia a fost publicat volumul doctorului Giorgio Festa, medicul care studiase în mod ştiințific stigmatele lui Padre Pio. Excelența sa monseniorul Cornelio Sebastiano Cuccarollo, episcop capucin, i-a prezentat lui Pius al XI-lea un dosar de mărturii sub jurămînt ale călugărilor colegi ai lui Padre Pio privitor la viața sfîntă a stigmatizatului. Aceste trei evenimente l-au convins pe Papă să-l "scoată din închisoare" pe Padre Pio, permițîndu-i să-şi reia apostolatul. La 16 iulie 1933, după 11

ani de persecuții şi 25 de luni de izolare absolută, capucinul şi-a reluat funcțiile sacerdotale. Vorbind cu monseniorul Cuccarollo, Pius al XI-lea a spus: “E pentru prima dată cînd Sfîntul Oficiu îşi revocă decretele”. Dar nu era adevărat, pentru că Sfîntul Oficiu n-a emis niciodată vreun decret de abrogare a condamnărilor cu care îl pedepsise pe Padre Pio.

XIV

LA LIMITA NORMALITĂȚII

Febră de 48 de grade - Rănile sale emanau un parfum intens - Înmulțirea pîinilor - Fenomenul bilocației - Mărturia maicii Speranza

"Reabilitarea" lui Padre Pio n-a fost instantanee, ci diluată în timp, iar aceasta demonstrează faptul că autoritățile de la Vatican n-au acționat din convingere, ci doar pentru a evita amenințarea scandalurilor.

Părintele a primit permisiunea de a reîncepe să slujească Liturghia în biserică, în fața credincioşilor, la 26 iulie 1933; dar numai după opt luni, adică la 25 martie 1934, i s-a aprobat să reia spovedirea bărbaților; iar pentru dreptul de a spovedi femeile a trebuit să aştepte pînă la 12 mai 1934.

Pe 5 mai în acel an cădea prima lui zi onomastică după "reabilitare". Credincioşii şi prietenii lui Padre Pio se aşteptau la o mare sărbătoare, dar nu s-a întîmplat nimic deosebit. Tot astfel şi la 10 august 1935, la 25 de ani de la hirotonire.

Superiorii se purtau cu el cu "prudență", cu "băgare de seamă", aşa cum te comporți cu un "vinovat" care a obținut iertarea. Cînd la mănăstire se întîmpla ceva neobişnuit, Padre Pio era primul "bănuit". Într-o noapte, cîtorva trecători li s-a părut că văd nişte femei apropiindu-se de mănăstire. A izbucnit un scandal şi unii au dat fuga să-l "interogheze" pe Padre Pio, obligîndu-l să se apere de acuzații vulgare şi foarte grave. Un binefăcător, care voia să-şi păstreze anonimatul, i-a dat părintelui o sumă de bani ca s-o ofere unei anumite familii nevoiaşe. Părintele s-a grăbit să accepte rolul de mijlocitor, dar acest lucru a fost suficient pentru a fi acuzat că nu respectă jurămîntul de sărăcie. Aflat mereu în centrul unor acuzații, suspiciuni, bîrfe, prejudecăți, el rămînea calm, senin, iar din gura lui n-a ieşit niciodată vreo vorbă rea la adresa nimănui.

Faima sfințeniei sale, între timp, se răspîndea în lume. Oricine venea în vizită şi avea norocul să-i vorbească se întorcea acasă convins că a întîlnit un sfînt.

În afara stigmatelor, Padre Pio avea toate darurile carismatice care de obicei se întîlnesc în viața marilor mistici, cum ar fi bilocațiile, viziunile, citirea gîndurilor, profețiile etc. Ba chiar, la el, aceste daruri se manifestau cu o deosebită evidență.

Unul dintre fenomenele inexplicabile care îi impresiona mai ales pe medicii care l-au îngrijit pe părinte era constituit de "hipertermie", adică de neaşteptatele creşteri de temperatură care la el ajungeau la cote foarte înalte. Hipertermiile lui Padre Pio rămîn un caz unic în istoria medicinei.

Ciudata anormalitate a fost descoperită în timp ce părintele îşi efectua stagiul militar la Napoli. Medicii şi-au dat seama imediat că acel tînăr soldat are nevoie de mai multă îngrijire decît ceilalți bolnavi, dar nimeni nu reuşea să priceapă de ce anume suferă. Pentru a se lămuri situația, a început o analiză clinică prin măsurarea metodică a temperaturii, dar foarte repede medicii au trebuit să renunțe: de fiecare dată cînd i se punea termometrul, coloana de mercur sărea în sus atît de repede şi de violent încît risca să facă erupție.

Cel care a reuşit pentru prima dată să măsoare cu precizie temperatura lui Padre Pio a fost un medic din Foggia. În timpul unui lung concediu de boală, Padre Pio se oprise la mănăstirea acelui oraş şi continua să se simtă rău. După ce a distrus mai multe termometre, medicul care îl îngrijea s-a gîndit să recurgă la un termometru de baie, care rezistă la apa fierbinte. În cîteva clipe, acest termometru a arătat 48 de grade.

Între 1920 şi 1922, doctorul Giorgio Festa, primul medic care a studiat ştiințific stigmatele lui Padre Pio, a avut prilejul să constate că în zilele în care părintele se simțea bine, avea o temperatură normală, adică 36,2 dimineața, 36,5 seara; cînd avea tulburări, temperatura sa, măsurată cu un termometru de mare precizie, atingea valori de 48 de grade şi chiar 48,5.

Doctorul Festa, în cartea *Mistere ale ştiinței şi lumini ale credinței*, a publicat rezultatele unei ample cercetări în domeniul hipertermiei, constatînd că în anumite boli, ca epilepsia, criza uremică, tetanosul etc., febra poate atinge cifre record de 43 şi chiar 44 de grade. Este vorba de temperaturi numite "agonice" sau "preagonice", deoarece precedă întotdeauna decesul. Padre Pio, în schimb, cînd avea febră de 48 de grade, suferea şi se agita în pat, dar fără a delira şi fără a prezenta tulburările care de obicei

însoțesc temperaturile ridicate. După una sau două zile, totul revenea la normal, iar în a treia zi părintele îşi relua datoria în confesional.

Un alt fenomen caracteristic pentru Padre Pio era parfumul care emana din trupul său, din obiectele pe care le atingea, din haine, sau pe care-l lăsa în urma lui prin locurile pe unde trecea. Despre acest fenomen au scris şi au vorbit sute şi sute de mărturii. Dar cred că proba cea mai credibilă, în acest caz, este tot aceea oferită de doctorul Festa. Potrivit medicului, parfumul nu se degaja din trupul părintelui, ci din sîngele care curgea din stigmatele sale. Medicul făcea această deducție din anumite episoade pe care le trăise în timp ce studia misterioasele răni ale capucinului.

Într-o zi, luase de pe rana de la şold a lui Padre Pio un bandaj, cu care fusese tamponat sîngele, şi îl închisese într-o cutie, pentru a-l duce la laboratorul din Roma, cu scopul de a-l analiza. În timpul călătoriei, un ofițer şi alți oameni care erau în maşină au spus că simt parfumul pe care îl emană de obicei Padre Pio. Nimeni dintre cei prezenți nu ştia că doctorul Festa are în geantă bandajul îmbibat cu sîngele părintelui. Doctorul Festa a păstrat bandajul în laborator, iar ciudatul parfum s-a impregnat cu timpul în întreaga încăpere, încît pacienții care mergeau la consultație îi cereau explicații.

În cartea sa despre stigmatele lui Padre Pio, doctorul Festa a scris: "Cei care se ocupă de conservarea cărnii de animal ştiu că trebuie să o scurgi de tot sîngele, pentru a evita mirosurile neplăcute, sîngele fiind țesutul organic care intră cel mai repede în descompunere. Deci, bandajele pline de sîngele care țîşneşte din rănile lui Padre Pio, chiar şi pentru faptul că uneori le schimbă destul de rar, n-ar trebui să miroasă a parfum. Acest fenomen, în simplitatea şi înalta elocvență cu care se oferă studiului nostru, contravine prin urmare oricărei legi naturale şi ştiințifice".

Sînt numeroase mărturiile despre fenomenele de înmulțire a pîinii şi alte lucruri asemănătoare. În timpul războiului, pîinea era raționalizată. La mănăstirea San Giovanni Rotondo se găseau tot timpul musafiri, iar oamenii săraci care veneau la cerşit erau tot mai numeroşi. Într-o zi, cînd călugării au mers în sala de mese, în coş era cam o jumătate de kilogram de pîine. Comunitatea s-a rugat lui Dumnezeu şi s-a aşezat să mănînce supa. Padre Pio se oprise în biserică. Puțin mai tîrziu, a apărut cu mai multe franzele proaspete. Starețul l-a întrebat: "De unde le-ați luat?". "Mi le-a dat la poartă o femeie venită în

pelerinaj", a răspuns. Nimeni n-a zis nimic, dar toți au înțeles că numai el putea să întîlnească "anumiți" pelerini.

Într-o dimineață, călugărul paracliser uitase să sfințească ostiile pentru împărtăşanie. În potir erau doar cîteva. Terminînd spoveditul, Padre Pio a început să-i împărtăşească pe credincioşi, care erau foarte mulți. I-a împărtăşit pe toți, iar în potir au mai rămas ostii.

Un alt fenomen misterios, care s-a repetat adesea în viața părintelui şi care a fost amplu confirmat, se referă la bilocație. Potrivit cercetătorilor mistici, bilocația reprezintă "prezența simultană a aceluiaşi om în două locuri diferite". Se deosebeşte de "agilitate" care, în schimb, înseamnă "deplasarea corporală, aproape instantanee, dintr-un loc în altul". În viața lui Padre Pio a existat un singur fenomen de "agilitate", sînt însă extrem de numeroase mărturiile privind fenomenele de bilocație.

Nu există explicații raționale pentru acest fapt. Se crede că sufletul este cel care se desprinde de trup şi merge dintr-un loc în altul, dar nu se ştie cum se poate întîmpla un asemenea lucru. Atunci cînd sufletul "călătoreşte", trupul rămîne nemişcat. Uneori, chiar în mijlocul unei conversații, Padre Pio întrerupea discuția şi părea că ațipeşte. Se consideră că în acele momente călătorea în bilocație.

Maria Pompilio, fiica spirituală a lui Padre Pio, a adunat pe acest subiect diferite episoade. Fratele ei Nicola, într-o seară, în timp ce îşi spunea rugăciunea, a fost cuprins de somn; deodată a primit o palmă pe obrazul drept şi i s-a părut că mîna care îl loveşte e îmbrăcată într-o mănuşă scurtată. S-a gîndit pe loc la Padre Pio, iar în ziua următoare l-a întrebat dacă el a fost cel care l-a lovit. "Aşa trebuie să goneşti somnul cînd te rogi", i-a răspuns părintele.

Cu alt prilej, Maria Pompilio se găsea în sacristie, unde părintele îşi scotea sfintele podoabe după încheierea Liturghiei. A intrat un bărbat care, privindu-l pe Padre Pio, a spus: "Da, e chiar el, sînt sigur". S-a apropiat, a căzut în genunchi şi plîngînd repeta: "Părinte, îți mulțumesc că m-ai salvat de la moarte". Mai tîrziu, acest om i-a povestit Mariei Pompilio următoarele: "Eram căpitan de infanterie şi, într-o zi, pe cîmpul de luptă, cînd împuşcăturile erau în toi, aproape de mine am văzut un călugăr, palid şi cu ochii expresivi, nu în uniformă de preot militar, ci în reverendă, care m-a strigat şi mi-a spus: «Domnule căpitan, plecați de acolo, veniți lîngă mine, repede». M-am îndreptat

spre el şi, înainte de a ajunge, în locul unde eram mai înainte a explodat o grenadă care a făcut o groapă mare. M-am întors spre călugăr, dar dispăruse".

Părintele Michelangelo Bellini povesteşte: "În noiembrie 1921, pe cînd eram încă student, i-am scris lui Padre Pio spunîndu-i să se roage pentru bunicul meu muribund, care avea peste optzeci de ani. Țineam mult la el pentru că fusese ca un tată pentru mine. Doream ca bunicul să trăiască cel puțin pînă la hirotonirea mea. Cîteva zile mai tîrziu, m-am dus la căpătîiul lui şi l-am găsit în comă. Credeam că va muri peste noapte, dar de fapt dimineața starea lui se îmbunătățise foarte mult. Mi-a spus că a visat un călugăr care i-a adus zece ani de viață. Bunicul meu a mai trăit încă exact zece ani".

Într-o zi, cardinalii Pietro Gasparri şi Augusto Sili se aflau în casa contesei Virginia Salvicci, văduva Sili, pentru a inaugura capela familiei. A apărut o călugăriță care ținea în mînă o relicvă a Crucii, închisă într-o cutie. Călugărița a povestit că în timpul nopții Padre Pio în carne şi oase intrase în chilia ei şi îi înmînase acea cutie cu porunca de a o aduce, a doua zi, la contesa Sili. Prezența cutiei i-a convins pe cei doi cardinali că nu e vorba despre o invenție. Cîteva zile mai tîrziu, contesa a mers la San Giovanni Rotondo pentru a cere explicații în legătură cu acel episod, iar Padre Pio i-a confirmat că relicva i-a înmînat-o el personal călugăriței la Roma.

Generalul de aeronautică Bernardo Rosini mi-a povestit: "După război m-am angajat la Bari, în cadrul Comandamentului Unității Aeriene, de care depindeau noile secții, constituite după înfrîngere, şi care acționau alături de forțele aliate.

La Bari era şi Comandamentul General al Forțelor Aeriene Americane. Am cunoscut diverşi ofițeri care mi-au povestit că au fost salvați de Padre Pio în timpul operațiilor aeriene. Pînă şi generalul comandant fusese protagonistul unui episod răsunător. Într-o zi, a vrut să conducă el însuşi o escadrilă de bombardiere pentru a distruge un depozit german cu materiale de război care fusese semnalat la San Giovanni Rotondo. Generalul povestea că, la apropierea de țintă, el şi piloții săi văzuseră apărînd pe cer figura unui călugăr cu mîinile înălțate. Bombele se desprinseseră singure, căzînd în pădure, iar avioanele se întorseseră din drum, fără nici o intervenție din partea piloților.

În seara aceea, episodul s-a aflat în centrul discursurilor şi al discuțiilor tuturor piloților şi al ofițerilor. Toți se întrebau cine e acel călugăr în fața căruia avioanele s-au supus în mod misterios. Cineva i-a spus generalului comandant că la San Giovanni

Rotondo trăieşte un călugăr taumaturg, iar el a hotărît că, îndată ce zona va fi eliberată, va merge să verifice dacă era acelaşi călugăr văzut pe cer. După război, generalul, însoţit de cîţiva piloţi, a mers la mănăstirea Capucinilor. Îndată ce a intrat în sacristie, s-a pomenit în faţa mai multor călugări, printre care l-a recunoscut imediat pe cel care îi oprise avioanele. Padre Pio a înaintat spre el şi, punîndu-i o mînă pe umăr, i-a spus: «Deci tu eşti cel care voiai să ne omori pe toţi». Fulgerat de acea privire şi de cuvintele călugărului, generalul a îngenuncheat în faţa lui. Padre Pio vorbise, ca de obicei, în dialectul din Benevento, dar generalul era convins că i se adresase în engleză. Cei doi au devenit prieteni. Generalul, care era protestant, s-a convertit la catolicism".

Monseniorul Alfredo Viola, episcop de Salto (Uruguay), a lăsat următoarea mărturie scrisă: "În 1937, monseniorul Ferdinando Damiani, care pe atunci era vicar general în dieceza Salto, bolnav de inimă, a mers la San Giovanni Rotondo pentru a muri lîngă Padre Pio. Părintele i-a spus să se întoarcă în dieceza lui şi să-şi continue lucrul, pentru că va avea grijă el însuşi să-l asiste atunci cînd îi va veni ceasul morţii.

În 1941, am organizat în dieceza mea un congres la care participau monseniorul Alberto Levame, nunţiul papal, monseniorul Antonio Maria Barbieri, arhiepiscop de Montevideo, şi monseniorul Michele Paternain, episcop de Florida. În timpul nopţii, monseniorul Barbieri a auzit că bate cineva la uşa camerei sale şi a văzut un capucin care i-a spus să dea fuga la căpătîiul monseniorului Damiani, care se află pe moarte. A mers imediat. Episcopul fusese lovit de o criză de angină pectorală. Perfect conştient, a primit Ultima Împărtăşanie şi Uncţiunea Finală, iar apoi a murit. Monseniorul Barbieri, într-o vizită la San Giovanni Rotondo, în 13 aprilie 1949, l-a recunoscut în Padre Pio pe capucinul care cu opt ani mai devreme bătuse la uşa lui pentru a-l îndemna să alerge la monseniorul Damiani".

Părintele Alberto D'Apolito, care l-a cunoscut pe Padre Pio în 1917 şi timp de cincizeci de ani i-a rămas foarte apropiat, mi-a povestit aceste două întîmplări: "Într-o după-amiază, în timp ce treceam pe coridorul mănăstirii, l-am văzut pe Padre Pio oprit în faţa geamului cu privirea aţintită asupra muntelui. M-am apropiat pentru a-i săruta mîna, dar el nu şi-a dat seama de prezenţa mea şi mi s-a părut că mîna lui e ţeapănă. În acel moment, l-am auzit pronunţînd cu voce foarte clară formula iertării păcatelor. Înspăimîntat, am dat fuga să-l chem pe părintele stareţ. Ne-am întors împreună la Padre

Pio care, după o clipă, s-a scuturat ca după o ațipeală. S-a întors spre noi doi şi a spus: «Sînteți aici? Nu mi-am dat seama.» După cîteva zile, a sosit de la Torino o telegramă de mulțumiri către stareț, deoarece l-a trimis pe Padre Pio să asiste pe un muribund. Din telegramă se putea deduce că muribundul tocmai îşi dădea sufletul în momentul în care părintele, la San Giovanni Rotondo, pronunța cuvintele de iertare.

În 1957, am fost martorul vindecării miraculoase a părintelui Placido Bux. Era internat la spitalul San Severo pentru o formă gravă de ciroză hepatică şi, în ciuda îngrijirilor medicale, starea sa era disperată. Într-o noapte, părintele Placido l-a văzut pe Padre Pio lîngă patul său. Padre Pio i-a vorbit, l-a liniştit şi l-a asigurat că se vindecă. Apoi s-a apropiat de fereastra camerei, şi-a aşezat mîna pe sticlă şi a dispărut.

Dimineața, părintele Placido s-a simțit mai bine. Amintindu-şi ce s-a întîmplat în timpul nopții, a privit spre fereastră şi a văzut pe geam urma unei mîini. S-a dus să verifice şi a recunoscut mîna lui Padre Pio. S-a convins atunci că vizita nocturnă a călugărului nu fusese un vis, ci realitatea. Le-a povestit călugărițelor şi asistentelor ce s-a întîmplat, iar vestea s-a răspîndit în spital şi în întregul oraş. S-a creat imediat o îmbulzeală de curioşi care voiau să vadă urma mîinii lui Padre Pio pe sticlă. Medicii, neîncrezători şi indignați de acea harababură, mormăiau şi pînă la urmă au dat ordin să fie ştearsă urma de pe geam. S-a încercat ştergerea sticlei cu o cîrpă udă şi detergent, dar amprenta reapărea mereu.

Fiind eu însumi neîncrezător în ceea ce văzusem cu ochii mei, m-am dus imediat la San Giovanni Rotondo pentru a-i cere explicații chiar lui Padre Pio. L-am întîlnit pe coridorul mănăstirii şi, înainte de a-i spune motivul vizitei mele, m-a întrebat: «Cum se simte părintele Placido?». «Mai bine», i-am răspuns şi am adăugat: «E adevărat că noaptea trecută ați fost la spital şi v-ați lăsat urma mîinii imprimată pe geam?». Padre Pio, privindu-mă țintă, a răspuns: «Te îndoieşti cumva? Da, am fost, dar să nu spui nimănui nimic.» M-am întors la San Severo şi am relatat răspunsul lui Padre Pio. Nici medicii n-au mai comentat. Părintele Placido s-a vindecat complet".

Pe această temă, părintele Alberto D'Apolito mi-a povestit o altă întîmplare uimitoare, care, alături de Padre Pio, o are în centru pe maica Speranza, faimoasa călugăriță spaniolă ce trăia la Collevalenza (Perugia), de asemenea purtînd stigmatele şi moartă ca o sfîntă în 1980. Iată: "În 1970 am mers la Collevalenza, pentru a o cunoaşte

pe maica Speranza. Eram însoțit de avocatul Guglielmo Giordanelli şi de superiorul Institutului maicii Speranza, părintele Gino. Între mine şi ea a avut loc un dialog pe care, dacă n-aş avea convingerea profundă că maica Speranza e o sfîntă, l-aş defini ca halucinant. După ce am salutat-o, i-am spus: «Maică, sînt un capucin de la San Giovanni Rotondo. Nu vreau să vă fac să vă pierdeți vremea, vă cer doar să vă rugați pentru mine şi pentru glorificarea lui Padre Pio.» Maica Speranza, înălțîndu-şi ochii şi privindu-mă, a răspuns: «M-am rugat totdeauna pentru Padre Pio». «L-ați cunoscut?». «Da, l-am văzut de multe ori». «Unde? La San Giovanni Rotondo?». «Nu, n-am fost niciodată la San Giovanni Rotondo». «Atunci unde?». «La Roma». «Maică, nu e posibil: Padre Pio a fost la Roma o singură dată, în 1917, pentru a-şi însoți sora la mănăstirea Santa Brigida. Dumneavoastră, pe atunci, erați în Spania. Cu siguranță v-ați înşelat confundîndu-l pe Padre Pio cu vreun alt călugăr capucin». «Nu, nu m-am înşelat», a spus maica Speranza. «Era chiar Padre Pio». «Unde anume la Roma l-ați văzut?». «La Sfîntul Scaun, în fiecare zi, timp de un an întreg. Purta mănuşile scurtate pentru a-şi ascunde rănile. Eu îl salutam, îi sărutam mîna şi uneori îi vorbeam, iar el îmi răspundea. Aceasta s-a întîmplat între 1937 şi 1939, pe cînd mă aflam la dispoziția Sfîntului Scaun». «Maică, să nu vă supărați dacă vă spun că nu pot crede ceea ce îmi povestiți». Maica Speranza, fără nici o supărare, cu multă blîndețe, mi-a răspuns: «Dumneavoastră sînteți liber să credeți ce vreți. Vă repet că l-am văzut pe Padre Pio un an întreg, în fiecare zi, la Roma. M-am rugat întotdeauna pentru el, iar acum mă rog pentru glorificarea lui»".

Un caz de bilocație a lui Padre Pio e legat de viața marchizei Giovanna Rizzani Boschi. Este vorba de o poveste atît de ieşită din comun şi bogată în detalii încît merită un capitol separat.

XV

"TE VEI NUMI SORA IACOPA"

Documentul excepţional al unei bilocaţii - "Sfînta Fecioară m-a adus la tine" - Întîlnire în Bazilica Sfîntul Petru - "Giovanna, eu te cunosc din ziua în care te-ai născut" - "Cum am putut asista la moartea lui Padre Pio"

Am întîlnit-o pe marchiza Giovanna Rizzani Boschi la Trevi Umbro, aproape de Foligno, în primăvara anului 1984. Povestea ei îmi fusese relatată de părintele Alberto D'Apolito, prieten şi biograf al lui Padre Pio. El o cunoştea pe nobilă de cîţiva ani şi fusese martorul direct al ultimei părţi din acea întîmplare extraordinară.

Părintele Alberto mi-a spus că marchiza l-a întîlnit pe Padre Pio în 1923 şi devenise imediat fiica lui spirituală, rămînîndu-i mereu foarte apropiată şi colaborînd activ la diferitele sale iniţiative. La procesul de beatificare a lui Padre Pio, a fost unul din cei şaptezeci de martori extraordinari. Mi-a spus de asemenea că marchiza e foarte retractilă şi că îmi va fi greu s-o conving să-mi vorbească.

"Povestea mea e cu adevărat incredibilă", a început marchiza primindu-mă în frumoasa ei vilă. "E plină de coincidenţe ciudate care nu-şi găsesc nici o explicaţie raţională. Dacă n-ar fi susţinută de documente scrise incontestabile şi de mărturiile altor oameni, n-aş crede-o adevărată nici măcar eu care am trăit-o. Din acest motiv, am fost întotdeauna prudentă cînd am relatat-o. E uşor să treci drept un exaltat. Aparţin la o familie cunoscută: sînt mamă, bunică, nu-mi pot amesteca rudele în problemele mele personale."

După o lungă pauză de gîndire, doamna a început să povestească. Iată extraordinara mărturie, redată chiar prin cuvintele ei: "Viaţa mea a fost legată de cea a lui Padre Pio din momentul în care am venit pe lume. Desigur, nu am dovezi directe, pentru că nu-mi amintesc nimic din ziua aceea, dar există un document misterios scris de Padre Pio, din care se deduce că el era prezent la naşterea mea.

La 18 ianuarie 1905, tatăl meu, Giovanni Battista Rizzani, era pe patul de moarte în palatul său din Udine. Mama mea, Leonilde Serrao, stătea alături de el şi îl îngrijea.

Era o femeie puternică şi foarte religioasă. Era însărcinată în ultimele luni, dar se îngrijea numai de soarta soţului ei. Cînd s-a lăsat întunericul, cîinii, poate simţind sfîrşitul apropiat al stăpînului, au început să urle şi la un moment dat mama mea a coborît să-i potolească. Ajunsă în curte, a fost cuprinsă de dureri. Ajutată de majordom, administratorul familiei, a născut acolo unde se găsea. Apoi a avut puterea de a mă lua în braţe, de a urca scările şi de a reveni în camera soţului ei, care a murit puţin mai tîrziu.

De cînd eram mică, mama mea, amintindu-şi acest lucru, îmi spunea mereu că în curte, în timp ce veneam pe lume, văzuse un tînăr călugăr capucin. N-am reuşit niciodată să înţeleg dacă a fost vorba de o viziune, de o halucinaţie sau de realitate, pentru că în familia noastră nimeni n-a cunoscut vreodată capucini.

Mulţi ani mai tîrziu, cînd eram deja fiica spirituală a lui Padre Pio, am aflat anumite detalii care au pus acel episod într-o lumină uluitoare. Duhovnicul lui Padre Pio, părintele Agostino din San Marco in Lamis, după ce m-a cunoscut, mi-a dăruit o foaie de caiet pe care o primise de la elevul său, în 1905. Pe atunci, Padre Pio nu era încă hirotonit. Frecventa cursul de filosofie şi trăia în mănăstirea Sant'Eulalia a Pianisi, în provincia Campobasso. Avea optsprezece ani şi intrase în Ordinul Capucinilor numai de doi ani. În viaţa lui, însă, se manifestau deja fapte misterioase pe care el i le descrie în lungi scrisori duhovnicului său. În februarie 1905, printre altele, i-a scris părintelui Agostino şi această foaie, pe care duhovnicul a păstrat-o împreună cu toate celelalte."

Marchiza Giovanna Rizzani Boschi scoate dintr-un sertar fotocopia unei pagini de caiet şi mi-o arată. "Că acesta e scrisul lui Padre Pio nu există nici o îndoială", spune. "S-au făcut analize grafologice şi n-aş avea nici un motiv să mă îndoiesc ştiind că provine de la duhovnicul părintelui."

Pe foaie se poate citi: "Cu cîteva zile în urmă mi s-a întîmplat un lucru ciudat. În timp ce eram în corul bisericii cu fratele Anastasio, era cam ora 11 seara în ziua de 18 a lunii trecute, deodată m-am pomenit departe, într-o casă boierească, unde tatăl murea în timp ce o fetiţă se năştea. Mi-a apărut atunci Prea Sfînta Fecioară care mi-a spus: «Îţi încredinţez această creatură. E o piatră preţioasă în stare naturală: prelucreaz-o, şlefuieşte-o, fă-o cît mai strălucitoare, pentru că într-o zi vreau să mă împodobesc cu ea. Nu-ţi face griji, va veni ea la tine, dar mai întîi o vei întîlni în Bazilica Sfîntul Petru». După aceea, m-am pomenit din nou în corul bisericii".

“E greu de dat o explicație pentru textul de față”, spune marchiza. “Poate că Padre Pio se referă la un vis, la o viziune, sau s-a produs o bilocație. Rămîn de neexplicat coincidențele cu viața mea personală: data, 18 ianuarie 1905, ziua naşterii mele; locul: «o casă boierească»; şi circumstanța absolut neobişnuită cuprinsă în fraza: «tatăl murea în timp ce o fetiță se năştea».

Rămînînd văduvă, mama mea s-a mutat la Roma, la părinții ei, iar eu am crescut în acel oraş. Am fost la gimnaziu şi la liceu. Am primit o educație religioasă, dar în timpul anilor de liceu eram frămîntată de mii de îndoieli în legătură cu credința. Doream să întîlnesc un preot care să mă poată ajuta, dar nu reuşeam să-l găsesc pe cel potrivit.

Într-o după-amiază din vara anului 1922, am mers cu o prietenă să vizităm Bazilica Sfîntul Petru. Pe cînd ne plimbam pe sub marile arcade, dorința de a-mi mărturisi îndoielile în fața unui preot a devenit mai puternică. M-am adresat unui paracliser, dar acesta mi-a răspuns că deja e prea tîrziu, iar preoții plecaseră deja. «Mai avem o jumătate de oră pînă la închidere», a spus.

Eu şi prietena mea am continuat să vizităm bazilica. În timp ce priveam un monument, am văzut în fața mea un călugăr capucin. M-am apropiat de el şi l-am întrebat dacă poate să mă asculte. Părintele a spus da şi a intrat în confesionalul din apropiere. I-am zis imediat că nu am intenția de a mă spovedi, ci vreau doar să cer unele explicații. I-am vorbit îndelung. Cuvintele lui de răspuns au fost convingătoare şi precise. M-am simțit imediat reconfortată.

După ce am ieşit, i-am spus prietenei mele: «Cît e de înțelept acest călugăr. Să-l aşteptăm. Vreau să-l întreb unde îl pot găsi, pentru a mai sta de vorbă cu el.» În clipa aceea a sosit paracliserul şi ne-a rugat să plecăm pentru că trebuie să închidă. «Îl aşteptăm pe capucinul care se află în acel confesional», am spus. «Trebuie să plece şi el, pentru că altfel riscă să-şi petreacă noaptea aici înăuntru» a adăugat paracliserul şi s-a apropiat de confesional, a ridicat perdeaua, dar nu era nimeni înăuntru. «A plecat deja», a zis. Uimită, am privit-o pe prietena mea şi am murmurat: «Cine ştie pe unde a ieşit».

Îndoielile mele religioase au continuat. Asemenea preoți ca acel capucin întîlnit în Bazilica Sfîntul Petru n-am mai găsit. În vara anului următor, pentru prima dată, am auzit de un oarecare Padre Pio, un preot cu stigmate care trăia la San Giovanni Rotondo, şi am

vrut imediat să merg la el. Împreună cu o mătuşă şi cîteva prietene, am organizat călătoria.

La mica mănăstire din San Giovanni Rotondo am găsit lume multă. Erau şi diverse personalități. Coridorul care ducea de la sacristie la chilii era arhiplin. Am reuşit să găsesc un loc în față. Pe cînd trecea, Padre Pio s-a oprit în dreptul meu. M-a privit în ochi şi zîmbind mi-a spus: «Giovanna, eu te cunosc. Te-ai născut în ziua în care a murit tatăl tău».

Acele cuvinte m-au uluit. Cum putea oare părintele să cunoască acel detaliu ascuns al vieții mele?

În dimineața următoare, am mers să mă spovedesc. Îndată ce m-am apropiat, Padre Pio, după ce m-a binecuvîntat, mi-a spus: «Fata mea, în sfîrşit ai venit. Te aşteptam de atîția ani». «Părinte, poate mă confundați cu altcineva», i-am răspuns. «Nu, nu greşesc; şi tu mă cunoşti», a adăugat. «Vin pentru prima dată la San Giovanni Rotondo», am replicat. «Pînă acum cîteva zile nici măcar nu ştiam că existați». «Anul trecut», a spus părintele, «într-o după amiază de vară, ai mers cu o prietenă la Bazilica Sfîntul Petru să cauți un preot care să-ți poată lămuri îndoielile religioase. Ai întîlnit un capucin şi ai vorbit cu el. Acel capucin sînt eu».

După o scurtă pauză, Padre Pio a continuat: «Pe cînd te năşteai, Sfînta Fecioară m-a dus la Udine, în palatul tău. M-a pus să asist la moartea tatălui tău şi mi-a spus apoi să te iau în grijă. Mi-ai fost încredințată de Fecioara Maria şi trebuie să mă îngrijesc de sufletul tău.»

Cîțiva ani mai tîrziu, Padre Pio mi-a cerut să mă înscriu în Al Treilea Ordin franciscan, Congregația religioasă destinată laicilor. Întemeiată de însuşi Sfîntul Francisc, această congregație îți permite să trăieşti în spirit franciscan, fără a te izola totuşi de lume. Ideea mi-a plăcut mult şi însuşi Padre Pio m-a pregătit pentru acest pas. La intrarea în Al Treilea Ordin trebuie să-ți alegi un nou nume. Padre Pio l-a ales pentru mine pe cel de Iacopa. «Ce nume urît», i-am spus. «Nu-mi place. Dați-mi-l pe cel de sora Chiara». Dar părintele a repetat: «Te vei numi sora Iacopa. Ai citit viața Sfîntului Francisc? Această nobilă romană a avut privilegiul de a asista la moartea Sfîntului din Assisi. Ține minte: într-o zi, tu vei asista la moartea mea».

Aceste fraze mi-au rămas întipărite în memorie, dar nu le-am dat nici o importanță mai deosebită. În septembrie 1968, pe cînd eram la Roma, am auzit vocea lui Padre Pio care îmi spunea: «Vino imediat la San Giovanni Rotondo pentru că sînt pe moarte. Dacă vei întîrzia, nu mă vei mai vedea». Împreună cu o prietenă, Margherita Hamilton, am plecat în ziua următoare. Am fost cazate într-o pensiune din apropierea mănăstirii. L-am putut vedea pe Padre Pio şi m-am spovedit în fața lui. «Aceasta e ultima spovedanie pe care o faci cu mine», mi-a spus. «De ce?», l-am întrebat. «Pentru că mi-a bătut ceasul», a răspuns. «Mă duc».

După spovedanie, am mers să-i sărut mîna şi i-am oferit bani pentru opera lui. «Ține-i, îți vor fi de folos», mi-a spus. «Am destui cît să-mi plătesc hotelul şi să mă întorc la Roma», i-am răspuns. «Aceşti bani sînt pentru Casa de Alinare a Suferinței». «Ține-i, fata mea», a spus el. «Va mai trebui să rămîi cîteva zile la San Giovanni Rotondo, iar aceşti bani îți vor fi de trebuință».

După amiază, stînd de vorbă cu prietena mea, îmi aminteam de întîlnirile cu Padre Pio şi de frazele pronunțate de el. Povestind cum am intrat în Al Treilea Ordin franciscan, am relatat şi povestea cu numele de Iacopa şi fraza pe care o spusese părintele: «Ține minte că vei asista la moartea mea». În acele zile, la San Giovanni Rotondo era multă lume venită de pretutindeni pentru a sărbători aniversarea de cincizeci de ani de la apariția stigmatelor pe trupul lui Padre Pio. În dimineața de 22, duminica, părintele, după Liturghie, se simțise rău, dar nu erau veşti alarmante despre starea sănătății sale.

În aceeaşi noapte, s-a întîmplat un lucru pe care n-aş îndrăzni să-l povestesc, dacă n-ar fi fost apoi confirmat printr-un text scris de către prietena mea Margherita Hamilton. Eram culcate în aceeaşi încăpere şi nu reuşeam să adorm. Cîinii urlau. Într-un tîrziu, am adormit.

Nu ştiu ce s-a întîmplat imediat după aceea, dacă a fost un vis, o viziune sau altceva. Pe neaşteptate, m-am pomenit în chilia lui Padre Pio. Eram perfect conştientă de ceea ce vedeam. Părintele era aşezat în fotoliu şi se simțea rău, respira cu greu. Lîngă el îl vedeam pe părintele Pellegrino şi pe alți călugări. Erau şi doi medici. Toți erau trişti şi îngrijorați. Stăteau aplecați asupra lui Padre Pio. Dintr-o dată, m-am trezit şi am strigat: “Margherita, moare Padre Pio!”. “Nu se poate, după-amiază se simțea bine, a fost doar un coşmar”, mi-a răspuns. “Nu, nu, moare acum, l-am văzut”, am replicat. M-am sculat, m-

am îmbrăcat, am coborît în stradă şi m-am îndreptat spre piața bisericii. Cînd am ajuns acolo, un călugăr a ieşit din mănăstire şi a dat vestea că Padre Pio a murit.

În zilele următoare, povestindu-i această întîmplare părintelui Alberto D'Apolito, care cunoaşte foarte bine situația mea, i-am spus: «Dacă vreți, vă pot descrie chilia lui Padre Pio în cele mai mici detalii, aşa cum am văzut-o în noaptea aceea». Am descris-o, iar el a confirmat că relatarea mea este perfectă. Trebuie să vă amintiți că înainte de moartea lui Padre Pio chilia sa n-a fost niciodată fotografiată şi deci nu puteam s-o văd în vreun ziar. În plus, el aflîndu-se într-o mănăstire de călugări, eu, ca femeie, n-am putut intra acolo niciodată."

XVI

MARI CONVERTIRI

Regi şi prinţi la confesionalul său - Protecţia lui Pius al XII-lea - Eroul Rezistenţei franceze - Karl Marx cu fustă - Astfel s-a convertit Campanini

După ce Padre Pio şi-a reluat apostolatul sacerdotal în biserica Santa Maria delle Grazie, la mănăstirea Capucinilor de la San Giovanni Rotondo au reînceput pelerinajele credincioşilor. În fiecare zi, sute de oameni soseau din toate colţurile Italiei şi adesea chiar din străinătate. Toţi voiau să se apropie de fratele cu stigmate, să-i încredinţeze suferinţele lor, să-i ceară un sfat.

Nu doar oamenii sărmani, cu o credinţă simplă, dar şi cei puternici. Însoţită de jandarmi, a sosit la San Giovanni Rotondo regina Maria José, care a stat de vorbă îndelung cu părintele, iar apoi a vrut să se fotografieze alături de el. A venit familia regală a Spaniei, regina Portugaliei, împărăteasa Zita a Austriei, cu arhiducii Robert, Adelaida şi Felix. Apoi au sosit Ioana a Bulgariei, Ludovic de Bourbon Parma, ducele Eugenio di Savoia şi mulţi alţii. Numeroşi oameni au devenit fiii spirituali ai lui Padre Pio. În registrul mănăstirii, care cuprinde semnăturile iluştrilor vizitatori, se găsesc nume de cardinali, ierarhi, scriitori şi chiar al surorii Papei Pacelli, Maria Teresa Gerini.

Prin urcarea la funcţia de Pontif a lui Eugenio Pacelli (2 mai 1939), Padre Pio s-a bucurat de un prestigiu şi mai mare. Toţi ştiau că noul Papă îl stimează foarte mult. Încă de cînd era Secretar de Stat, pe vremea lui Pius al XI-lea, Pacelli îl sfătuise pe arhiepiscopul de Manfredonia, monseniorul Andrea Cesarano: "Atunci cînd aveţi nevoie de ceva pentru Padre Pio, veniţi la mine". Îndată ce a devenit Papă, i-a ordonat curiei romane: "Lăsaţi-l în pace pe Padre Pio". Unui ziarist i-a destăinuit: "Padre Pio e un mare sfînt şi ne pare rău că n-o putem spune în mod public". Sora Pasqualina a povestit de nenumărate ori că Pius al XII-lea îl numea pe capucinul stigmatizat "mîntuirea Italiei".

Războiul a adus la San Giovanni Rotondo lume nouă, noi tragedii, soldaţi din toate taberele. Pentru cei morţi, dispăruţi, prizonieri, fugari, veneau mame, soţii, logodnice, fii, surori, văduve, orfani. Padre Pio îi asculta pe toţi, pentru toţi avea o vorbă

de alinare. Minunile, celebrele sale profeții, intervențiile misterioase conduse de "forțe necunoscute" au devenit mai frecvente.

La San Giovanni Rotondo aveau loc numeroase convertiri. Îndată după război, s-au petrecut cîteva convertiri răsunătoare, în legătură cu care s-au interesat ziarele: cea a lui Costante Rosatelli, comunist pătimaş, unul din cei mai activi membri ai celulei de propagandă din Velletri; cea a medicului Michel Boyer, erou al Rezistenței franceze, unul dintre comuniştii cei mai de vază. Dar convertirea care a creat cea mai mare impresie a fost a profesoarei Italia Betti, comunista împătimită din Emilia, supranumită "Karl Marx cu fustă". Absolventă a facultății de matematică, a trebuit să abandoneze învățămîntul pentru că i se opunea regimului fascist. În timpul ocupației germane, a făcut parte din Comitetul de Liberare Națională al mişcării de partizani din Bologna. În ziua eliberării oraşului, a fost văzută ieşind în întîmpinarea aliaților, în fruntea exponenților locali ai Rezistenței, îmbrăcată în roşu din cap pînă-n picioare, cu pletele în vînt şi un drapel roşu în pumni, ca o valkirie. După ce comuniştii au venit la putere în Bologna, şi-a tăiat părul ca un bărbat, şi-a cumpărat o zgomotoasă motocicletă roşie şi de atunci activitatea ei de propagandist al comunismului ateu în oraşele şi satele Emiliei n-a cunoscut odihnă.

Mergînd întîmplător la San Giovanni Rotondo, Italia Betti s-a convertit pe loc. A părăsit învățămîntul şi orice activitate politică şi s-a mutat la periferia satului San Giovanni Rotondo, dedicîndu-se unei vieți de rugăciune şi penitență. A murit ca o sfîntă.

O altă convertire care a făcut să curgă multă cerneală în ziare a fost a lui Carlo Campanini, unul dintre actorii cei mai populari din Italia. "M-am convertit în 1950, dar de unsprezece ani Padre Pio mă urmărea cu răbdare", a povestit actorul. "Prima dată am mers la el în 1939 şi am făcut-o din interes. Credeam că e un mare vrăjitor şi speram să obțin de la el avantaje economice. Eram actor comic şi cutreieram lumea făcînd pe bufonul. O viață grea. Călătoream tot anul ca un țigan. Eram căsătorit, aveam trei copii. Pentru meseria pe care o practicam, eram considerat fără domiciliu stabil şi nimeni nu voia să-mi închirieze o casă. Soția mea lucra împreună cu mine şi trebuia să ne lăsăm copiii la o cumnată.

Acest mod de viață mă nemulțumea foarte tare. Simțeam dorința de a-mi găsi de lucru astfel încît să pot rămîne alături de copii. Aparțineam la o familie foarte săracă. Făcusem doar cinci ani de şcoală. De mic copil fusesem la internatul confesional creştin,

unde în fiecare dimineață, înainte de lecții, ne obligau să mergem la Liturghie. Acest lucru mă deranjase atît de mult încît, plecînd de la internat, nu mai pusesem piciorul într-o biserică."

Într-o zi din 1939, vorbind cu un coleg, Mario Amendola, care a devenit apoi un cunoscut regizor, Campanini a spus: "Pe vremuri era uşor să crezi în Dumnezeu. Existau mari sfinți ca Sfîntul Francisc, Sfîntul Anton, Sfîntul Giovanni Bosco, iar aceştia făceau minuni. Astăzi nu mai există sfinți şi nu mai există minuni". "Nu e adevărat", a răspuns Amendola. "În Puglia există un călugăr sfînt care face lucruri extraordinare".

Amendola i-a povestit ce i s-a întîmplat unui verişor de-al său cu cîțiva ani mai devreme. "Era ca vai de capul lui, fără un ban, fără servici, şi, pentru a se realiza în vreun fel, s-a dus voluntar în războiul din Spania. La întoarcere, soția i-a spus: «Dacă eşti aici, i-o datorezi lui Padre Pio, care s-a rugat pentru tine. I-am jurat că vei merge să-i mulțumeşti». Acel văr al meu s-a dus la San Giovanni Rotondo şi i-a înfățişat părintelui situația lui dezastruoasă. Padre Pio i-a spus laconic: «Du-te la Falconara». «E imposibil», a răspuns vărul meu. «La Roma am prieteni care din cînd în cînd mă mai ajută; la Falconara aş muri de foame». «Du-te la Falconara», a repetat Padre Pio.

Vărul meu s-a mutat în oraşul din ținutul Marche, împreună cu soția şi copiii. Acolo a întîlnit-o pe mama sa, care cu cîteva luni mai devreme plecase de la Roma pentru a nu-l împovăra, iar acum încerca să supraviețuiască cerşind la poarta bisericii. Au rămas împreună şi au petrecut două luni în dificultăți incredibile.

Într-o dimineață, a sosit de la Ancona un domn care îl căuta pe vărul meu. I-a spus: «Vin din partea secretarului federației fasciste, care vă aşteaptă în biroul lui mîine dimineață». Vărul meu s-a dus la întîlnire. Secretarul fascist l-a întrebat dacă ştie limba spaniolă. «Da», a răspuns vărul meu. Şi pe loc a fost angajat cu un contract de o sută de lire pe zi, trei mii pe lună. Era pe vremea cînd şi cîntecul zicea: «Ce mi-ar mai plăcea să am o mie de lire pe lună!»".

"Acel episod m-a impresionat şi m-a pus pe gînduri", mi-a spus Campanini. "În timpul Săptămînii Patimilor, eram la Bari împreună cu compania teatrală. Ne-au dat două zile libere: joia şi vinerea. Nu ni se întîmplase niciodată mai înainte, pentru că ne odihneam doar în vinerea sfîntă. « San Giovanni Rotondo e pe aici », i-am spus lui Amendola. «Ce-ar fi să-i facem o vizită acelui călugăr sfînt?».

Am plecat joi dimineața. San Giovanni Rotondo era un sat sărăcăcios şi aproape pustiu. Am căutat biserica lui Padre Pio. «Nu vă poate primi», ni s-a răspuns. «Rănile sale îi provoacă dureri şi sîngerări de-a lungul întregului an, dar în Săptămîna Patimilor îl doboară cu totul: din acest motiv, nu primeşte pe nimeni». «Dar noi sîntem actori, venim de departe, nu avem decît aceste două zile libere, trebuie să-l vedem».

Am rămas şi am cutreierat mănăstirea, în speranța de a-l întîlni pe părinte. Eu însă eram un tip neserios, obraznic, nu mă gîndeam decît la distracție. Continuam să spun bancuri şi în mănăstire. În acea după amiază de joi, în timp ce eu şi Amendola făceam gălăgie, din biserică a ieşit un călugăr care mi s-a părut un uriaş: «Nici în aceste zile nu mă lăsați să-mi spun rugăciunea?», a spus cu voce tremurată. «Ce vreți?». «Părinte, sîntem doi sărmani artişti». «Cu toții sîntem sărmani». «Am vrea să ne spovedim», am adăugat pentru a ne justifica prezența. «Mergeți şi pregătiți-vă», a răspuns Padre Pio, «vă voi spovedi mîine dimineață după Liturghie».

Îmi amintesc de acea Liturghie ca de un coşmar. Nu se mai termina. Trebuia să stau în genunchi, altfel cei din spate nu vedeau, iar acea poziție îmi provoca dureri insuportabile. La sfîrşit am mers să mă spovedesc. Părintele nu m-a lăsat să vorbesc, ştia totul despre mine. M-a pus să-i promit că-mi voi schimba viața, apoi mi-a dat iertarea păcatelor. N-am avut curajul să-l întreb nimic, dar în sinea mea continuam să repet: «Părinte, ajută-mă să găsesc de lucru aproape de casă, fie şi într-un depozit, numai să pot trăi alături de copiii mei».

M-am întors la Bari şi, peste puțin timp, m-am dus la Roma. La Cinecittà începeau filmările pentru *Adio, tinerețe*. Pe atunci, rolurile erau distribuite de Ministerul Culturii Populare. Pentru rolul lui Leone candidau patru actori celebri: Nino Besozzi, un fel de Mastroianni al acelor vremuri; Umberto Melnati, care lucra cu De Sica şi triumfa în întreaga Italie; Paolo Stoppa şi Carlo Romano. Eu eram un necunoscut în mediile acelea dar, nu se ştie de ce, rolul mi-a fost distribuit mie. Nu doar atît; de atunci am făcut o sută şase filme, unul după altul, devenind bogat şi faimos. Am putut să-mi cumpăr casă şi să locuiesc alături de copiii mei, aşa cum mi-am dorit-o din tot sufletul".

Padre Pio îl sfătuise pe actor să-şi schimbe viața, dar Campanini nu-l ascultase. Banii şi faima îl făcuseră să decadă. «Duceam o viață nesăbuită, aveam legături ilicite, încurcături, nu mergeam la Liturghie şi nu voiam să aud de rugăciuni", îşi amintește.

“Dar mă simțeam vinovat: Padre Pio îmi ascultase rugămintea, iar eu îl trădasem. De aceea nu voiam să mă întorc la el.

În această situație, am ajuns la sfîrşitul anului ‘49. Eram în culmea succesului. Aveam maşini americane unicat. Ziariştii îmi spuneau “pătrunjelul cinematografului italian”, pentru că apăream în toate filmele; nu-mi lipsea nimic. Dar, din punct de vedere moral, eram distrus, golit, obosit, demoralizat şi înfiorător de trist. Îi invidiam pe cei ce aveau curajul de a-şi curma viața.

Într-o zi, m-am întors acasă şi soția mi-a spus: «A venit ajutorul de paroh şi ne-a cerut să-l primim cu crucea. Ceremonia e stabilită pentru 8 ianuarie. Preotul ne-a sfătuit să fim cu toții pregătiți, pentru că vrea să ne împărtăşească». Acest amănunt mi-a sărit în ochi. Nu mă puteam împărtăşi, cu viața pe care o duceam. Fata mea cea mică insista, soția de asemeni, iar eu nu ştiam ce scuză să inventez.

În dimineața de 6 ianuarie 1950, sărbătoarea Bobotezei, în timp ce rătăceam prin Roma neliniştit şi trist, am intrat la întîmplare în biseria Sant’Antonio de pe strada Merulana. Era multă lume care asista la Liturghie, iar unii stăteau la coadă pentru a se spovedi. Mulți m-au recunoscut şi mă priveau curioşi. Confesionalul avea uşi de sticlă şi se zărea un preot mare şi gras. «Ăla e mai haplea decît mine» mi-am spus. «Nu i-aş mărturisi niciodată păcatele mele». În clipa aceea, am văzut un alt preot care se ruga în fața unui crucifix. Era descărnat, cu chipul ros de suferință. «Acela pare mai adîncit în mistică, în fața lui m-aş putea destăinui», m-am gîndit. În acelaşi moment, preotul uscățiv s-a ridicat, s-a dus drept la confesional şi i-a luat locul celui gras. Am rămas descumpănit, dar m-am liniştit pe loc spunîndu-mi: “Ia te uită cîți oameni sînt în fața mea, nu pot aştepta». Abia mi-am terminat gîndul şi primul de la coadă, întorcîndu-se spre mine, a spus: «Poftiți, vă rog, domnule». M-am pomenit îngenuncheat în confesional.

Am ieşit după o jumătate de oră, cu chipul udat de lacrimi. Mă simțeam alt om. În familie am făcut mare petrecere. Am participat bucuros la ceremonia de sfințire a casei şi m-am împărtăşit. M-am hotărît să merg la Padre Pio şi să-l anunț de schimbarea mea. Mă spovedisem deja şi nu mai trebuia să-i povestesc lui păcatele mele. Dar, ajuns la confesionalul părintelui, l-am auzit spunînd: «Începe din ‘36». «M-am spovedit acum cîteva zile», am protestat. «Ți-am spus să începi din ‘36!», a tunat vocea lui Padre Pio,

adăugînd că sînt un nemernic dacă mi-e ruşine să-mi spun păcatele, dar nu mi-a fost ruşine să-l jignesc pe Isus.

Acea spovedanie mi-a schimbat complet cursul vieții. La sfîrşit, Padre Pio m-a îmbrățişat şi m-a sărutat. Mi-a dăruit un rozariu, sfătuindu-mă să-l recit deseori şi a adăugat: «Voi fi mereu lîngă tine». N-a fost uşor să-mi țin promisiunea, dar am rezistat. N-a mai trecut o zi fără să particip la Liturghie."

Din acel moment, Campanini a devenit un frecventator asiduu al mănăstirii San Giovanni Rotondo. "Îl consideram pe Padre Pio protectorul meu", povesteşte. "Îl simțeam lîngă mine în orice clipă, în toate situațiile, mai ales la greu. Mi-a salvat o nepoțică de la moarte. La sfîrşitul facultății, fiul meu era cît pe ce să rămînă repetent. În ultima clipă, fusese inclusă, ca materie de examen pentru diploma de arhitectură, urbanistica, iar băiatul mi-a spus: «La materia asta nu ştiu chiar nimic. Cel mult aş putea răspunde la trei întrebări». «Ne vom lăsa pe seama lui Padre Pio», am zis. El a zîmbit uşor a compătimire, pentru că nu credea şi considera ardoarea mea ca pe o formă de fanatism. Dar după examen s-a întors acasă aiurit: «Tată, ştii că mi-au pus tocmai cele trei întrebări?».

Odată, am făcut un turneu de şase luni în Brazilia. În seara dinainte de a porni cu avionul spre casă, mi-am amintit că în acea zi nu asistasem încă la Liturghie. Am consultat programele şi am văzut că la 18,30 era una la Domul San Paolo. Am luat un taxi şi m-am dus acolo. Voiam să mă spovedesc, dar era un singur duhovnic, multă lume care aştepta la rînd şi în plus nu ştiam nici o boabă în portugheză. L-am rugat pe Padre Pio: «În noaptea asta trebuie să zbor cu avionul, poate că pentru ultima dată în viață: aş dori foarte mult să mă spovedesc înainte de plecare. Te rog, ajută-mă să găsesc un preot care să-mi înțeleagă limba». În clipa aceea, s-a deschis un confesional şi un preot mi-a spus într-o italiană perfectă: «Domnule, poftiți vă rog». La sfîrşitul spovedaniei, am fost învăluit în mirosul acelui parfum tipic pe care îl degajă trupul lui Padre Pio.

Călătoria cu avionul a fost înfiorătoare. Am trecut printr-o furtună groaznică, radarele nu funcționau, toți pasagerii urlau. Impresarul companiei a leşinat şi stewardesele au trebuit să-i administreze oxigen. Alături de mine călătoreau Lelio Luttazzi şi Fred Bongusto. I-au spus soției mele, care venise la aeroport să mă întîmpine: «Soțul dumneavoastră e un fachir: toată lumea urla de frică, iar el dormea»".

Actorul avea mare încredere în Padre Pio, la fiecare întîlnire îl îmbrățișa ca pe un frate. “Părintelui îi plăcea să spună glume”, își aminteşte Campanini. “Era mult mai priceput decît mine. Avea simțul conciziei şi al replicii, ca un mare actor. Un prieten al meu din Prato urma un tratament la celebrul profesor Lunedei din Florența. Într-o zi, i-a spus: «Mîine nu vin la consultație pentru că mă duc în vizită la Padre Pio». Iar profesorul: «Dar cum aşa, mergeți la istericul ăla? Astfel e considerat de ştiință. Datorită faptului că s-a gîndit intens la patimile lui Isus pe cruce, i-au apărut stigmatele». Prietenul meu, la sfîrşitul spovedaniei, i-a relatat cuvintele lui Padre Pio, care i-a răspuns: «Cînd îl mai vezi pe profesorul Lunedei, spune-i să se gîndească intens că este un bou: să vedem dacă-i apar coarnele».

Mulți se plîngeau că Padre Pio e urîcios cu credincioşii şi adesea îi izgoneşte. Într-o zi, i-am spus: «Dar ştiți că părintele Leopoldo din Padova spovedeşte cîte şaisprezece ore pe zi şi nu refuză pe nimeni?». «Ştiu», mi-a răspuns. «De fapt, pe cei mai înrăiți îi trimite la mine». Atunci am adăugat: «Vă asumați o mare răspundere gonind pe un creştin fără să-i acordați iertarea păcatelor. Dacă, la ieşirea din biserică, i se întîmplă să moară?». Părintele, desfăcîndu-şi larg brațele, a spus: «Dacă eu am greşit, îți închipui cumva că o să greşească şi El? Va pune El lucrurile la punct»”.

Urmînd exemplul lui Carlo Campanini, multe personaje faimoase s-au dus în vizită la Padre Pio. Printre ei, Mario Riva, Tino Scotti, Aldo Fabrizi, Beniamino Gigli, Gino Bechi, Ferruccio Tagliavini, Silvio Gigli, Lisa Gastoni şi mulți alții.

Beniamino Gigli s-a dus la Padre Pio datorită unei ciudate coincidențe. Într-o zi, în timp ce vorbea la telefon cu prietena lui, a fost surprins de soție care l-a întrebat: “Cu cine vorbeai?”. “Cu cineva care vrea să mă ducă la Padre Pio”, a răspuns Gigli. Pentru a nu stîrni bănuieli, a trebuit apoi să meargă într-adevăr la San Giovanni Rotondo. În timp ce era în grădina mănăstirii, spunea: “Doar nu cumva credeți că-i voi povesti aranjamentele mele acelui călugăr» şi rîdea. Puțin mai tîrziu, a coborît Padre Pio. “Tinere, ia-ți altă cămaşă”, i-a spus lui Gigli. «Păi mi-am luat-o curată azi dimineață», a răspuns cîntărețul. «Nu la asta mă refer», a replicat Padre Pio. L-a luat de mînă pe faimosul tenor şi s-a îndepărtat cu el în grădină. La întoarcere, Gigli era răvăşit. De atunci şi-a schimbat viața şi a devenit un fiu spiritual al lui Padre Pio.

XVII

MĂRTURIA LUI FRANCESCO MESSINA

"Eram complet necredincios" - Un apel telefonic absurd în zorii zilei - "Călugărul acela nu mă mai lasă să dorm" - "Întîlnirea care mi-a zguduit viața" - O minune pentru Giovanni Papini - "Am sculptat pentru Padre Pio ultima mea operă"

O altă convertire care a stîrnit senzație a fost a lui Francesco Messina, marele sculptor care în anii de după război avea o enormă popularitate, asemănătoare cu cea a stelelor din lumea spectacolului.

"Padre Pio a jucat un rol extrem de important în viața mea", mi-a destăinuit sculptorul. "Prima întîlnire cu el, la 11 aprilie 1949, a fost ca o străfulgerare care mi-a schimbat radical modul de a gîndi, de a privi lucrurile din lume şi a oferit chiar o nouă orientare artei mele".

Vestea acelei întîlniri a făcut repede ocolul lumii. Ziarele au relatat despre ea cu litere de o şchioapă, exagerînd-o. "De parcă pînă în acel moment aş fi stat un ateu, un duşman feroce al preoților", mi-a spus sculptorul. "Dar nu era adevărat. Pînă atunci, deşi credeam în Dumnezeu, eram un mare păcătos şi Padre Pio m-a schimbat. Am simțit nevoia de a face o declarație publică, într-o scrisoare deschisă în care îi mulțumeam lui Dumnezeu pentru că m-a ajutat să întîlnesc «un adevărat părinte» şi încheiam afirmînd: «Eu m-am născut la 11 aprilie 1949»".

Francesco Messina mi-a vorbit îndelung despre Padre Pio. Ne găseam în atelierul-muzeu deschis în vechea biserică dezafectată San Sisto, din Milano, pe care maestrul o restaurase. În jurul nostru statui, mulaje, desene, reproduceri, fotografii cu operele sale. Sculpturile lui, uneori gigantice ca acelea ale lui Michelangelo, fac parte deja din istoria artei. O statuie de trei metri şi şaptezeci, reprezentîndu-l pe Papa Pacelli, a pătruns în cel mai prestigios templu al creştinătății: se află într-o nişă a Bazilicii Sfîntul Petru, alături de capodoperele lui Buonarroti, Bernini, Canova.

"Eu sînt un om cu picioarele pe pămînt, am a aversiune instinctivă pentru miracole", mi-a spus maestrul. "Cînd eram tînăr şi îi auzeam pe prieteni povestind despre

fenomenele din jurul lui Padre Pio: parfumul, bilocațiile, citirea gîndurilor, refuzam să cred aşa ceva, ba chiar îmi venea să rîd. Dar acel călugăr cu privirea înflăcărată mă făcea curios. Eram nedumerit mai ales datorită rănilor sale misterioase. În legătură cu acel fapt concret, confirmat de medici, nu puteau exista îndoieli. Din acest motiv doream să-l cunosc".

Născut în Sicilia, la Linguaglossa, în provincia Catania, într-o familie foarte sărăcăcioasă, Francesco Messina a crescut la Genova, unde părinții săi au emigrat în căutarea norocului. La zece ani muncea deja.

"Am fost botezat, dar n-am primit nici o educație religioasă", mi-a povestit Messina. "Tata nu mi-a vorbit niciodată de Dumnezeu şi nici mama. Nu s-au îngrijit să primesc Prima Împărtăşanie şi nici Confirmarea. Singurul lucru care ne lega în familie de Dumnezeu era sărăcia noastră, deoarece sărăcia reprezintă o adevărată înrudire cu Isus.

De tînăr, deşi nu mergeam niciodată la biserică, mă gîndeam adesea la Isus. Îl simțeam ca pe un tovarăş care mă putea înțelege. Voiam să-i urmez învățăturile, dar eram un păcătos cuprins de orgoliu, de vanitate şi de toate mizeriile omeneşti.

Am trăit astfel pînă la patruzeci de ani. Eram legat de o femeie cu care nu mă puteam căsători pentru că nu era liberă. Cardinalul de Milano, Schuster, care ținea la mine şi ştia totul, repeta mereu: "Biserica pe tine nu te poate ajuta". Printr-o serie de împrejurări, situația s-a rezolvat în timpul războiului şi am obținut astfel aprobarea să mă căsătoresc în biserică. Mai întîi, însă, trebuia să primesc celelalte sacramente: Prima Împărtăşanie şi Confirmarea. Ritualurile au avut asupra mea un efect eliberator: pentru prima dată, m-am simțit cu conştiința împăcată. Dar acea stare a durat puțin.

Am reînceput viața dinainte: eram credincios, dar îmi lipsea un îndrumător, un învățător care să fie un punct de referință în agitațiile şi lupta mea spirituală.

Pe atunci am simțit dorința puternică de a-l cunoaşte pe Padre Pio. După cum am spus deja, nu mă atrăgeau minunile care îi erau atribuite, ci stigmatele sale, care pentru mine erau semnul adevăratei sfințenii".

În primăvara anului 1949, Francesco Messina a organizat la galeria din piața De Ferrari, la Genova, o expoziție religioasă care a întrunit elogiile întregii critici. Ziarele exaltau marea artă a sculptorului, dar el se simțea pustiit şi îngrozitor de nemulțumit.

În ultima zi de şedere în oraşul ligur s-a întîmplat un lucru ciudat. “În seara aceea”, mi-a povestit maestrul, “am mers cu soția mea la cină în casa unor prieteni. Erau cu toții adepți ai lui Padre Pio. Mi-au vorbit îndelung despre el. Pe masă, stăpîna avea o biografie a preotului şi pe copertă se afla o fotografie foarte expresivă. Am luat acea carte în mîini şi am privit îndelung privirea impresionantă a călugărului. «Trebuie să-l cunosc», mi-am spus.

La sfîrşitul cinei, eu şi soția mea ne-am întors la Hotel Bristol, unde stăteam. În timpul nopții n-am reuşit să adorm. Mă răsuceam în pat gîndindu-mă la Padre Pio. Imaginea sa părea că mă urmăreşte.

La ora cinci dimineața a sunat telefonul. «Cine o fi la ora asta?» m-am întrebat. Portarul şi-a cerut scuze şi m-a informat că era cineva care insista să-mi vorbească. Era vorba de Ezio Saltamerenda.

Îl cunoşteam pe omul ăsta. De mic copil locuisem în vecini şi mergeam adesea să facem baie împreună. Ezio mi-a spus un lucru ciudat. «Aseară, în timp ce treceam prin piața De Ferrari, am fost cuprins de unda parfumului lui Padre Pio». L-am întrerupt pe un ton aspru: «Dar ce, dumneavoastră lucrați ca negustor de parfumuri pentru Padre Pio?». «Să nu credeți că sînt nebun», a răspuns Saltamerenda. «Poate că sînt, dar nu în cazul de față. Vă spuneam că trecînd prin piața De Ferrari am fost surprins de mirosul parfumului lui Padre Pio. De obicei, acel miros se poate simți atunci cînd călugărul vrea ceva şi mă întrebam de ce l-am simțit tocmai acolo. Am făcut cîțiva paşi: parfumul dispăruse. M-am întors: exact în acelaşi loc ca şi mai înainte, l-am simțit din nou. Am privit în jur, am văzut că în fața mea era un afiş mare cu expoziția dumneavoastră: parfumul provenea tocmai de la acel afiş. Am făcut diverse încercări, nu era nici o îndoială. Simțeam parfumul lui Padre Pio doar atunci cînd mă aflam în fața afişului expoziției dumneavoastră. Întorcîndu-mă acasă, n-am reuşit să adorm. Mi-am dat seama că trebuie să vă telefonez, să vă anunț. Am rezistat pînă la ora asta». «Bun, şi-acum îmi puteți spune ce vreți de la mine?», l-am întrebat iritat. «Eu nu vreau nimic», mi-a răspuns. «Padre Pio e cel care vrea ceva de la dumneavoastră».

Am simțit un puternic impuls de a pune capăt acelei conversații absurde şi de a-i trînti telefonul în nas, dar m-au oprit ciudatele coincidențe care se refereau la Padre Pio şi care avuseseră lor într-un interval de cîteva ore. «Trebuie să veniți la Padre Pio», repeta

Saltamerenda. «Sînt foarte ocupat», i-am răspuns. «Chiar azi mă întorc la Milano. Sunați-mă săptămîna viitoare şi vom vedea dacă voi avea timp».

A doua zi, m-am informat în legătură cu acea cunoştinţă a mea. Era un om foarte respectat. Absolvent de medicină, conducea Institutul Bioterapeutic din Genova. De mic copil fusese un ateu convins şi se luptase mereu pentru ideile sale. În timpul războiului, trecuse prin aventuri dureroase. Convertit de Padre Pio, devenise fiul lui spiritual şi nu pierdea nici un prilej pentru a relata că îl cunoaşte pe călugăr."

Întorcîndu-se la Milano, Messina s-a adîncit în muncă, în afaceri, dar noaptea nu reuşea să adoarmă. Gîndul la Padre Pio devenise o obsesie. După o săptămînă, a luat legătura cu Saltamerenda. "Trebuie să mergem la Padre Pio", i-a spus. "Călugărul ăsta nu mă mai lasă să dorm". Şi au hotărît să plece imediat.

"Am ajuns la San Giovanni Rotondo seara tîrziu", mi-a spus Messina. "La ora aceea, fratele nu mai primea pe nimeni, dar Saltamerenda era cunoscut de ceilalți capucini şi astfel am reuşit să intrăm în mănăstire. Cînd ne-a văzut, Padre Pio i-a spus lui Saltamerenda: «Ei, iar ai venit, măi pisălogule». «Părinte, am simțit nevoia să vi-l prezint pe acest prieten», a răspuns Ezio. «Eşti un fanatic», a fost comentariul călugărului. Apoi, întorcîndu-se spre mine: «Tu ce doreşti?». «Aş vrea să vă cunosc», am spus. «Doresc asta de mult timp. Mă bucur că sînt aici. Mă las în grija dumneavoastră». Iar Padre Pio: «Ai ştiut să te orientezi». Apoi ne-a poruncit să mergem în biserică la spovedanie. Eu nu voiam să mă spovedesc, nu mă simțeam pregătit din punct de vedere psihic, dar n-am avut timp să protestez: Padre Pio plecase deja.

Cînd a revenit, m-am apropiat de el să-i spun că nu mă simt pregătit, dar el, cu o voce care nu admitea replică, a zis: «Tu să nu-mi spui nimic, să-mi răspunzi la ce te întreb». Şi a început să-mi înşire păcatele, cu o precizie incredibilă: parcă îmi citea în suflet.

A doua zi dimineața, am asistat la Liturghie şi m-am împărtăşit. Cînd am mers să-l salut, părintele mi-a spus: «Dar cum aşa, abia ați venit şi deja plecați?». «Am probleme la Milano, dar mă voi întoarce curînd». De atunci, Padre Pio a fost pentru mine o călăuză spirituală extraordinară, un adevărat «părinte». De fiecare dată cînd aveam puțin timp, dădeam fuga la el".

Francesco Messina a fost totdeauna un fiu spiritual credincios al lui Padre Pio. Vizitele sale la San Giovanni Rotondo erau dese. Urca în chilia capucinului, se spovedea, stătea de vorbă cu el, uneori aducea şi alți prieteni care aveau nevoie de cuvinte de alinare.

"După cum spuneam, n-am dat niciodată importanță minunilor făptuite de Padre Pio", mi-a explicat Messina. "Faptele ciudate pe care le povestea lumea şi care erau relatate de ziare mă lăsau indiferent. Puteau fi adevărate, dar după opinia mea sfințenia părintelui consta în modul său de a gîndi şi de a trăi. Într-o zi, însă, am fost şi eu martorul unui lucru inexplicabil, pe care n-am vrut niciodată să-l povestesc, dar care poate că e bine să fie cunoscut.

Eram prieten bun cu Giovanni Papini, marele scriitor mort în 1956. După cum se ştie, era complet paralizat. Şi limba îi era înțepenită şi comunica prin nişte murmure pe care doar nepoata lui era în stare să le mai descifreze. Singura legătură pe care marele scriitor o păstra cu lumea exterioară o constituia firicelul de lumină pe care-l percepea cu ochiul drept. Să întrezărească un strop de lumină şi să citească anevoie cîteva cuvinte reprezenta pentru el o fericire imensă.

Într-o dimineață, mi-a telefonat soția lui Papini şi mi-a povestit: «De cîtva timp, Giovanni a căzut în baie, şi-a lovit orbita dreaptă şi şi-a pierdut pînă şi stropul de lumină pe care îl putea vedea. Acum e complet orb. L-au consultat cei mai buni specialişti, dar nu mai e nimic de făcut: ochiul lui e iremediabil pierdut. Giovanni e foarte trist. Întrucît dumneavoastră sînteți prieten cu Padre Pio, ar vrea să-i cereți călugărului ajutorul ».

Acea convorbire m-a tulburat. Îl iubeam foarte mult pe Giovanni şi pentru a-i alina suferințele aş fi făcut orice sacrificiu. «Ce putem face?», am întrebat-o pe doamna Papini. «Mă gîndesc că dacă vă dau o fotografie a lui Giovanni şi dumneavoastră i-o duceți părintelui, acel sfînt călugăr ar putea să ne ajute», a răspuns. «Cred că e o idee bună», i-am spus şi m-am pregătit de drum.

Am trecut pe la Florența, am luat fotografia lui Papini şi am dat fuga la San Giovanni Rotondo. Fusesem la Padre Pio cu o săptămînă în urmă şi văzîndu-mă, a spus plictisit: «Ai venit din nou?». «Există o situație nefericită", i-am răspuns, «pe care medicina nu reuşeşte s-o rezolve şi e legată de scumpul meu prieten Giovanni Papini. E un mare scriitor şi cu siguranță îl cunoaşteți şi dumneavoastră». «Ce să ştiu eu de

Giovanni Papini», a răspuns părintele. «E cel care a scris *Povestea lui Cristos*», am insistat. «Mulți scriu lucruri dintr-astea», a zis el. Am continuat: «Acest prieten al meu e grav bolnav. Putea vedea foarte greu cu un singur ochi, dar a căzut şi s-a lovit la cap, iar acum nu mai poate vedea nimic». Am scos fotografia lui Papini şi i-am întins-o. Padre Pio a privit-o cîteva clipe, apoi, punînd-o în buzunarul de la piept, a spus cu voce grăbită: «Dacă aşa stau lucrurile, am eu grijă. Du-te şi spune-i familiei să stea liniştită, am eu grijă».

M-am întors la Florența şi am relatat cuvintele părintelui. Eram foarte neliniştit şi umilit. Vedeam durerea groaznică a soției lui Papini şi în sufletul meu eram sigur că nu se va întîmpla nimic. În zilele următoare n-am avut curajul să telefonez la Florența, dar, după o săptămînă, m-a sunat doamna Papini. «Ştiți că Giovanni a reînceput să vadă ca şi înainte de a cădea?», mi-a spus fericită. «Probabil că lovitura n-a produs leziuni asupra ochiului», i-am răspuns. «Nu, nu», a insistat ea. «S-a întîmplat ceva ciudat. Toți medicii care l-au consultat pe Giovanni au spus că ochiul lui e pierdut pentru totdeauna şi nu-şi pot explica motivul pentru care acum poate vedea din nou. Însă eu şi dumneavoastră ştim cum stau lucrurile cu adevărat». «Mde», i-am răspuns, «poate că e mai bine să nu spunem nimănui nimic, altfel vom părea nişte exaltați».

Giovanni Papini a continuat să vadă pînă la sfîrşitul zilelor sale. După cum am sfătuit-o, soția lui n-a povestit niciodată acest episod, dar cred că a venit vremea să-l fac cunoscut. Nu ştiu din ce motiv ochiul lui Papini a reînceput să vadă. Sînt sigur însă că Padre Pio a avut grijă şi s-a rugat pentru el".

Francesco Messina este autorul acelei monumentale *Via Crucis* care se înalță la San Giovanni Rotondo, între mănăstirea Santa Maria delle Grazie şi Casa de Alinare a Suferinței.

"A fost ultima mea operă", mi-a spus sculptorul. "Nu voiam s-o realizez. Cînd, în 1967, părinții capucini mi-au încredințat-o, aveam deja mîinile devastate de artrită. Ei mi-au spus că Padre Pio e cel care o vrea şi atunci am acceptat.

În timp ce pregăteam primele schițe, mergeam deseori la San Giovanni Rotondo şi stăteam de vorbă cu părintele. Era deja foarte bolnav. Umbla cu greu. Picioarele îi provocau dureri sfîşietoare. Îl întrebam: «Cum vă simțiți, părinte?». Iar el: «Mă simt rău, rău, rău».

Padre Pio n-a putut vedea *Via Crucis* terminată, dar a binecuvîntat prima piatră aşezată la temelie. Pe locul unde s-a oprit pentru această ceremonie a fost amplasată statuia de bronz a lui Padre Pio, realizată de mine, avînd înălțimea de doi metri şi douăzeci de centimetri".

XVIII

MINUNI ÎN FIECARE ZI

"Semnul" care converteşte - "Faptele" anilor douăzeci - Un comediograf se însănătoşeşte de cancer - O scrisoare adusă de Îngerul păzitor - "Băiete, pregăteşte-te: vei muri peste o săptămînă"

Toate biografiile lui Padre Pio dedică cel puțin un capitol miracolelor înfăptuite de el. Cele publicate pe cînd părintele era în viață îşi bazau relatările mai ales pe astfel de fapte neobişnuite, descrise cu bogăție de detalii. Şi de obicei erau interzise de Sfîntul Oficiu, în baza canonului 1399 din Dreptul Canonic, dar adepții lui Padre Pio totuşi le citeau şi le răspîndeau.

În 1952, Sfîntul Oficiu a condamnat simultan opt volume care vorbeau despre Padre Pio şi minunile sale. Acum, acele cărți sînt considerate "izvoare istorice", sînt citate în biografiile oficiale prezentate în scopul beatificării.

Pentru Biserică, miracolul e un "semn" care serveşte pentru a atrage atenția oamenilor spre lumea spiritului. Teologii îl definesc drept "un fapt sensibil, produs de o intervenție specifică a lui Dumnezeu, în afara cursului firesc al naturii şi avînd un scop supranatural".

Pentru a stabili dacă un anumit fapt este un miracol autentic, Biserica instituie lungi procese. Numai după ce Padre Pio va fi canonizat se va putea vorbi în mod obiectiv de miracolele sale. În aceste pagini, prin termenul de miracol înțelegem foarte numeroasele fapte misterioase, inexplicabile, extraordinare, care se întîmplau mereu în jurul părintelui. Le relatăm prin mărturii directe sau chiar cu ajutorul celor interesați, atunci cînd ne-a fost posibil să-i întîlnim, fără a ne propune să exprimăm vreo judecată.

Deja primul articol despre Padre Pio, publicat de "Mattino" din Napoli la 21 iunie 1919, vorbea de miracole. Titlul pe şase coloane spunea: "Padre Pio, «sfîntul» de la San Giovanni Rotondo, făptuieşte o minune asupra grefierului din sat, în prezența trimisului special al ziarului «Mattino»". Se relata întîmplarea lui Pasquale Di Chiara, 36 de ani, grefierul magistraturii din San Giovanni Rotondo, care după ce căzuse cu cîteva luni mai

devreme, era obligat să se sprijine în baston. Padre Pio îi spusese: “Umblă”. “Am simțit”, i-a povestit Di Chiara ziaristului, “o căldură puternică în picior, apoi în scurt timp s-a răspîndit în întregul trup şi am început să umblu singur, fără vreun ajutor”.

Ziarul relata că şi fiica lui Pasquale Di Chiara fusese vindecată miraculos. Lovită de o paralizie infantilă, fetița era obligată să poarte un aparat ortopedic. La porunca lui Padre Pio, l-a dat jos fără a-i mai simți lipsa.

Pasquale Urbano din Foggia avea şaizeci şi doi de ani în 1919 şi umbla sprijinindu-se în două cîrje. Căzînd din căruță, îşi rupsese picioarele, iar medicii nu reuşeau să-l vindece. După ce l-a spovedit, Padre Pio i-a spus: “Ridică-te şi pleacă, aceste cîrje trebuie să le arunci». Pasquale Urbano i-a dat ascultare, spre uimirea tuturor.

Un fapt senzațional, care a cutremurat întregul ținut al Foggiei, i s-a întîmplat, tot în 1919, lui Antonio d’Onofrio, care avea pe atunci paisprezece ani. La patru ani, atins de tifos, rămăsese victima unui fel de rahitism care îi deformase trupul, provocîndu-i două cocoaşe mari. Într-o zi, Padre Pio l-a spovedit, iar apoi l-a atins cu mîinile stigmatizate, şi băiatul s-a înălțat dintr-o dată ca bradul. Francesco Vicio, de şaptezeci şi cinci de ani, poreclit “mironosița”, mic şi diform, umbla aproape în patru labe, cu bărbia atingîndu-i pămîntul. Vindecarea sa completă a fost un alt miracol răsunător.

În scrierile sale, Alberto De Fante, un faimos convertit al lui Padre Pio, a strîns documentația a treizeci şi şapte de vindecări miraculoase atribuite părintelui în anii douăzeci. Chiar propria lui convertire s-a petrecut ca urmare a unui miracol. Del Fante era mason, îl disprețuia pe Padre Pio şi în unele articole, publicate în revista “Italia laica” din Florența, îl acuzase că este un mistificator “în stare să ducă de nas lumea credulă şi uşor de entuziasmat”. Cîțiva ani mai tîrziu, un nepoțel al său, Enrico, pe care Del Fante îl iubea foarte mult, s-a îmbolnăvit de rinichi, cu simptome de tuberculoză osoasă pulmonară. Medicii nu mai vedeau nici o speranță. Două rude ale lui Del Fante s-au dus la Padre Pio. La întoarcere, au relatat cuvintele părintelui că totul se va rezolva cu bine. Alberto Del Fante rămînea neîncrezător. “Dacă Enrico se va vindeca, voi merge şi eu în pelerinaj”, a spus, sigur de faptul că nu se va întîmpla nimic. Însă copilul s-a vindecat şi Del Fante, tulburat, a mers la San Giovanni Rotondo, unde s-a convertit devenind unul dintre cei mai fervenți propovăduitori ai vieții şi faptelor lui Padre Pio.

Să trăieşti în preajma părintelui, mai ales la începutul anilor douăzeci, cînd faima sa încă nu era atît de extinsă şi nu existau regulamente sau legi care îl ţineau izolat, era o experienţă cu totul emoţionantă. În jurul lui se întîmplau zilnic fapte extraordinare. Se părea că pentru el legile fizice care condiţionează existenţa oricărei fiinţe umane nu au nici o valoare.

Printre laici, acest noroc l-a avut Emanuele Brunatto, unul dintre primii convertiţi, care, după cum am văzut de-a lungul primei persecuţii, pentru a-l apăra pe Padre Pio se transformase într-un adevărat agent secret.

Îndată după convertirea sa, Brunatto a mers să trăiască la San Giovanni Rotondo pentru a putea sta cît mai mult timp în preajma lui. În fiecare dimineaţă, la ora patru, se ducea la mănăstire pentru a asista la Liturghie şi apoi rămînea acolo pînă seara. Adesea mînca împreună cu ceilalţi călugări. O vreme a predat la şcoala tinerilor ce aspirau la straiele monahale. Brunatto nu avea nici o îndoială privind sfinţenia lui Padre Pio. Ţinea un jurnal în care nota tot ceea ce se întîmpla sub ochii săi. Acele mărturii absolut inedite sînt formidabil de importante mai ales pentru că e vorba despre fapte "observate" cu ochiul de cunoscător al unui laic, viclean şi lipsit de prejudecăţi cum era Emanuele Brunatto. Din jurnalul inedit al lui Brunatto, iată cîteva "fapte" ale lui Padre Pio: "În curtea mănăstirii, se desfăşura jocul cu bile şi Padre Pio nu era cel mai îndemînatic dintre jucători. În ziua aceea, o pisică traversa aleea în clipa în care părintele arunca bila, s-a speriat şi a luat-o la fugă tocmai în direcţia ei. Urma să fie lovită, însă bila s-a oprit scurt în aer şi a căzut într-o parte".

"Spărgeam lemne în grădina mănăstirii, cînd o aşchie mi-a pătruns adînc în deget. Un călugăr, iar apoi un al doilea, au încercat zadarnic s-o scoată: nu ajungeau la ea. Şi iată-l venind pe Padre Pio drept spre mine şi zîmbind. Am înţeles şi i-am întins mîna fără nici un cuvînt. El m-a prins de deget şi, cu un singur gest precis şi lipsit de durere, mi-a scos aşchia".

"Făcusem o infecţie gravă la degetul mare de la piciorul stîng, probabil un panariţiu. Duminica, neputînd să mă deplasez pe jos, am mers la mănăstire călare pe catîr.

După Liturghie, m-am dus să mă aşez pe platformă, unde m-a găsit părintele: «Ce aştepţi?»

«Catîrul lui Antonio, pentru că nu pot umbla».

«Nu, nu, vei pleca pe jos. Plimbarea te va ajuta», a răspuns zîmbind, dar cu hotărîre. L-am ascultat.

Pe măsură ce înaintam, durerea scădea şi ajungînd acasă dispăruse. Mi-am smuls bandajul: bumbacul era îmbibat de sînge şi puroi, dar în locul infecţiei era o cicatrice albă şi nici urmă de rană. Mă vindecasem!"

"Angela Serritelli, pe marginea străzii, citea o scrisoare de la Padre Pio. A scăpat foaia din mînă şi vîntul a rostogolit-o pe deal în jos. Era deja departe, cînd s-a oprit pe o piatră şi Angelina a putut s-o recupereze.

A doua zi, Padre Pio i-a spus: «Data viitoare, să fiţi atentă cînd bate vîntul. Scrisoarea mea ar fi ajuns în fundul văii, dacă nu puneam piciorul pe ea»".

"Tocmai scriam într-una din chiliile mănăstirii o dramă sacră: *Fratele Soare*, care a fost apoi reprezentată la Teatrul Adriano din Roma. Ajunsesem la scena finală, în care îl puneam pe Sfîntul Francisc să spună: «Cel ce a vorbit prin gura catîrului lui Baalam n-a găsit pe pămînt creatură mai umilă decît mine», cînd Padre Pio a venit să-mi bată la uşă spunînd: «Flăcăule, haide, e timpul să faci o pauză».

«Vin, părinte», i-am răspuns fără a deschide. Am terminat de scris fraza şi am coborît în grădină. Părintele m-a primit cu un zîmbet răutăcios şi m-a întrebat: «Ei, ce spune catîrul lui Baalam?»".

"Iarna anului 1922 a fost deosebit de grea; aproape toată luna ianuarie am fost singurul care, dimineaţa, parcurgeam drumul spre mănăstire: doi kilometri cu zăpadă pînă la genunchi.

Cînd ajungeam la sacristie, îl găseam pe părinte ghemuit lîngă foc să-şi încălzească mîinile. Trei sau patru zile la rînd, m-a primit cu aceeaşi frază: «Flăcăule, o să te-mbolnăveşti!», iar eu rîdeam.

Într-o seară, retrăgîndu-mă în colibă, m-au cuprins fiorii de frig. Am făcut un foc zdravăn în cămin pentru a mă încălzi. Dar am prins să respir greu: capul, pieptul, rinichii începeau să mă doară.

M-am adresat lui Padre Pio de parcă ar fi fost prezent şi i-am zis: «Dacă trebuie să mă-mbolnăvesc, părinte, fă astfel încît să fie la mănăstire şi nu aici, departe de tine!». Apoi m-am tîrît în pat şi mi-am pierdut cunoştinţa.

În timpul nopții, mi-am revenit în fire, am luat instinctiv, de sub pernă, o batistă mare cu pătrățele a lui Padre Pio şi am dus-o la nas. S-a declanşat o puternică hemoragie care mi-a eliberat bronhiile şi a făcut să-mi scadă temperatura.

Dimineața pe la patru am putut să-mi reiau drumul ca de obicei şi am ajuns la mănăstire în toiul unei mari furtuni de zăpadă. Părintele era în sacristie lîngă foc şi stătea cu spatele la mine. Fără a se întoarce, m-a întrebat: «Ce-ai pățit azi noapte, flăcăule?». Emoționat, i-am povestit totul, pînă la providențiala hemoragie.

«Nu va fi ultima», mi-a spus, «vei avea şi altele». Într-adevăr, a doua m-a surprins pe drumul de întoarcere, iar a treia acasă, seara. După care m-am simțit bine.

Au trecut cîteva zile. Într-o dimineață, înainte de a părăsi mănăstirea, am mers să mă încălzesc în sala comună. L-am găsit pe Padre Pio aşezat lîngă foc. M-am aşezat în fața lui şi mi-am întins mîinile spre flacăra care tremura vesel. Eram în aceeaşi poziție ca şi în seara primului apel către Padre Pio, lîngă căminul din camera mea. Şi iată că febra, apăsarea şi durerile au reapărut exact ca în seara respectivă.

Padre Pio şi-a înălțat capul şi a spus simplu: «Ei bine, flăcăule, ai căpătat ce ți-ai dorit!».

Apoi s-a întors spre stareț. «Emanuele are 40 de grade febră şi va trebui să stea la pat vreo cincisprezece zile: ce părere ai? I-am putea pregăti chilia numărul 6 care e liberă?».

Într-adevăr, termometrul a indicat 40 de grade şi am rămas la pat exact cincisprezece zile cu bronşită dublă, infecție intestinală şi nevrită.

O plăcută surpriză mă aştepta îndată după însănătoşire. Starețul mi-a oferit postul de învățător la micul internat de învățăcei capucini din cadrul mănăstirii."

"Grazia era o țărancă de douăzeci şi nouă de ani, oarbă din naştere, frecventa de mult timp bisericuța mănăstirii.

Într-o zi, Padre Pio a întrebat-o brusc dacă i-ar plăcea să-şi redobîndească vederea: «Sigur că aş vrea», a răspuns, «cu condiția ca aceasta să nu mă împingă la păcat».

«Bine, te vei vindeca!» şi a trimis-o la Bari, recomandînd-o pe lîngă soția unui foarte bun oculist, doctorul Durante.

Dar acesta, după ce a consultat-o, i-a spus soției: «Nu e nimic de făcut cu fata asta. Padre Pio poate s-o vindece, dacă vrea să facă minuni, eu nu. Trebuie s-o trimit acasă fără s-o operez».

«Dar din moment ce Padre Pio ți-a trimis-o», a insistat doamna, «ai putea cel puțin să încerci operația la un ochi». Specialistul s-a lăsat convins: mai întîi a operat un ochi, apoi pe celălalt şi amîndoi s-au vindecat.

Întorcîndu-se la San Giovanni Rotondo, Grazia a dat fuga la mănăstire. Eram în sacristie cînd a venit să se arunce la picioarele lui Padre Pio. Acesta, în liniște, privind în depărtare, a lăsat-o cu fruntea lipită de pămînt o vreme, apoi i-a poruncit să se ridice.

Grazia s-a înălțat de jos şi pentru prima dată l-a privit. În pupilele ei deschise spre lumină se citea iubire, uimire, bucurie, recunoştință. Iar părintele, nemişcat, tăcut, îi zîmbea.

«Binecuvîntează-mă, părinte, binecuvîntează-mă», a implorat. El a schițat deasupra ei semnul crucii. Dar Grazia aştepta încă nemişcată. Pe vremea cînd era oarbă, părintele o binecuvînta aşezîndu-i mîinile pe cap. «Binecuvîntează-mă, părinte, binecuvîntează-mă», repeta fata cu o anumită dezamăgire.

«Şi cam ce-ai vrea ca binecuvîntare», i-a răspuns părintele, «o găleată cu apă în cap?»".

Emanuele Brunatto povesteşte în jurnalul său despre convertirea unui faimos avocat din Genova, Cesare Festa, preşedintele foştilor combatanți italieni, primar la Arenzano, consilier al lui Vittorio Emanuele III şi înalt demnitar al Masoneriei. Cînd convertirea a avut loc, a stîrnit mare senzație în Italia şi ziarele au vorbit pe această temă îndelung.

Scrie Emanuele Brunatto:

"Avocatul Cesare Festa era un om de mare cultură şi inteligență. Foarte bun jurist şi orator, era convins că Biserica Catolică este un obstacol în calea progresului social şi o combătea cu înverşunare în plan politic.

Poziția sa dădea naştere la vii dispute cu vărul lui, doctorul Giorgio Festa, care descoperise la Padre Pio motive temeinice pentru a apăra Biserica.

Într-o zi, medicul i-a spus avocatului: «Ce rost are să tot vorbim despre asta? Există un martor care dărîmă de unul singur toate obiecțiile tale: este Padre Pio. Du-te la el în vizită şi apoi mai vorbim».

«De acord, voi merge», a răspuns avocatul şi s-a ținut de cuvînt.

Cînd a ajuns la mănăstire, a întîlnit un călugăr care l-a primit spunînd: «Cum aşa, dumneavoastră, care sînteți mason, veniți la noi?». Cam tulburat de această primire, avocatul a vrut să se explice. Lăsîndu-l să vorbească, Padre Pio a deschis uşa sacristiei şi i-a arătat confesionalul. Celălalt s-a supus fără replică şi, pentru prima dată din adolescență, s-a spovedit.

A rămas cîteva zile ca musafir la mănăstire, a primit scapularul ordinului şi întorcîndu-se la Roma s-a dus să-i mulțumească vărului său. «De acum nu mai vreau să-mi umplu mintea cu texte filosofice şi ştiințifice. Indică-mi tu o carte curată şi sfîntă de citit», i-a spus. Doctorul i-a propus o biografie a Familiei Sfinte, în două volume, scrisă de părintele Pietro Bergamaschi: «Eu n-o am. Padre Pio mi-a dat-o s-o citesc la San Giovanni Rotondo, dar ți-o poți cumpăra într-o librărie specializată de pe strada Cavour, care îți este în drum cum mergi spre gară».

Avocatul, care se întorcea în aceeaşi seară la Genova, a găsit librăria închisă şi nu şi-a putut cumpăra cartea.

În dimineața următoare, ajungînd acasă, s-a pus în pat. Pe cînd dormea, un tînăr necunoscut s-a prezentat la apartamentul său şi i-a înmînat un pachet slujnicei, spunîndu-i doar: «Pentru domnul avocat», şi s-a tot dus.

Erau cele două volume de Bergamaschi, uzate şi învelite cu simplitate în hîrtie de ziar. Cînd l-am vizitat pe avocat pentru prima dată, la Genova, mi-a povestit episodul şi mi-a spus: «Cele două cărți sînt încă aici, la mine în birou». Le-a găsit într-adevăr în dulap şi mi le-a arătat. Le-am recunoscut pe loc întrucît aveau la colțul copertei, scrise cu creion roşu, cu mîna mea, numerele de înregistrare ale bibliotecii mănăstirii din San Giovanni Rotondo căreia îi aparținuseră".

Şi comediograful Luigi Antonelli, care a scris printre altele *Omul care s-a întîlnit cu el însuşi, Povestea celor trei magi, Insula maimuțelor* etc., a fost vrăjit de Padre Pio. Iată cum îi povesteşte situația scriitorului Pitigrilli, un alt convertit al părintelui:

“Medicii mi-au găsit aici, între ureche şi umăr, o tumoare şi voiau să mă opereze. Mi-au turnat textele obişnuite. În materie de cancer, ştiinţa modernă a rămas la fel ca acum două mii de ani, cînd se spunea *“opium et mentiri”*: dă-i opiu şi ascunde-i adevărul bolnavului. Azi se minte cu cuvinte mai erudite şi, în loc de opiu, în băutură ţi se injectează fiole de pantopon. Eu i-am spus chirurgului Donati: «De acum am trecut de jumătatea vieţii omeneşti: tot ceea ce aş putea obţine în plus e un supliment şi nu sînt dispus să renunţ la el. Spuneţi-mi adevărul. Cît timp mai am de trăit?». «Cu operaţie şase luni, fără operaţie trei». «Operaţi-mă», am răspuns, «trei luni de viaţă nu sînt de lepădat».

Eram pe punctul de a fi operat, cînd cineva mi-a sugerat: «De ce nu mergi la Padre Pio?». M-am informat, am aflat din surse diferite şi concordante că în mănăstirea capucinilor din San Giovanni Rotondo, la patruzeci de kilometri de Foggia, trăia acest călugăr care făcea miracole. Nu ştiu dacă cuvîntul miracol este exact din punct de vedere teologic. M-am dus la Padre Pio, am asistat la Liturghia celebrată de el, am avut o lungă discuţie cu el în confesional. Ce mi-a spus nu pot repeta, pentru că în timp ce-mi vorbea mi se părea că trăiesc pe altă lume. Cancerul meu s-a oprit. Acum scriu. În fiecare duminică apare un articol al meu în ziar, merg la vînătoare, lucrez de o lună la o piesă care peste cîteva săptămîni se va interpreta la Teatrul Manzoni din Milano. Nu ştiu ce părere au medicii, nu ştiu ce ar putea dezvălui radiografiile şi examenele histologice, iar eu de altminteri nu permit să-mi fie făcute, dar azi mă simt vindecat în mod miraculos”.

În timpul ultimului război mondial, numeroşi oameni care sufereau ori erau decepţionaţi, umiliţi, disperaţi ajungeau în fiecare zi la mănăstirea Santa Maria delle Grazie pentru a-i cere lui Padre Pio un cuvînt de speranţă.

Scenele de durere sfîşietoare care se petreceau în acele zile la confesionalul părintelui sînt de nedescris. Padre Pio avea un suflet foarte sensibil şi adeseori era cuprins de neliniştea oamenilor care plîngeau în faţa lui şi izbucnea în lacrimi alături de ei. În acele clipe, o forţă misterioasă se descătuşa în sufletul lui şi adeseori se producea miracolul.

Doamna Cleonice Morcaldi, mătuşa magistratului din San Giovanni Rotondo, Giovanni Pennelli, care a fost şi unul dintre administratorii Casei de Alinare a Suferinţei, povesteşte următorul episod.

“În timpul ultimului război, nepotul meu a căzut prizonier. Nu primeam veşti de la el de un an. Toţi îl credeau mort. Părinţii lui înnebuneau de durere. Într-o zi, mama lui s-a aruncat la picioarele lui Padre Pio, care era în confesional: «Spuneţi-mi dacă băiatul meu trăieşte. Eu nu mă ridic de aici pînă cînd nu-mi spuneţi». Padre Pio s-a emoţionat şi, cu lacrimile care îi brăzdau chipul, a spus: «Ridică-te şi du-te liniştită».

Cîteva zile mai tîrziu, pentru că inima mea nu mai putea suporta plînsul îndurerat al părinţilor, m-am hotărît să-i cer lui Padre Pio un miracol şi, plină de credinţă, i-am spus: “Părinte, eu îi scriu o scrisoare nepotului meu Giovannino, fără să pun adresa, pe care n-o cunosc. Dumneavoastră şi Îngerul păzitor duceţi-o acolo unde se află».

Padre Pio n-a răspuns. Am scris scrisoarea şi am pus-o, seara, înainte de culcare, pe noptieră. A doua zi dimineaţa, spre marea mea surprinză, stupoare şi aproape frică, am văzut că scrisoarea nu mai era. Am mers emoţionată să-i mulţumesc lui Padre Pio, care mi-a spus: «Mulţumeşte-i Sfintei Fecioare».

După vreo cincisprezece zile, lumea plîngea de bucurie, îi mulţumea lui Dumnezeu şi lui Padre Pio: venise scrisoarea de răspuns la mesajul meu, din partea celui considerat mort”.

Luisa Vario era o doamnă italiană-engleză cunoscută în cele mai bune saloane europene.

Foarte bogată, s-a măritat de tînără, dar viaţa pe care o ducea nu izbutea s-o mulţumească. La o recepţie a cunoscut un om care i-a vorbit despre Padre Pio. Curiozitatea a îndemnat-o să meargă la San Giovanni Rotondo. S-a simţit foarte rău văzînd acel sat arid şi sărăcăcios. S-a dus la biserica din San Giovanni Rotondo, dar n-a resimţit nici o emoţie. S-a apropiat de confesionalul lui Padre Pio, dar capucinul a îndepărtat-o, spunîndu-i că o va spovedi mai tîrziu.

“Cînd mi-a venit rîndul la spovedanie”, povesteşte Luisa Vario, “eram îngrijorată şi confuză. I-am spus lui Padre Pio: «Nu reuşesc să spun nimic». «Atunci voi vorbi eu», a răspuns părintele. Şi de parcă ar fi citit într-o carte deschisă, mi-a povestit toată viaţa mea. La sfîrşit, m-a întrebat dacă mai am ceva de adăugat. Mai exista un păcat pe care el nu-l spusese. Simţeam o mare ruşine. Nu mă hotăram să vorbesc. Pe de altă parte, dacă l-aş fi ascuns, spovedania n-ar fi fost valabilă. Îmi spuneam: «De ce să-i mărturisesc ceea ce el, după ce mi-a spus totul, a lăsat deoparte?». Padre Pio aştepta în linişte. În sfîrşit,

am găsit puterea de a spune şi acel păcat. «Era cel pe care îl aşteptam», a zis părintele, «ai cîştigat bătălia, nu te descuraja»".

Luisa Vario avea un băiat care era ofițer în Marina Majestății Sale Britanice. Ea se ruga în fiecare zi pentru convertirea şi mîntuirea fiului. Într-o zi a ajuns la San Giovanni Rotondo un pelerin englez. Aducea cu el un mănunchi de ziare. Luisa a vrut să le citească. A găsit vestea scufundării vasului pe care era îmbarcat băiatul ei. A alergat plîngînd la Padre Pio. Capucinul a liniştit-o: "Dar cine v-a spus că fiul dumneavoastră a murit?", şi i-a dictat adresa exactă, cu numele hotelului unde tînărul ofițer, supraviețuitor al naufragiului navei sale în Atlantic, era găzduit în aşteptarea îmbarcării. Luisa Vario a scris imediat şi peste cîteva zile a primit răspuns de la fiul ei.

Savino Grieco era un ateu materialist foarte cunoscut în Puglia pentru fervoarea cu care îşi propaga ideile şi cu care combătea religia. Soția lui, în schimb, era credincioasă, dar Savino Grieco îi interzisese cu toată severitatea să meargă la biserică şi să le vorbească despre Dumnezeu copiilor.

În 1950, Savino s-a îmbolnăvit. Diagnosticul medicilor a fost groaznic: "o tumoare la creier şi una în spatele urechii drepte". Nu exista speranță de vindecare.

Iată ce-a povestit însuşi Savino Grieco: "Am fost transportat la spitalul din Bari. Mi-era foarte frică de durere şi de moarte. Această frică mi-a aprins în suflet dorința de a mă adresa lui Dumnezeu, lucru pe care nu-l mai făceam din copilărie.

De la Bari am fost transportat la Milano pentru a fi supus unei operații, în încercarea de a mi se salva viața. Medicul care m-a consultat mi-a spus că operația este extrem de dificilă, iar rezultatele cu totul îndoielnice.

Într-o noapte, pe cînd eram la Milano, l-am văzut în vis pe Padre Pio. A venit să-mi atingă capul şi l-am auzit spunînd: «O să vezi că încet încet te vei vindeca». Dimineața mă simțeam mai bine. Medicii au fost uluiți de rapida îmbunătățire a stării mele, dar considerau intervenția chirurgicală inevitabilă. Eu, în schimb, îngrozit, înainte de a fi dus în sala de operație, am fugit din spital şi m-am adăpostit în casa unor rude, la Milano, unde era şi soția mea.

Însă după cîteva zile, durerile au reînceput foarte puternice şi, nemairezistînd, m-am întors la spital. Medicii, indignați, nu voiau să mă îngrijească, apoi conştiința lor

profesională a fost mai puternică. Dar înainte de a începe operația, au crezut că e bine să mă supună altor examene.

La sfîrşitul analizelor, spre marea lor stupoare, au constatat că tumorile dispăruseră fără urmă. Eram uimit şi eu, nu atît de ceea ce mi-au spus medicii, ci pentru că în timp ce mă examinau simțisem un intens parfum de violete şi ştiam că acel parfum anunță prezența lui Padre Pio.

Înainte de a părăsi spitalul, l-am întrebat pe profesor cît am de plătit. «Nu-mi datorați nimic», a răspuns, «întrucît eu n-am făcut nimic pentru a vă vindeca».

Întorcîndu-mă acasă, am vrut să merg cu soția mea la San Giovanni Rotondo pentru a-i mulțumi lui Padre Pio. Eram convins că vindecarea mea i se datorează lui. Dar cînd am ajuns în biserica mănăstirii Santa Maria delle Grazie, durerile au reînceput cu foarte mare violență, încît am leşinat. Doi oameni m-au dus pe sus la confesionalul lui Padre Pio.

Mi-am revenit. Îndată ce l-am văzut, i-am spus: «Am cinci copii şi sînt grav bolnav, salvează-mă, părinte, salvează-mi viața». «Eu nu sînt Dumnezeu», mi-a răspuns, «şi nici Isus Cristos, sînt un preot ca toți ceilalți, nu mai mult, dar poate că mai puțin. Eu nu fac miracole». «Te rog, părinte, salvează-mă», l-am implorat plîngînd.

Padre Pio a tăcut o clipă. Şi-a ridicat ochii la cer şi am văzut că buzele sale s-au mişcat rostind o rugăciune. În clipa aceea, am simțit din nou parfumul intens de violete. Padre Pio a spus: «Du-te acasă şi roagă-te. Eu mă voi ruga pentru tine. Te vei vindeca». M-am întors acasă şi de atunci orice simptom al bolii a dispărut".

Padre Pio nu era mereu sfîntul blînd şi zîmbitor, dispus să vindece bolile şi să reconforteze prin cuvintele sale. El vedea "realitatea absolută", fără barierele spațiului şi ale timpului şi uneori era purtătorul veştilor dureroase. Le spunea celor interesați ziua morții lor, cu acelaşi calm şi concizie cu care profeția o vindecare neaşteptată.

Giancarlo Pedriali povesteşte: "Pe vremea marilor mulțimi ce se îmbulzeau la Padre Pio, i se trimiteau la mănăstire doi jandarmi care stăteau lîngă el să-l apere. Într-o zi, în sacristie, pe cînd îşi scotea sfintele podoabe după celebrarea Liturghiei, părintele s-a întors zîmbitor spre unul dintre cei doi jandarmi: «Cum am terminat aici şi am spus mulțumirea pentru Liturghie, vino în chilia mea, pentru că trebuie să-ți vorbesc».

Jandarmul, foarte mulțumit, a aşteptat ca Padre Pio să termine, iar apoi a mers în chilia călugărului. «Ascultă», i-a spus părintele, «peste cel mult opt zile te duci la casa părintească şi mori, dragul meu». «Dar părinte, mă simt foarte bine», a spus jandarmul. «Nu-ți bate capul», a adăugat capucinul, «va fi mai bine aşa, peste opt zile. Ce-i viața aceasta? Un pelerinaj: sîntem mereu pe drumuri, dragul meu. Cere o permisie şi du-te să te prindă evenimentul acasă. Dacă mori mîine şi nu află rudele?» Jandarmul, complet zăpăcit de aceste cuvinte, l-a întrebat: «Părinte, pot povesti şi la alții ce mi-ați spus?». «Deocamdată nu», i-a răspuns călugărul. «Vei spune totul numai cînd vei fi acasă».

Tînărul a coborît la San Giovanni Rotondo şi a cerut o permisie pentru a merge acasă. Superiorii nu voiau să i-o acorde, pentru că nu avea nici o justificare. Padre Pio, care îl cunoştea pe plutonier, a intervenit: «Lasă-l să meargă acasă la mama lui, bietul băiat, lasă-l să meargă». Plutonierul i-a dat permisie.

Ajungînd acasă, jandarmul le-a zis părinților: «Padre Pio a spus că voi muri, am venit să vă salut». După opt zile, tînărul jandarm a murit".

XIX

SFIDAREA LEGILOR FIZICE

Miracole permenente - Femeia care vede fără pupile - "Din punctul de vedere al ştiinţei, piciorul meu e paralizat" - De ce a fost discutat acest caz la un congres de medicină

Printre vindecările atribuite lui Padre Pio exisă unele cu trăsături caracteristice care au provocat multe discuţii printre medici: pacientul, după producerea miracolului, şi-a reluat viaţa în mod cu totul normal, dar păstrîndu-şi în trup cauzele fizice ale maladiei şi continuînd să fie, din punct de vedere ştiinţific, bolnav.

Pe doi oameni vindecaţi de Padre Pio în acest mod i-am cunoscut şi eu şi i-am rugat să-mi povestească situaţia lor extraordinară.

Gemma Di Giorgi, siciliană din Ribera, în provincia Agrigento, de peste treizeci de ani vede fără pupile. "Dacă vă uitaţi bine la mine, puteţi observa că ochii mei sînt ciudaţi: de fapt, nu am pupile", mi-a spus în timpul unei întîlniri în satul ei natal. "Din punctul de vedere al ştiinţei medicale, eu n-ar trebui să văd nimic; însă văd şi scriu ca un om normal".

Gemma Di Giorgi face parte din congregaţia Slujitoarelor Milei Divine, întemeiată de preotul Domenico Labellarte sub conducerea lui Padre Pio. De obicei, trăieşte în satul ei natal, dar cutreieră adesea prin lume pentru a-şi spune povestea. Despre ea s-a făcut şi un film documentar.

"M-am născut în ziua de Crăciun, în 1939", mi-a povestit. "Aproape imediat, mama şi-a dat seama că ochii mei nu erau ca şi ai celorlalţi copii, iar cînd aveam trei luni a început să se teamă că nu văd. M-a dus la medicul din Ribera, care, nereuşind să evalueze gravitatea situaţiei, s-a gîndit să mă trimită la doi specialişti de la Palermo, oculiştii Cucco şi Contino. Aceştia m-au declarat oarbă, întrucît îmi lipseau pupilele.

Familia mea era disperată, dar nu era nimic de făcut. Părinţii mi-au povestit că adesea mă duceau la biserică, în faţa altarului Sfintei Fecioare, pentru că doar o minune m-ar fi putut vindeca.

Într-o zi, cînd aveam vreo şapte ani, ne-a căutat o rudă de-a noastră călugăriță. Văzînd în ce stare mă aflu, i-a sfătuit pe părinții mei să ceară ajutorul lui Padre Pio, un călugăr capucin sfînt, care purta stigmatele. Bunica mea a pus mari speranțe în acel sfat, a început să se roage şi i-a cerut călugăriței să-i scrie o scrisoare părintelui.

După ce s-a întors la mănăstire, ruda noastră i-a scris capucinului, relatîndu-i cazul meu. Într-o noapte l-a visat. Padre Pio i-a spus: «Unde e această Gemma pentru care mă zăpăciți de cap cu atîtea rugăminți?». Tot în vis, călugărița m-a adus în fața lui. Părintele mi-a făcut un semn pe ochi şi a dispărut. A doua zi, călugărița a primit o scrisoare de la Padre Pio care spunea: «Draga mea, te asigur că mă voi ruga pentru fetiță, dorindu-ți toate cele bune».

Impresionată de coincidența dintre vis şi scrisoare, ruda aceea ne-a scris îndemnîndu-ne să mergem imediat la San Giovanni Rotondo. Pe acele vremuri, îndată după război, era foarte obositor să călătoreşti. Am plecat totuşi, împreună cu cîțiva consăteni. Atunci cînd trenul a străbătut o bună bucată de drum de-a lungul mării, am avut impresia că văd ceva. I-am spus bunicii, dar ea n-a vrut să creadă pentru că, examinîndu-mi ochii, a observat că sînt tot lipsiți de pupile.

La San Giovanni Rotondo, am mers să ne spovedim lui Padre Pio. Bunica m-a sfătuit să-i cer ajutorul pentru vindecarea mea, dar eu am uitat. Îmi amintesc însă că, îndată ce am îngenuncheat în fața lui, părintele mi-a atins ochii cu partea rănită a mîinii sale, făcînd semnul crucii.

Bunica, foarte îngrijorată de faptul că am uitat ce era mai important, plîngea. A rămas în biserică toată ziua, pînă cînd a reuşit şi ea să ajungă la confesional. L-a rugat ea pentru vindecarea mea. “Păstrează-ți credința, fiica mea”, i-a spus Padre Pio. “Fetița să nu plîngă şi nici tu să nu fii îngrijorată. Gemma vede, iar tu o ştii”.

Nu avusesem încă Prima Împărtăşanie şi am avut norocul s-o primesc din mîinile lui Padre Pio. Am fost pregătită sufleteşte de către bunica. În clipa Împărtăşaniei, un domn m-a luat în brațe şi m-a dus în fața părintelui, care mi-a dat ostia şi apoi a desenat cu degetele semnul crucii asupra ochilor mei.

Am plecat de la San Giovanni Rotondo pline de speranță. Acele umbre pe care le zărisem în călătoria mea cu trenul se limpezeau treptat. Mi se părea că îmi sporeşte vederea tot mai mult. Ajungînd la Cosenza, bunica s-a îmbolnăvit şi a fost internată la

spital. A trebuit să ne oprim în acel oraş cîteva zile. Înainte de a pleca mai departe, bunica m-a dus la consultație, la oculistul spitalului. Imediat, medicul a spus că în acele condiții nu puteam vedea. Dar, întrucît bunica mea insista, a efectuat unele experimente simple, iar la sfîrşit a zis: «E un lucru inexplicabil: fără pupile, un om nu poate să vadă. Nu înțeleg cum poate vedea această fetiță ». Patru luni mai tîrziu, am fost consultată şi de profesorul Caramazza din Perugia, care m-a supus unor analize minuțioase. Şi el a declarat că ochii mei nu vor vedea niciodată. Ceea ce tocmai se întîmpla cu mine era complet lipsit de explicație.

De atunci, a conchis Gemma, vederea mi s-a îmbunătățit mereu. Am putut merge la şcoală, am învățat să citesc şi să scriu. Astăzi, viața mea e la fel ca a oricărui om perfect normal".

O altă vindecare atribuită lui Padre Pio şi considerată o minune se referă la Giuseppe Canaponi, fost feroviar toscan, mort în 1983, la şaptezeci de ani. "Eu sînt o sfidare în carne şi oase a legilor fizice", repeta Canaponi. Într-adevăr, pentru ştiința medicală, piciorul lui stîng ar fi trebuit să fie complet înțepenit, însă el îl îndoia în mod normal.

Cu cîteva luni înainte de moartea lui, am mers să-l vizitez la Florența. Canaponi se simțea bine. Mă însoțise prin oraş cu maşina. O parte din drum o parcursesem pe jos şi de-abia mă țineam după el. Canaponi umbla repede şi nervos şi doar observîndu-l cu atenție îți puteai da seama că şchioapătă uşor. "Gamba stîngă e cu doi centimetri şi patru milimetri mai scurtă decît cea dreaptă", mi-a spus. "Ar trebui să port pantofi ortopedici, dar după miracolul înfăptuit de Padre Pio n-am avut niciodată nevoie de aşa ceva".

În 1945, Giuseppe Canaponi trăia la Sarteano, în provincia Siena. Era căsătorit şi avea un copil mic. Lucra la întreținerea instalațiilor electrice ale unei linii feroviare. În dimineața de 21 mai, pe cînd mergea la servici cu motocicleta, a fost lovit de un camion. A ajuns la spital pe moarte. Medicii i-au identificat o fractură la craniu, o fractură la arcada stîngă, ruptura timpanului stîng, fractura cîtorva coaste şi cinci fracturi la piciorul stîng. A rămas agonizînd cîteva zile, apoi a fost declarat în afara oricărui pericol.

"Vindecarea a fost îndelungă, dar mulțumitoare, cu excepția gambei", mi-a povestit Canaponi. Era făcută zob în asemenea hal încît medicii nu izbuteau nicicum s-o lecuiască. Treceam dintr-un spital în altul. Am fost internat la Sarteano, Chiusi,

Montepulciano. La 10 mai 1946, am fost dus la Clinica Ortopedică din Siena, unde am rămas în grija profesorului Leopoldo Giuntini, timp de un an şi jumătate. Apoi am mers la Rizzoli din Bologna. După primele intervenţii, fracturile de femur fuseseră parţial vindecate, dar, din cauza unei serii de complicaţii, gamba înţepenise complet. Medicii vorbeau despre "anchiloză fibroasă a genunchiului stîng" şi nu reuşeau să mă facă bine. În plus, rănile provocate de numeroasele intervenţii chirurgicale nu se cicatrizau.

Întrucît toate încercările de a îndoi gamba se dovediseră inutile, medicii de la Clinica Ortopedică din Siena au hotărît să încerce «flexiunea forţată a genunchiului, pe aparatul Zuppinger, sub anestezie generală». Anestezia generală, în afară de faptul că mă împiedica să simt durerile flexiunii forţate, era necesară pentru a-mi relaxa complet muşchii gambei, încît genunchiul să rămînă liber. Dar aderenţa musculară şi ligamentele care blocau articulaţiile erau atît de rezistente că şi acea intervenţie s-a dovedit inutilă. Ba mai mult, atunci cînd medicii au insistat cu mai mare putere, femurul mi s-a fracturat din nou şi a trebuit să rămîn alte trei luni cu piciorul în ghips.

La începutul anului 1948, am fost externat de la Clinica Ortopedică din Siena şi declarat nevindecabil".

Giuseppe Canaponi îmi prezintă o declaraţie în original de la Ospedali Riuniti di Santa Maria della Scala, semnată de director, doctorul Giuntini. Aici stă scris: "Se adevereşte prin prezenta că domnul Canaponi Giuseppe a fost internat în această clinică în anul 1948 pentru anchiloză a genunchiului stîng consecutivă unei frecturi de femur. Rezultînd aleatorie orice terapie medicală şi fizică, s-a încercat mobilizarea forţată a articulaţiei rigide sub anestezie generală, dar fără nici un rezultat, ba chiar, în timpul acestei manevre, s-a produs din nou o fractură a femurului. Drept pentru care, a fost externat cu genunchiul înţepenit, la fel ca în momentul internării".

"Urma să rămîn cu gamba ţeapănă tot restul vieţii", a continuat Canaponi. "Aveam treizeci şi cinci de ani şi nu mă puteam resemna. Am hotărît deci să mai încerc la alţi specialişti. M-am internat din nou la Rizzoli de la Bologna. După vizite medicale, radiografii, consultaţii, medicii de la Rizzoli mi-au spus că se putea încerca o operaţie, dar au adăugat că speranţele de succes erau foarte puţine şi vindecarea, în caz că s-ar fi produs, ar fi fost doar parţială. Cu aceste perspective, n-am avut curajul să înfrunt o nouă intervenţie chirurgicală.

Eram demoralizat şi rău ca o fiară rănită. Nu voiam să văd pe nimeni. Nu mai aveam poftă de viață. Îmi revărsam întreaga durere asupra soției mele care încerca să mă încurajeze. Pentru a mă deplasa, foloseam cîrjele, dar reuşeam să mă tîrăsc doar cîțiva metri, deoarece gamba, pe lîngă faptul că era țeapănă, mai era încă plină de răni sîngeroase, care mă dureau. Adeseori, vrînd să merg fără sprijin, cădeam şi atunci îmi urlam toată furia, înjurîndu-l pe Dumnezeu şi toată lumea.

Soția mea era credincioasă, eu nu. Ea mergea la biserică, iar eu o certam. Înjuram ca să-i fac în ciudă, iar ea plîngea.

Într-o zi, în parohia noastră a venit un călugăr să țină conferințe. Se născuse la Sarteano şi, aflînd de cazul meu, a vrut să stea de vorbă cu soția mea, pentru a o încuraja: «De ce nu-l duceți pe soțul dumneavoastră la San Giovanni Rotondo, la Padre Pio, capucinul care face miracole?». Soția mea a venit să-mi spună acele cuvinte cu multă speranță, dar eu am izbucnit într-un rîs disprețuitor, rostind înjurături şi insulte chiar şi împotriva lui Padre Pio.

Soția mea n-a vrut să piardă acea posibilitate şi i-a scris de multe ori călugărului, dar n-a primit niciodată răspuns. Atunci a reînceput să-mi vorbească despre el şi să-mi ceară să-i fac pe plac. Situația mea se înrăutățea mereu. Mi-am dat seama că am terminat-o cu viața. Puterea disperării a învins. Spre sfîrşitul anului, m-am predat. «Bine», i-am zis soției mele, «să încercăm şi asta».

Hotărîsem să plecăm în seara de Crăciun. Cu două zile mai devreme, am avut o criză groaznică de rinichi. După o noapte de dureri înfiorătoare, mi-am revenit, iar la 24 decembrie 1948 am pornit. Călătoria a fost dramatică. În tren stăteam întins pe o targă, dar cînd trebuia să urc sau să cobor din tren aveam dureri atroce. Prima oprire a fost la Roma, a doua la Foggia. Pentru a ajunge la San Giovanni Rotondo exista un singur autobuz şi pleca dimineața devreme. Am hotărît să petrecem noaptea la o pensiune. În timp ce mă tîram cu cîrjele, am alunecat într-o băltoacă şi am căzut rău. Am fost ajutat de feroviarii care, ştiind că sînt un coleg de-al lor, mi-au pus la dispoziție o cameră de oaspeți în gară şi am petrecut noaptea acolo. Dimineața devreme, eu, soția mea şi băiatul meu Augusto am luat autobuzul către San Giovanni Rotondo. Dacă în tren puteam sta culcat, în autobuz m-am înghesuit cum s-a putut: a fost, de fapt, o călătorie halucinantă.

San Giovanni Rotondo era, pe atunci, un mic sat lipsit de orice confort. Autobuzul se oprea la vreo doi kilometri de bisericuța capucinilor. Drumurile nu erau asfaltate. Nu ştiu cum am reuşit să ajung la biserică. Îndată ce am intrat, m-am ghemuit pe o bancă, pe jumătate leşinat.

Nu văzusem niciodată o fotografie a lui Padre Pio, deci nu puteam să-l recunosc. În biserică erau mai mulți capucini. Lîngă mine era unul care le spovedea pe femei. Perdeluța care de obicei îl ascunde pe confesor era trasă într-o parte. Călugărul ținea ochii în pămînt şi mîinile ascunse în mînecile sutanei. Cînd şi-a înălțat mîna dreaptă pentru a da binecuvîntarea, mi-am dat seama că poartă mănuşi scurtate. «El e», mi-am spus. În clipa aceea, Padre Pio şi-a ridicat privirea şi m-a fixat cîteva clipe. Sub acea privire, trupul a început să-mi tremure, de parcă ar fi fost electrocutat.

După cîteva minute, părintele a ieşit din confesional şi a plecat. L-am întrebat pe paracliser cînd se va întoarce. «La ora patru după-masa, pentru spovedirea bărbaților, în sacristie», a răspuns. La patru eram din nou la biserică. Băiatul meu m-a însoțit în sacristie. Padre Pio începuse deja spovedania. Erau doar cîțiva oameni în fața mea. După vreun sfert de oră, mi-a venit rîndul. Înălțîndu-mă în cîrje, m-am apropiat de călugăr. Am încercat să spun ceva, dar el nu mi-a dat răgazul. A început să vorbească, făcînd un portret perfect al vieții mele, al caracterului meu, al comportamentului meu. Parcă ar fi trăit dintotdeauna alături de mine. Eram complet sedus de cuvintele lui şi nu mă mai gîndeam la picior.

Atunci cînd părintele şi-a înălțat mîna pentru a-mi acorda iertarea păcatelor, am simțit din nou acea formidabilă cutremurare pe care o încercasem dimineața. Fără a-mi da seama, am îngenuncheat şi mi-am făcut cruce. Apoi, tot fără a mă gîndi la picior, m-am ridicat, mi-am luat cîrjele în mînă şi m-am îndepărtat umblînd normal. Toate acestea le făceam fără să-mi dau seama că merg ca toți oamenii. Soția mea, care era în biserică, m-a văzut venind cu cîrjele în mînă, dar nici ea n-a băgat de seamă. Mi-a spus doar: «Ce senin eşti la chip». Ne-am oprit să ne rugăm puțin, iar apoi ne-am îndreptat spre ieşire.

Doar atunci şi-a dat seama de ceea ce s-a întîmplat. «Giuseppe, dar tu umbli», a spus. M-am oprit şi am privit cu imensă stupoare cîrjele pe care le țineam în mînă. «E adevărat, umblu, şi nu simt nici o durere», am răspuns. «Tăticule», a adăugat băiatul meu, «cînd erai la Padre Pio ai şi îngenuncheat».

M-am simțit cuprins de o uriaşă emoție. Ochii mi s-au umplut de lacrimi. «Dar ce s-a întîmplat?» mă întrebam. Continuam să-mi îndoi gamba, fără să pot crede. Am parcurs drumul care duce de la biserică la pensiune umblînd grăbit. Am urcat imediat în cameră, am luat perna de pe pat, am aşezat-o pe jos şi am îngenuncheat pe ea. Apoi m-am ridicat şi am îngenuncheat din nou. Puteam face acele mişcări în mod cu totul firesc, fără nici o durere sau greutate. Mi-am scos pantalonii şi mi-am examinat gamba: toate rănile, care puțin mai devreme erau dureroase şi sîngerau, se închiseseră. Acum se vedeau doar cicatrici perfect uscate. «M-am vindecat într-adevăr», i-am strigat soției mele şi am izbucnit în plîns.

Vestea s-a răspîndit ca fulgerul. La pensiune, toți îşi aminteau de starea groaznică în care venisem dimineața. Am sărbătorit pînă tîrziu. În noaptea aceea, n-am reuşit să închid ochii. A doua zi, m-am dus să-i mulțumesc lui Padre Pio. Cînd m-a văzut, a zîmbit. Apoi, ridicîndu-şi ochii la cer, a zis: «Nu eu am făcut miracolul. Eu doar m-am rugat pentru tine. Te-a vindecat Bunul Dumnezeu».

Întoarcerea acasă a fost un marş triumfal. Oriunde mă opream, povesteam ce mi s-a întîmplat. Am ajuns în satul meu în seara ultimei zile a anului, spre miezul nopții. La teatru se sărbătorea revelionul. Am intrat cu soția mea şi am început să dansez. Cu toții îmi cunoşteau situația şi, văzîndu-mă, au înțepenit. S-au dat la o parte şi m-au lăsat singur în mijlocul sălii pentru a mă vedea mai bine. Apoi au izbucnit în aplauze răsunătoare. Am dansat peste două ore. De atunci n-am mai avut nici o problemă.

M-am întors să-mi fac analizele la Clinica Ortopedică din Siena. Medicii erau uluiți. Întîi de toate, văzînd că umblu. Iar apoi, deoarece radiografia piciorului meu nu se schimbase absolut deloc. Anchiloza fibroasă a genunchiului stîng era tot acolo şi n-ar fi trebuit nicicum să pot umbla.

Cazul meu, a conchis Canaponi, a fost prezentat şi la un congres medical, la Roma. Am fost consultat de mulți iluştri specialişti, care veneau chiar şi din străinătate, şi toți rămîneau uimiți." Giuseppe Canaponi mi-a arătat referatul profesorului Leopoldo Giuntini, scrisă la maşină, pe hîrtie cu antetul "Universitatea Siena, Clinica Ortopedică, director Leopoldo Giuntini" şi semnată de însuşi profesorul.

Printre altele, ilustrul medic scrisese: "Avem deci toate motivele să considerăm că reluarea subită a mişcării articulare, în cazul Canaponi, constituie un eveniment

extraordinar, care nu poate găsi în limitele actualei cunoaşteri ştiinţifice nici o explicaţie logică".

După accident, Canaponi fusese declarat invalid permanent şi primea o pensie adecvată. Fiind vindecat de Padre Pio, se prezentase pentru a fi reangajat. Dar medicii, constatînd că motivele fizice care au provocat invaliditatea continuau să se manifeste, i-au reconfirmat invaliditatea. Pentru statul italian şi pentru ştiinţa medicală, Giuseppe Canaponi a rămas invalid pînă la moarte.

XX

CASA DE ALINARE A SUFERINȚEI

Toată viața dedicată bolnavilor - Primul spital în 1925 - Povestea ciudată a tranzacțiilor internaționale pentru "acțiunile Zarlatti" - Trei milioane şi jumătate de franci pentru a începe - Un nucleu de prieteni - "E o mică sămînță, dar va deveni un copac mare"

Padre Pio a fost omul suferinței. Toată viața şi-a petrecut-o în permanente dureri şi chinuri fizice, mereu însoțite de grele încercări morale şi spirituale care îi însîngerau sufletul. Trupul i-a fost crucificat timp de cincizeci de ani; sufletul - de-a lungul întregii existențe.

Ca preot, Padre Pio poate fi definit drept "medicul" suferinței. Şi-a exersat această misiune în confesional, unde petrecea pînă la optsprezece, nouăsprezece ore pe zi pentru a "îngriji" bolile sufletului, şi în viața socială, construind un mare spital, destinat mai ales bolnavilor lipsiți de bani, şi căruia a ținut să-i dea numele "Casa de Alinare a Suferinței".

La această mare înfăptuire, părintele a început să se gîndească din tinerețe. Se spune că ideea i-a fost încredințată de Isus în timpul unei viziuni mistice.

La începutul anilor douăzeci, după ce se răspîndise vestea stigmatelor lui Padre Pio, la San Giovanni Rotondo au început să vină mii de bolnavi, în căutarea vindecării miraculoase. Părintele, ştiind că nu-i poate ajuta pe toți, s-a hotărît să se îngrijească de alinarea acelor suferințe printr-un tratament medical adecvat, oferit bolnavilor cu cea mai adîncă iubire creştină.

Pe atunci, în tot ținutul Gargano nu exista nici un spital. Cel mai apropiat de San Giovanni Rotondo se găsea la Foggia, şi pentru a ajunge la el trebuia să parcurgi patruzeci de kilometri de drum greu, cu mijloace de transport rudimentare.

În centrul localității San Giovanni Rotondo se găsea o veche mănăstire de Clarise: Padre Pio a transformat-o într-un spital minuscul, dar funcțional, cu două saloane, douăzeci de paturi, o sală de operații cu dotarea respectivă. A fost numit "Spitalul Sfîntul Francisc" şi a fost inaugurat în ianuarie 1925.

Diverşi medici, prieteni ai părintelui, au început cu entuziasm să-şi ofere munca în mod gratuit, dar apoi au obosit. În puțin timp, micul spital a rămas inactiv şi a trebuit să fie închis.

Dar Padre Pio n-a renunțat la ideea sa. Şi-a dat seama că o operă de acest gen, pentru a funcționa, are nevoie de solide temelii economice şi s-a străduit să le găsească. Biografiile oficiale ale lui Padre Pio încep să vorbească despre Casa de Alinare a Suferinței în anii patruzeci, dar la acea dată părintele lucra deja în secret la opera sa de un deceniu. Despre acei zece ani de activitate nimeni nu vorbeşte. Şi totuşi, sînt interesanți, deoarece demonstrează spiritul întreprinzător şi elanul organizatoric ale lui Padre Pio. Am consultat numeroase biografii ale părintelui, cărțile despre Casa de Alinare a Suferinței, şi nici una nu rosteşte vreun cuvînt despre cei zece ani de obositoare căutare a finanțărilor pentru începerea construcției.

Probabil că tăcerea se datorează prezenței lui Emanuele Brunatto, omul care, cu abilitatea sa de detectiv, îi demascase pe calomniatorii lui Padre Pio, spulberînd acuzațiile diabolice şi obligînd autoritățile ecleziastice să-şi retragă gravele condamnări pronunțate împotriva capucinului.

După cum am văzut deja, pentru a obține acest lucru, Brunatto fusese obligat să dezvăluie în public nelegiuirile unor personalități ecleziastice şi religioase, devenind astfel un "om incomod". În mediile ecleziastice, lumea preferă şi în ziua de azi să păstreze asupra lui tăcerea cea mai deplină, însă Padre Pio ținea mult la el. Îi cunoştea toate defectele, dar şi fidelitatea sa absolută, iar în momentele cele mai delicate recurgea la sprijinul lui. A făcut-o şi în anii treizeci, cînd pusese la cale o adevărată "lovitură economică", prin intermediul căreia urma să-şi realizeze visul de ajutorare a bolnavilor. Iată, reconstituită prin documente absolut inedite, povestea acelei "lovituri", care i-a permis lui Padre Pio să găsească banii pentru a începe construcția clinicii.

În 1929, contesa Baiocchi a fost vindecată în mod miraculos de Padre Pio. Pentru a se revanşa, femeia a pus la dispoziția părintelui cîştigurile care vor fi obținute din exploatarea unei serii de brevete, ce urmau să revoluționeze sistemul feroviar mondial, înlocuind motorul cu aburi prin cel cu naft.

Brevetele le aparțineau inventatorilor Fausto Zarlatti şi Umberto Simoni, iar pentru exploatarea lor se constituise Societatea Zarlatti, compusă din contele Vincenzo

Baiocchi, contele Alessandroni, avocatul Antonio Angelini Rota, inginerul Umberto Simoni (unul din cei doi inventatori) şi contele Edoardo Aluffi, din corpul de gardieni ai Papei. La intervenția contesei Baiocchi, în societate a fost chemat şi Padre Pio, care a cerut să fie reprezentat prin prietenul său Emanuele Brunatto.

Primele experimente cu noile motoare dăduseră rezultate pozitive. Între 15 aprilie şi 15 noiembrie 1930, cîteva locomotive cu motorul Zarlatti străbătuseră de mai multe ori traseul Roma-Ostia, cu un total de 3500 de kilometri, demonstrînd valabilitatea brevetului. Deci, era necesar să fie cunoscut şi în străinătate, pentru a-l include pe piața internațională, iar această misiune i-a fost încredințată lui Emanuele Brunatto.

La sugestia lui Padre Pio, pentru a evita obişnuitele neînțelegeri şi tărăgăneli birocratice italiene, Brunatto s-a mutat la Paris, unde a înființat o filială franceză a Societății Zarlatti. Din Italia, părintele urmărea fiecare pas al prietenului său, după cum o dovedesc diversele bilete autografe conținînd instrucțiuni detaliate, trimise lui Brunatto.

Erau la curent cu această operațiune şi alți prieteni ai părintelui, ca Francesco Morcaldi, primarul din San Giovanni Rotondo, şi Antonio Massa.

La 4 martie 1931, Antonio Massa i-a trimis lui Morcaldi următoarea scrisoare, în care Padre Pio este indicat doar ca "prietenul": "Scumpul meu Ciccillo, nu m-am dus în vizită la prietenul nostru, pentru că era zăpadă mare, dar aseară am avut cu el o lungă discuție. În ce priveşte vînzarea acțiunilor Zarlatti, mi-a zis că e un lucru foarte periculos. Vînzarea trebuie făcută atunci cînd Emanuele Brunatto se întoarce din străinătate. Tu mi-ai spus că inginerul Simoni ar vinde 50 de acțiuni cu 1500 de lire. Dacă nu le-a dat încă nimănui, opreşte-l, pentru că prietenul ar putea găsi pe altcineva dintre ai noştri care le-ar cumpăra, ca să nu ajungă pe mîini străine. Dragă Ciccillo, părintele insistă foarte mult în direcția aceasta, deci nu pierde vremea".

Brunatto, în străinătate, se mişca repede. De la Paris, a trecut la Berlin, pentru că Societățile Maschinenbahn şi Krupp erau interesate de brevet. Între timp, Sfîntul Scaun îi interzisese lui Padre Pio să aibă relații cu persoane străine de mănăstire. Din clipa aceea, părintele nu s-a mai putut interesa personal de mersul afacerii, iar Brunatto a continuat de unul singur.

Credinciosul prieten al lui Padre Pio, însă, dădea peste greutăți tot mai mari. Avea nevoie de bani. Prin intermediul lui Morcaldi, a cerut un împrumut de douăzeci de mii de

franci, care pentru acele timpuri însemna foarte mult, stîrnind nemulțumirea celorlalți asociați de la Zarlatti.

În 1931, Brunatto s-a mutat la Bruxelles pentru a plasa acțiuni în Belgia. Întrucît avea nevoie de fonduri şi nu reuşea să le obțină din Italia, s-a transformat pentru ocazie în impresar de cinema, de teatru, scenograf. În 1932, s-a întors în Italia, unde a avut o întîlnire furtunoasă cu Morcaldi şi unde cîțiva acționari de la Zarlatti l-au acuzat de înşelăciune. Brunatto nu s-a descurajat în fața acestor noi greutăți; dimpotrivă, a consolidat reprezentanța parizianã a societății cu un sediu nou şi luxos.

În 1935, a încercat o afacere colosală pentru Zarlatti cu Uniunea Sovietică. În '37, îşi face reapariția Padre Pio. Îl trimite pe Morcaldi la Paris pentru a-i duce lui Brunatto o foarte afectuoasă scrisoare, ce dovedeşte că a continuat să aibă deplină încredere în el: "Scumpul meu prieten întru Cristos", i-a scris Padre Pio, "fie ca Isus să te ajute şi să te întărească, iar harul său să te însuflețească. Vine la tine prietenul nostru comun Ciccillo şi prin el îți trimit îmbrățişarea mea părintească. Ferice de el că te poate vedea în carne şi oase. Aş vrea din tot sufletul să fiu şi eu cu tine. Dar facă-se întotdeauna voia Bunului Dumnezeu. Vreau apoi să te rog insistent să nu pui obstacole în calea negocierii brevetului cu Statele Unite. Scumpul meu, nu-i împinge la disperare pe aceşti bieți oameni care sînt în absoluta imposibilitate de a face chiar cel mai mic sacrificiu. De altfel, trei la sută nu e de lepădat. Răspunde-mi degrabă prin Ciccillo şi nu pierdeți nici timpul, nici prilejul cel mai potrivit. Eu mă gîndesc mereu la tine cu adevărată şi sfîntă iubire întru Domnul şi te îmbrățişez".

Cesiunea brevetului în străinătate începuse să dea roade, după cum se deduce dintr-o scrisoare în care Brunatto le cere asociaților de la Roma să-i trimită partea care i se cuvine începînd cu 1935.

Între timp, Padre Pio, aflînd că brevetul a început să producă bani, şi-a grăbit paşii în Italia. La sfîrşitul anului 1939, a reunit un grup de prieteni la San Giovanni Rotondo, dîndu-le sarcina de a pune temeliile marelui proiect.

Oamenii cărora părintele le încredința această misiune erau persoane ce se obişnuiseră să-i asculte discursurile aparent ilogice şi lipsite de simț practic. Era vorba de doctorul Guglielmo Sanguinetti, un fost mason care, după ce fusese convertit de către Padre Pio, îşi părăsise satul şi îşi construise o căsuță lîngă mănăstirea Santa Maria delle

Grazie, la San Giovanni Rotondo, dedicîndu-se îngrijirii gratuite a bolnavilor fără bani. Celălalt era doctorul Carlo Kiswarday, un farmacist din Zara. Într-o zi, pornise cu soția lui spre Bavaria, pentru a o vedea pe stigmatizata germană Teresa Neumann; dar, ajungînd la Bressanone, fără să ştie de ce, îşi schimbase drumul şi mersese la San Giovanni Rotondo, la Padre Pio. De aici nu mai plecase. Şi el îşi construise o căsuță în apropiere de mănăstirea capucinului. Al treilea era doctorul Mario Sanvico, un veterinar care la Perugia avea o prosperă fabrică de bere, dar a preferat să se stabilească la San Giovanni Rotondo pentru a rămîne alături de Padre Pio.

Cei trei bărbați, după ce au stat de vorbă îndelung cu părintele despre construcția pe care voia s-o realizeze, au convocat un consiliu de familie care a reprezentat şi prima şedință a membrilor fondatori. În procesul verbal al întîlnirii stă scris: "La 9 ianuarie 1940, orele 16,30, în casa Sanvico-Sanguinetti, s-au întrunit următorii: domnişoara Ida Seitz, doctorul Carlo Kiswarday, doctorul Mario Sanvico, doamna Maria Antonietta Sanvico, doamna Mary Kiswarday, pentru a constitui un comitet de întemeiere a clinicii, potrivit intențiilor lui Padre Pio din Pietrelcina. Cei prezenți, după ce au aflat din partea doctorului Mario Sanvico de dorința părintelui, se referă în linii mari la acțiunile de întreprins. Cu ajutorul Providenței, comitetul se constituie din următorii: fondatorul operei, Padre Pio din Pietrelcina (care deocamdată doreşte să nu fie menționat); secretar, doctorul Mario Sanvico; casier-contabil, Carlo Kiswarday; medic-tehnician, doctorul Guglielmo Sanguinetti; directoare pentru organizarea internă, domnişoara Ida Seitz. Se convine asupra faptului că tot ceea ce se va întreprinde va trebui să aibă acordul lui Padre Pio".

Două ore mai tîrziu, Padre Pio a fost informat de ceea ce se stabilise la şedință. În jurnalul doctorului Mario Sanvico se citeşte: "La ora 18,30 eu şi doctorul Carlo Kiswarday am mers la Padre Pio, i-am înfățişat varianta de organizare a operei şi l-am întrebat dacă a fost interpretat corect gîndul său. Părintele aprobă cu bucurie inițiativa şi binecuvîntează proiectul. Pronunță următoarele cuvinte: «Din seara aceasta începe marea mea ctitorie pămîntească. Vă binecuvîntez pe voi şi pe toți cei ce vor contribui la ctitoria mea care va fi tot mai mare şi mai frumoasă». Apoi, Padre Pio îi înmînează casierului, doctorul Carlo Kiswarday, ca primă donație, o monedă de aur de zece franci, exclamînd: «Şi eu vreau să-mi dau obolul!...»".

Cinci zile mai tîrziu, a găsit deja numele pe care vrea să-l dea ctitoriei sale. E un nume care cuprinde în semnificația sa un înalt angajament moral față de bolnavi şi care e, în acelaşi timp, cea mai nobilă misiune ce se poate realiza printre oameni. Doctorul Sanvico scrie în jurnal: "14 ianuarie, duminică. În seara aceasta, la ora 19, l-am întrebat pe Padre Pio ce nume vrea să dea Ctitoriei sale şi mi-a răspuns pe loc: «Casa de Alinare a Suferinței»".

Comitetul din San Giovanni Rotondo era la curent cu activitatea lui Brunatto în Franța. De fapt, în jurnalul doctorului Sanvico se află această consemnare precisă: "Părintele crede că brevetul Zarlatti e potrivit pentru a-i finanța Ctitoria".

În acea perioadă, Franța tocmai trăia experiențele celui de-al doilea război mondial, iar Brunatto fusese implicat în aventuri politice care îl făcuseră chiar să ajungă la închisoare. Ca italian, încă înainte de ocupația germană, era considerat duşman. Constatînd că se strică situația şi că orice e posibil, Brunatto s-a îngrijit să pună în siguranță banii lui Padre Pio. La 9 iunie 1941, folosindu-se de Banque Italo-Française de Crédit, a trimis la San Giovanni Rotondo un cec pe numele lui Padre Pio, prin intermediul băncii Credito Italiano din Florența, cu următoarea indicație precisă: "Comitetului pentru construcția clinicii din San Giovanni Rotondo". Cecul conținea suma de trei milioane şi jumătate de franci francezi, care la cursul actual ar însemna multe sute de milioane de lire. Acea sumă i-a permis lui Padre Pio să înceapă lucrările de construcție.

Între timp, războiul a cuprins şi Italia, iar Padre Pio a trebuit să-şi amîne proiectul. L-a reluat la sfîrşitul conflictului. La 5 octombrie 1946, membrii fondatori ai comitetului pentru construcția clinicii şi-au făcut un statut legal şi au hotărît demararea lucrărilor.

Era nevoie de un proiect de construcție. Părintele le-a examinat pe cele care i-au fost prezentate. A rămas pe deplin mulțumit doar de unul singur, semnat de inginerul Candeloro din Pescara, şi a hotărît să-l realizeze. A fost convocat autorul şi s-a descoperit că inginerul Candeloro nu există; proiectul fusese făcut de un oarecare Angiolino Lupi, care nu era nici măcar geometru.

Provenind din Abruzzo, avînd un caracter imposibil, fiu de oameni săraci, Angiolino Lupi făcuse doar cinci ani de şcoală primară. Nu avusese niciodată o anumită meserie. Cînd apărea un post liber, se prefăcea expert în sectorul respectiv şi încerca

marea cu degetul. În tinerețe, la Castelfreddone, pentru a cîştiga un ban, îi fotografia pe morți. Lumea de pe-acolo era foarte nevoiaşă şi nu cheltuia pentru a-şi face poze. De fiecare dată cînd murea cineva, rudele se plîngeau că nu au nici o imagine a defunctului. Atunci apărea Angiolino cu un Kodak ieftin. Ştergînd chipul cadavrelor cu o cîrpă umezită în apă călduță, reuşea să le facă să deschidă ochii pentru cîteva secunde, pînă le făcea poza.

Plecînd din sat, Angiolino lucrase la Chieti, Lanciano, Pescara, Roma, în Siria şi Egipt. Fusese tîmplar, decorator, muncitor în turnătorie, scenograf. Era un om uriaş şi bine legat. Purta pantaloni de zuav, maiou şi cizme imense. Avea o fire îngrozitoare. Odată, pe cînd lucra într-o mănăstire, se certase cu toți călugării şi, într-o criză de furie, a legat vreo opt de-o schelă.

Acest om atît de ciudat i-a plăcut lui Padre Pio, care l-a vrut alături de sine.

Lupi a devenit proiectantul, realizatorul şi şeful lucrărilor pentru Casa de Alinare a Suferinței. În puțin timp, a organizat un şantier care era o minunăție. I-a transformat pe muncitorii agricoli din zonă în tîmplari, fierari, zidari, dulgheri, decoratori, zugravi. Depăşind enorme dificultăți tehnice, a realizat o operă pe care arhitecți celebri au definit-o ca "un autentic miracol".

La un moment dat, un inginer electronist din Foggia l-a dat în judecată pe Angiolino pentru "exercitarea abuzivă a profesiei". Informîndu-l pe Padre Pio despre cele întîmplate, Angiolino a întrebat cu îngrijorare: "Mă vor băga la închisoare?". "Nu te teme, fiule", i-a răspuns părintele, "judecătorii vor fi înțelegători. Cel care te-a reclamat şi-a primit diploma de la oameni; tu, în schimb, ai primit-o de la Dumnezeu". Procesul s-a spulberat ca un balon de săpun.

Lucrările pentru construirea marii clinici au durat zece ani. Se întrerupeau atunci cînd nu mai erau bani şi reîncepeau atunci cînd se primeau noi ajutoare. Padre Pio a respins întotdeauna cu hotărîre orice propunere din partea Institutelor de Credit, care voiau să finanțeze construcția prin împrumuturi masive de capital. El repeta mereu: "Aceasta e casa Providenței: dacă Providența nu are fonduri la dispoziție, se întrerup lucrările".

De la fereastra mănăstirii, urmărea creşterea ctitoriei sale, cu emoție. Don Giuseppe Orlando, prietenul apropiat al lui Padre Pio şi consăteanul său, părăsise

Pietrelcina şi venise să muncească pe şantier. El a povestit: “Părintele mă pîndea în fiecare zi de la geamul mănăstirii, iar seara îmi scutura sutana de praful strîns peste zi. Cît era de mulţumit!”

Parcurgînd lista cu donaţii primite în timpul construirii Casei de Alinare a Suferinţei, dăm peste episoade emoţionante. Alături de sume uriaşe, provenind de la oameni bogaţi, se află o mie de lire de la o învăţătoare pensionară, zece lire trimise de un copil surd, cincizeci de lire aduse de o mamă văduvă care prin acel cadou rămînea cu totul lipsită de economii.

Cu sprijinul ziaristei engleze Barbara Ward şi al logodnicului ei, comandantul Jackson, fundaţia americană UNRA a trimis 400 de milioane pentru spitalul lui Padre Pio. Au ajuns la destinaţie doar 250, pentru că celelalte 150 statul italian le-a deturnat în mod misterios. În acelaşi timp, Mario Gambino, un muncitor italo-american, om de serviciu la Hunter College din New York, a trimis cinci dolari. Cîteva zile mai tîrziu, Mario Gambino i-a trimis un alt plic lui Padre Pio, cu alţi zece dolari: cîte unul pentru fiecare din cei zece copii ai săi. Gestul l-a emoţionat pe capucin şi pe prietenii săi. Cu cei cincisprezece dolari, au constituit “Fondul Mario Gambino”, care a devenit “Casa de Ajutor a Săracilor”, o iniţiativă ce le-a permis tuturor celor ce nu aveau bani şi nu erau sprijiniţi de nici o societate să fie de asemenea îngrijiţi în spitalul lui Padre Pio.

În 1956, Casa de Alinare a Suferinţei a fost terminată. La 5 mai, a avut loc inaugurarea. Ceremonia solemnă a fost prezidată de cardinalul Giacomo Lercaro. Erau prezente multe personalităţi: ministrul Braschi, ca reprezentant al Guvernului, senatorul Merzagora şi deputatul Petrilli, ca reprezentanţi ai celor două Camere; deputatul Medi, Beniamino Gigli, generalul Lorenzotti. Au venit mari medici din lumea întreagă: Italia era reprezentată de Valdoni, Alonzo, Condorelli, Ascenzi, Chini, Cassano, Puddu; din Statele Unite au sosit White şi Wangesteen; din Suedia, Olivercrona şi Nylon; din Spania, Cibert-Queralto; din Argentina, Tarquini; din Belgia, Lequime; din Elveţia, Mahaim; din Franţa, Lian; din Anglia, Evans. Toţi, fără rezerve, admirau marea ctitorie înălţată în acel ţinut îndepărtat de mijloacele de comunicare.

Pius al XII-lea, la cîteva zile după inaugurare, primindu-l pe unul dintre medici, a spus: “Spitalul din San Giovanni Rotondo, care se deschide acum, e rodul uneia din cele

mai înalte intuiții, al unui ideal îndelung chibzuit şi perfecționat în contactul cu cele mai diverse şi mai crude aspecte ale suferinței morale şi fizice ale omenirii".

În primăvara anului 1957, Padre Pio i-a trimis o scrisoare Papei şi i-a prezentat anumite probleme care apăruseră odată cu ctitoria sa.

Padre Pio era om al bisericii, făcuse jurămîntul de sărăcie. Nu putea interveni în afacerile administrative şi era foarte conştiincios în respectarea datoriilor sale. Din toate colțurile lumii, primea cadouri, moşteniri, donații, bani lichizi şi bunuri imobiliare. Uneori i se întîmpla ca moştenitorii binefăcătorilor să se opună executării testamentului, afirmînd că Padre Pio este călugăr şi deci nu are dreptul să primească moştenire. Cum trebuia să se comporte în asemenea situații?

La 4 aprilie 1957, Pius al XII-lea, prin intermediul adjunctului său, monseniorul Dell'Acqua, i-a răspuns părintelui, scutindu-l de jurămîntul de sărăcie, în ceea ce priveşte bunurile Casei de Alinare a Suferinței.

Nu era vorba de o totală suspendare a jurămîntului. Padre Pio, în calitate de capucin, continua să aibă toate obligațiile respective. Dar era scos de sub jurisdicția superiorilor săi, în ceea ce priveşte administrarea bunurilor Casei de Alinare a Suferinței, de care trebuia să răspundă numai şi în mod direct în fața Sfîntului Scaun.

Casa de Alinare a Suferinței e principala ctitorie a lui Padre Pio. El o numea "lumina ochilor mei". Pentru realizarea sa a muncit şi a suferit enorm. În timpul vieții lui, părintele a văzut înălțate doar o parte din actualele clădiri. Nimeni nu credea că un spital poate avea vreun viitor acolo, în vîrful muntelui. Dar Padre Pio vedea altfel lucrurile. În discursul ținut la inaugurarea primei clădiri a clinicii, a spus: "Acum Casa de Alinare a Suferinței e o mică sămînță, dar va deveni un copac mare, un complex de spitale, un centru de studii clinice de valoare internațională". Pe atunci, astfel de cuvinte păreau absurde. Îndată după moartea părintelui, mulți s-au gîndit la închiderea clinicii în cel mai scurt timp. Însă acea "sămînță" a crescut, pînă cînd a ajuns la actualul complex care arată deja ca un orăşel.

"Ctitoria mai trebuie mărită", mi-a explicat monseniorul Riccardo Ruotolo, preşedintele marii clinici a lui Padre Pio. "Mai sînt alte proiecte de realizat. Părintele dorea să construiască un azil de bătrîni, iar noi ne-am apucat deja de el. Complexul nostru este în continuă extindere. Pe munte, în spatele clinicii, există un oraş secret:

construcţii noi, drumuri, şantiere, camioane care circulă încoace şi încolo, excavatoare, buldozere, muncitori, ingineri, tehnicieni: un excepțional ferment vital, care e un miracol continuu al lui Padre Pio".

Monseniorul Ruotolo vorbeşte în timp ce consultă un computer ultra modern care îi oferă tot felul de date. "După cum vedeți", spune zîmbind, "aceste maşini electronice mă informează în cele mai mici detalii. Rămînînd comod la mine în birou, țin sub control toată activitatea clinicii. Dispunem de un centru de elaborare a datelor, cu aparatură de avangardă. Am computerizat toate secțiile, pînă şi serviciul de la poartă pentru înscrierea la consultații, vizite, internări, plăți: orice document este completat cu repeziciune, reducîndu-se la minim inconfortul pacienților".

Monseniorul Ruotolo mă însoțeşte în vizita prin clinică. Saloanele sînt foarte frumoase, aerisite şi pline de lumină. De la Urgență, cu numeroasele ambulanțe, dintre care una prevăzută cu unitate mobilă de reanimare, trecem în Policlinică, în secția de chirurgie generală, cu săli de operații dotate cu endoscoape cu fibre optice, amplificatori de imagine pentru diagnoza intraoperatorie, un electromanometru pentru studiul bolilor funcționale ale esofagului.

Secția de anestezie şi reanimare posedă în dotare mijloace tehnologice de înaltă sofisticare, o centrală de control a bolnavilor legată de un computer operativ. Secția de medicină generală, cu optzeci şi patru de paturi, dispune de electrocardiograf, glucometre, oscilometre, oftalmoscoape, electroencefalografe, aparate pentru respirație mecanică, microinfuzori.

Urmează secțiile de geriatrie, gastroenterologie, hematologie şi oncologie, O.R.L., oculistică, nefrologie şi dializă, obstetrică şi ginecologie, nou-născuți, genetică medicală, pediatrie, ortopedie şi traumatologie, dermatologie, cardiologie, medicină nucleară şi radioterapie, laborator de anatomie şi histologie patologică, pavilioanele pentru spălătorie, călcătorie, centrala termică, centrala electrică, un internat pentru moaşe şi asistente medicale, în sfîrşit noile birouri ale administrației.

"Este vorba de unul din cele mai mari spitale din Italia", spune monseniorul Ruotolo. "Cu siguranță cel mai mare din Sud. Deservim întregul teritoriu Gargano, dar avem cereri de internare din toate colțurile Italiei şi chiar din străinătate. Regiunea Puglia ne-a rugat să ducem aparatura noastră şi în afara clinicii, iar noi am acceptat. Există o

mare criză de rinichi artificiali. În secția de dializă a policlinicii noastre, avem optsprezece şi sînt totdeauna în stare operativă. În 1983, am efectuat 7200 de şedințe de hemodializă. Pentru a putea ajuta un număr cît mai mare de bolnavi şi a-i scuti pe mulți de drumurile obositoare pînă la San Giovanni Rotondo, am deschis noi centre la Rodi Garganico, Vieste, San Severo, cu aparatura şi personalul nostru specializat.

La 18 aprilie, între Universitatea Catolică Sacro Cuore şi Casa de Alinare a Suferinței s-a semnat un acord privitor la Şcoala de Specializare în Medicină şi Chirurgie. Studenții vor putea să-şi facă practica în policlinica noastră".

XXI

PADRE PIO ÎNTRE PRIETENI

"L-am văzut plîngînd cu disperare pentru moartea unui prieten" - "Eu asist la Liturghie, de casă ai tu grijă" - Cînd nu putea vorbi de emoţie - "Canapone, mi-am pierdut tabachera" - "Haide, Beniamino, cîntă-mi «Mamma»" - "Sînt vîndut pe cîteva centime"

În privinţa lui Padre Pio, tendinţa este de a se pune în evidenţă caracterul lui ursuz, răspunsurile dure, severitatea sa în faţa păcătoşilor, intransigenţa principiilor, dar acestea reprezintă doar un aspect al personalităţii lui. Părintele avea un suflet foarte bun, o afectivitate excepţională, un dar blînd al iubirii.

"Am avut norocul de a mă bucura de prietenia sa timp de peste douăzeci de ani şi pot spune că n-am cunoscut om mai tandru", mi-a spus Giovanni Gigliozzi, ziarist şi scriitor, autor de texte teatrale şi creator de reviste, una din cele mai populare voci ale radioului, unde lucrează de patruzeci de ani. Responsabil al unei structuri de emisiuni de pe Programul Doi (Seconda Rete) al radioului, a creat şi a condus multe emisiuni de mare popularitate şi succes, ca "Aici radio due", "În direct de la Caffè Greco" etc.

"Am fost primul care am transmis vocea lui Padre Pio la radio", mi-a povestit Gigliozzi. "Într-o zi, am participat la emisiunea pentru bolnavi «Infirmeria Radio», care cu acel prilej se transmitea în direct de la Casa de Alinare a Suferinţei. Am reuşit să mă apropii de părinte, la poarta mănăstirii, şi să-l conving să spună ceva la microfon. Cîteva fraze; o rugăciune, dar vocea lui a făcut senzaţie printre ascultători, care mi-au telefonat apoi chiar şi din străinătate".

De peste treizeci de ani, Gigliozzi e directorul responsabil al revistei bilunare intitulate "Casa de Alinare a Suferinţei" şi publică veşti şi evenimente referitoare la spitalul capucinului. "Padre Pio în persoană mi-a încredinţat această funcţie, în 1947, tocmai cînd am început să-l frecventez", spune Gigliozzi. "Începuseră de puţin timp lucrările pentru marele spital. Mulţi prieteni şi adepţi ai săi trimiteau cadouri, iar în scrisori cereau veşti despre situaţia construcţiei. Părintele instituise un birou de corespondenţă, pentru a răspunde tuturor cererilor, dar era o sarcină dificilă, pentru că în

fiecare zi veneau tot mai multe scrisori. Atunci, s-a gîndit la o mică revistă, tipărită periodic. Întrucît eram ziarist, mi-a cerut s-o conduc. Îmi păstrez şi azi postul, chiar dacă e doar onorific, pentru că revista nu mai are nevoie de mine".

Giovanni Gigliozzi l-a cunoscut pe Padre Pio printr-o serie de coincidenţe destul de ciudate. "Am auzit vorbindu-se pentru prima dată despre acest călugăr extraordinar imediat după război", povesteşte el, "mai ales de la un prieten, Carlo Trabucco, ziarist ca şi mine. El scria critică teatrală în «Popolo», eu în «Avanti!». Ne întîlneam la premierele diverselor spectacole şi, întrucît Trabucco îl cunoştea bine pe părinte, vorbea despre el cu un entuziasm care mie mi se părea cam exagerat. Reacţia mea era de indiferenţă şi suspiciune, mai ales atunci cînd prietenul îmi povestea despre anumite fenomene, ca parfumul lui Padre Pio, pe care mulţi ziceau că-l simt şi departe de persoana lui.

La un moment dat, însă, am început să pătesc şi eu asemenea lucruri ciudate. Pe neaşteptate, simţeam un intens parfum de violete, în locuri neaşteptate, unde era imposibil să existe aşa ceva. Gîndul îmi zbura la Padre Pio, dar mă enervam, îmi spuneam că sînt victima unor halucinaţii.

Într-o zi, fenomenul s-a produs în timp ce eram în vacanţă cu soţia mea, la Francavilla a Mare, în Abruzzo. Mă dusesem la gară să trimit o scrisoare expres şi în acel loc, care de obicei numai parfumat nu este, am simţit inconfundabila aromă de violete. În timp ce meditam asupra faptului, soţia mea a spus: «Dar de unde vine acest parfum?». «Îl simţi şi tu?», am exclamat uimit. Atunci i-am povestit despre Padre Pio, despre discuţiile cu Trabucco şi despre acel parfum care mă urmărea de cîtva timp. «Dacă aş fi în locul tău», a spus soţia mea, «m-aş duce imediat la San Giovanni Rotondo».

A doua zi, am pornit la drum. Cînd am ajuns în faţa lui, părintele mi-a spus: «Ah, iată-l pe eroul nostru: ne-a trebuit ceva timp pînă să-l aducem încoace». În aceeaşi zi, am avut posibilitatea să stau de vorbă cu el, iar de atunci viaţa mea s-a schimbat".

Gigliozzi a devenit un vizitator frecvent la San Giovanni Rotondo. După ce a fost numit director al gazetei publicate de Casa de Alinare a Suferinţei, se întîlnea cu Padre Pio şi din motive de lucru. A avut posibilitatea să-i cunoască prietenii, să vadă cum se poartă cu ei, să audă cu cîtă afecţiune vorbeşte despre ei şi să constate cu cîtă atenţie se interesează de problemele lor. Mărturia sa e foarte preţioasă pentru a-l cunoaşte pe Padre Pio în particular, departe de mulţime.

“Atunci cînd părintele se apropia de un om, îl transforma”, povesteşte Gigliozzi. “Pentru a-şi realiza proiectele, nu alegea somități ale ştiinței sau lume pioasă, ci oameni obişnuiți, adesea marginalizați. Cei mai apropiați colaboratori ai lui pentru construirea Casei de Alinare a Suferinței au fost doctorul Guglielmo Sanguinetti, medic pensionar; doctorul Mario Sanvico, veterinar; doctorul Carlo Kiswarday, farmacist, şi Angiolino Lupi, un simplu muncitor cu doar cinci clase primare.

Doctorul Sanguinetti era un toscan care îi ura pe popi, mason şi ateu. După ce-şi făcuse mulți ani la rînd meseria în Borgo San Lorenzo, la Florența, mai ales ca medic la spitalul feroviarilor, s-a retras la pensie. În 1940, a fost de acord să vină la San Giovanni Rotondo împreună cu soția lui, care voia să-l cunoască pe Padre Pio. Sanguinetti nici nu voia să audă de călugăr şi a precizat că face drumul doar în simpla calitate de «şofer al nevestei».

A doua zi după sosirea la mănăstire, Sanguinetti a mers alături de soție la Liturghia celebrată de părinte, iar apoi a mers în sacristie, cu ceilalți bărbați, curios să-l vadă de aproape pe acel călugăr despre care se spuneau atîtea. Atunci cînd Padre Pio s-a întors spre grupul de persoane care aşteptau să-l salute, şi-a ațintit ochii asupra medicului toscan şi l-a chemat pe nume, de parcă l-ar fi cunoscut din totdeauna. I-a spus: «Tu trebuie să vii aici, să mă ajuți în construirea unui mare spital». Doctorul Sanguinetti a început să rîdă, dar a rămas foarte impresionat de faptul că părintele l-a chemat pe nume. «Cine i-o fi vorbit despre mine?», se întreba nelinişstit.

Soții Sanguinetti voiau să rămînă la San Giovanni Rotondo doar cîteva zile, dar medicul nu se hotăra nicicum să plece. L-a revăzut de cîteva ori pe Padre Pio, care la un moment dat a revenit asupra subiectului cu spitalul. «Vinde-ți mărunțişurile de la Florența şi vino să locuieşti aici, lîngă mine», i-a spus. «Imposibil», a răspuns Sanguinetti. «Am ieşit la pensie şi n-am economii să-mi construiesc în acest sat o casă ». «Tu ai o hîrtie care îți va rezolva în curînd problemele», a declarat sentențios părintele.

Sanguinetti s-a întors la Florența. Continua să se gîndească la cuvintele auzite, fără a reuşi să le dea vreun sens. Într-o zi, i s-a comunicat faptul că a cîştigat un mare premiu. De mult timp avea bonuri de tezaur şi, în acele zile, ca urmare a unei extrageri, cu unul din bonuri cîştigase o sumă însemnată. Atunci a înțeles vorbele lui Padre Pio şi a hotărît să se mute la San Giovanni Rotondo.

Cu banii primiți, şi-a construit o mică vilă şi a devenit mîna dreaptă a lui Padre Pio în proiectul clinicii. Părintele ținea foarte mult la Sanguinetti, îl considera un frate. Cînd medicul a murit, Padre Pio a plîns ca un copil.

Am aflat vestea cea tristă la Roma şi am plecat imediat la San Giovanni Rotondo. Ajungînd la mănăstire, am pornit pe trepte spre chilia lui Padre Pio, dar m-am oprit îndată: el era la jumătatea scărilor, sprijinit de un mare crucifix de lemn. Hohotele îi zguduiau puternic umerii. Fără să vreau, am asistat la o scenă cutremurătoare. Printre lacrimi, Padre Pio a rostit aceste incredibile cuvinte: «Isuse, dacă mi-ai fi spus că moare, eu ți l-aş fi smuls». E o frază cumplită, care demonstrează cît de aproape se simțea Padre Pio de Isus şi cîtă iubire avea pentru prietenul său.

Doctorul Sanguinetti mi-a povestit următorul episod, la care asistase personal. Într-o zi a sosit la San Giovanni Rotondo o femeie cu o valiză de plastic şi s-a aşezat la rînd cu celelalte femei pentru a se spovedi. Venindu-i rîndul, a deschis valiza în fața părintelui şi a izbucnit în plîns. Înfăşurat în haine vechi, înăuntru era cadavrul unui copil de vreo şase luni. Femeia făcuse drumul la San Giovanni Rotondo cu băiețelul bolnav, în speranța că Padre Pio îl va însănătoşi. Dar, pe tren, micuțul murise. Femeia, disperată, însă cu o imensă credință, îl ascunsese în valiză şi îşi continuase călătoria. Doctorul Sanguinetti îmi spunea că dacă ar fi fost lăsat în valiză încă trăind, cu siguranță ar fi murit sufocat. Deci, cînd i-a fost prezentat lui Padre Pio, era în mod cert un cadavru.

În timp ce femeia urla de durere, părintele a luat trupşorul în brațe şi s-a rugat cîteva clipe. Apoi, întorcîndu-se spre mamă, pe un ton brutal i-a spus: «De ce țipi în halul ăsta? Nu vezi că băiatul tău doarme?» Femeia şi-a privit copilul şi a văzut că respiră liniştit.

Soția doctorului Sanguinetti, doamna Emilia, mi-a povestit o altă întîmplare pe care o trăise. La San Giovanni Rotondo, ea trăia într-o mică vilă din prefabricate, cu duşumea de lemn. Sub bucătărie, într-un fel de pivniță, doctorul amenajase un cabinet unde consulta bolnavii. În fiecare zi, ea şi soțul ei mergeau la Liturghia pe care părintele o celebra în zori. Într-o dimineață, pe cînd se aflau deja în biserică, doamna Emilia şi-a amintit că n-a închis robinetul de apă în bucătărie. Nu era chiar sigură, dar dacă într-adevăr l-ar fi lăsat deschis, s-ar fi întîmplat un dezastru. Chiuveta avea scurgerea înfundată, iar apa, revărsîndu-se, ar fi inundat bucătăria, s-ar fi infiltrat în duşumea şi s-ar

fi scurs în cabinetul soțului, distrugînd tot ceea ce era înăuntru. Ce să facă? Să asiste la Liturghie, sau să alerge acasă pentru a verifica? Adresîndu-i-se în gînd lui Padre Pio, care slujea la altar, i-a spus: «Eu asist la Liturghie, de robinet să ai tu grijă». După slujbă, a fugit acasă. Doar atunci cînd a intrat în bucătărie, apa a început să se reverse cu putere: robinetul rămăsese deschis, dar în absența ei nu se vărsase nici măcar un strop de apă".

Un alt laic care se putea apropia cu uşurință de Padre Pio în viața particulară era Giuseppe Canaponi, feroviarul toscan convertit şi vindecat de părinte în 1948. «Toate clipele libere le petreceam la San Giovanni Rotondo", mi-a povestit Canaponi. "Eram fericit doar în preajma lui. Mai mult decît cel ce m-a vindecat, era pentru mine ca adevăratul meu tată. Simțeam că mă iubeşte. Uneori, îmi încredința sarcini foarte delicate, care îmi dădeau de înțeles cîtă încredere are în mine. Eram unul din foarte puținii oameni care puteam urca în chilia lui fără a cere voie de la nimeni. Mergeam la el în vizită la orice oră, iar el mă primea mereu zîmbitor. În glumă, îmi spunea «Canapone, mare duce de Toscana».

După ce s-a întins vestea vindecării mele, asociații, comunități parohiale, cercuri catolice, confraternități şi chiar universități mă invitau să povestesc cu gura mea întîmplarea miraculoasă. Nu numai în Italia, ci şi în străinătate. Eu nu ştiam ce să fac. I-am cerut un sfat lui Padre Pio. «Pot să povestesc cu toată sinceritatea ce s-a întîmplat, sau trebuie să tac?», l-am întrebat. El a rămas cîteva clipe în linişte, cu ochii în pămînt. Apoi şi-a aşezat mîinile pe umerii mei şi, fixîndu-mă cu intensitate, a spus: «Trebuie s-o faci. Eu nu pot spune nimic, dar tu da: trebuie să depui mărturie despre bunătatea şi măreția Domnului nostru». Astfel am început să cutreier lumea. Am mers la diferite popoare europene şi chiar în America. Peste tot, după ce ascultau ceea ce mi s-a întîmplat, oamenii îmi cereau să le vorbesc despre Padre Pio şi nu se mai săturau ascultîndu-mă.

Cînd mă întorceam din acele călătorii, mergeam la San Giovanni Rotondo. Aveam o mulțime de oameni pe care trebuia să i-i recomand părintelui: bolnavi, cazuri disperate, situații dramatice. El asculta răbdător, cerea informații mai detaliate, participa la suferința tuturor.

E adevărat că uneori părintele ridica vocea în fața păcătoşilor şi îi certa, dar o făcea cu un scop precis: să obțină convertirea lor. Padre Pio avea un suflet extrem de sensibil. Cînd îi vorbeam despre bolnavi, despre oamenii aflați în suferință, ochii i se

umpleau de lacrimi. Uneori, se emoționa atît de mult încît nu mai reuşea să scoată nici un cuvînt. Pentru a-şi ascunde sentimentele, se închidea în el însuşi, pînă la a părea ursuz. Dar era numai o atitudine de protecție.

Padre Pio ştia să fie şi un mare glumeț. Avea un deosebit simț al replicii. A existat o perioadă în care, profitînd de concediu, m-am mutat la San Giovanni Rotondo şi eram mereu la mănăstire. Văzîndu-mă tot timpul, Padre Pio a spus: «Vai, Canapone, Canapone, mi-am greşit cariera». Am rămas înțepenit, pentru că nu ştiam ce vrea să zică. Zîmbind, părintele a continuat: «În loc de călugăr, trebuia să mă fac feroviar, atunci m-aş fi odihnit tot timpul, ca tine».

În iarna anului 1954, într-o seară, am ajuns la San Giovanni Rotondo în toiul furtunii. Era foarte frig şi eram răcit. Probabil aveam şi febră. Aveam probleme mai ales cu gîtul, pentru că mi se tăiase vocea. Am urcat în chilia lui Padre Pio şi l-am găsit împreună cu starețul mănăstirii, părintele Carmelo Durante. I-am salutat în şoaptă. Padre Pio m-a privit îngrijorat. «Ce-ai pățit?». Apoi, atingîndu-mi hainele: «Dar eşti ud leoarcă, bietul de tine». Întorcîndu-se spre părintele stareț, a spus: «Ia vezi dacă n-avem ceva să punem pe el, ca să se încălzească». Starețul nu ştia ce să facă. Şi-a ridicat brațele, ca pentru a spune: «Ce să-i dau?»

Atunci, Padre Pio a început să caute prin camera lui. După uşă a găsit un fular mare, de culoare maro. L-a luat şi, zîmbind, a spus: «Ai noroc. E aproape nou, l-am purtat numai de cîteva ori». Mi l-a înfăşurat în jurul gîtului. Era un fular foarte lung: îmi acoperea umerii şi cobora de-a lungul trupului, pînă la genunchi. În timp ce Padre Pio îmi punea fularul, m-am simțit cotropit de o toropeală dulce. «Mă simt mai bine», am spus, iar din gît mi-a ieşit o voce perfect normală: afonia dispăruse. «Ai văzut că e mai bine la căldură?», a zis Padre Pio.

În seara aceea, m-am întors la pensiune cu fularul părintelui şi am continuat să-l port şi în zilele următoare. Înainte de a pleca în Toscana, m-am dus să i-l dau înapoi, dar el mi-a zis să-l păstrez. A fost un cadou minunat.

Cu alt prilej, părintele mi-a dăruit un rozariu. Ca toate obiectele atinse de mîinile sale, şi acesta avea un parfum minunat şi, după douăzeci de ani, îl mai păstrează încă. Apoi mi-a dăruit un crucifix, o iconiță avînd cîteva fraze scrise cu mîna lui şi multe alte mărunțişuri.

Într-o zi, eram îngenuncheat în biserică, în spatele altarului, unde Padre Pio se oprea pentru a se ruga. Eram în fața lui, pe partea opusă. Am văzut că se scotoceşte insistent prin buzunare. Apoi s-a ridicat. Atunci m-am apropiat şi l-am întrebat: «Aveți nevoie de ceva?». «Vai, Canapone, mi-am pierdut totul», a zis, «mi-am pierdut tabachera şi chiar şi batista. Poate că le-am uitat în cameră». «Mă duc să le aduc», i-am răspuns. «Stați aici. Pînă atunci, dacă vreți, vă pot împrumuta batista mea: e nouă».

Ştiam că adeseori îşi foloseşte batista pentru a tampona sîngele care îi curgea din rana de la coastă. Padre Pio a primit-o şi am văzut că şi-a strecurat-o sub sutană, în partea stîngă. Mai tîrziu, mi-a fost dată înapoi, spălată şi călcată: dar au rămas urmele petelor de sînge.

La San Giovanni Rotondo, încercam să dau o mînă de ajutor. Întrucît eram electrician, umblam prin mănăstire să repar prize, mufe, întrerupătoare. Asta-i plăcea lui Padre Pio. Spre seară, îl însoțeam în grădină sau pe verandă. Era momentul lui de relaxare. Stătea aşezat sau uneori se plimba. Puțini oameni aveau voie să rămînă cu el. Printre ei, se aflau uneori actorul Carlo Campanini, tenorul Beniamino Gigli, savantul Enrico Medi, profesorul Pietro Valdoni, primarul din San Giovanni Rotondo, plutonierul de jandarmi şi încă vreo cîțiva. Părintele vorbea, spunea glume, îşi amintea episoade din viața lui.

Odată a povestit că s-a înfuriat împotriva celor care făceau speculă pe socoteala lui. «Măcar de m-ar vinde la un preț mai bun», a spus zîmbind. «Dar mă vînd pe nimic. Într-o zi, să fi fost prin 1922 sau 23, am auzit strigîndu-se sub geamuri: 'De vînzare Padre Pio pe douăzeci de centime'. Am ieşit în geam şi am văzut un flăcău care flutura o poză de-a mea. Indignat, i-am strigat: 'Nemernicule, îți arăt eu ție să mă vinzi numai cu douăzeci de centime'. Flăcăul, înspăimîntat, a zbughit-o din loc».

Cu Enrico Medi, părintele vorbea despre ştiință, despre frumusețea lumii create. Cînd era Gigli, înainte de a se retrage în chilie, Padre Pio spunea mereu: «Haide, Beniamino, cîntă-mi 'Mamma'». Tenorul se ridica în picioare şi începea cîntecul, dar nu reuşea niciodată să-l termine, pentru că la un moment dat părintele, copleşit de emoție, izbucnea în plîns, se ridica şi mergea în chilie.

Odată, în primele ore de după-masă ale unei zile de vară, m-am aşezat în pragul porții mănăstirii, aşteptînd ora la care se deschide din nou. Ştiam că portarul merge să se

odihnească pînă pe la ora 15. La un moment dat, am auzit paşi. «E portarul», m-am gîndit şi m-am pregătit să intru. Poarta s-a deschis şi era Padre Pio. «Ce faci aici?», m-a întrebat. «Aşteptam să-mi deschidă cineva poarta ca să vin la dumneavoastră», i-am răspuns. Iar el: «Vai, n-am văzut încă nici unul din burdufurile acelea negre». Am rîs de gluma lui şi a rîs şi el. Apoi am zis: «Părinte, e multă lume afară care aşteaptă binecuvîntarea dumneavoastră: pot merge să deschid biserica?». Iar el: «Tu ce părere ai? Dar bineînțeles, du-te şi deschide».

Lumea a intrat în biserică şi s-a dispus în jurul părintelui. Toți încercau să se apropie de el pentru a-i săruta mîna sau a-i spune ceva. În grup era o femeie foarte înaltă şi destul de gălăgioasă care, cu voce puternică, tot spunea: «Părinte, rugați-vă pentru mine, m-a părăsit bărbatul». Repeta mereu fraza pe un ton plîngăcios şi isteric, care te călca pe nervi. Nu avea pic de respect pentru ceilalți şi pentru locul sfînt. La un moment dat, Padre Pio şi-a înălțat ochii spre femeie. După ce a fulgerat-o cu una din privirile sale înfiorătoare, i-a spus: «Dacă ai fi fost cumsecade, nu te-ar fi părăsit bărbatul». Femeia a amuțit şi a ieşit imediat din biserică.

Atunci cînd era ursuz, Padre Pio avea totdeauna un motiv. Cunoştea psihologia şi mentalitatea fiecărui om ce îi stătea în față. Citea în mintea şi în inima lor şi ştia cum să se comporte cu fiecare în parte, în folosul sufletului lor.

Odată, Carlo Campanini a convins-o pe o prietenă a lui, actriță, să meargă la Padre Pio. Această actriță, foarte cunoscută, era curioasă de fenomenele care aveau loc în jurul părintelui, dar nu se gîndea la sufletul ei. A ajuns la San Giovanni Rotondo, s-a cazat la un hotel şi l-a informat pe Campanini, crezînd că el poate să i-o prezinte lui Padre Pio. Dar Campanini i-a spus că la San Giovanni Rotondo nu era nevoie de recomandări. Pentru a te apropia de părinte, trebuia să mergi în biserică şi să te spovedeşti. Actrița a încercat să se travestească. Şi-a luat nişte ochelari fumurii, a intrat în biserică şi s-a aşezat la coadă pentru spovedanie. Cînd i-a venit rîndul, a îngenuncheat în confesional, dar a rămas doar cîteva clipe.

Ce anume îi va fi spus Padre Pio nu se ştie. Actrița a fost văzută ridicîndu-se tulburată şi fugind afară. Campanini a ajuns-o din urmă la hotel şi a găsit-o furioasă la culme. Plîngea de mînie, înjurîndu-l pe Padre Pio. "Ăsta nu-i sfînt: e un țărănoi, un necioplit, m-a gonit fără nici o delicatețe», protesta. Campanini a încercat s-o consoleze,

dar actrița n-a vrut să asculte nimic. «Pleacă de aici», spunea, «nu vreau să mai aud nimic despre acel călugăr şi nici pe tine nu vreau să te mai văd».

A plecat la Roma. O săptămînă mai tîrziu, pe cînd eu şi Campanini mai eram încă la San Giovanni Rotondo, actrița a telefonat disperată. «Nu mai pot dormi noaptea», i-a spus lui Campanini. «Padre Pio mă persecută, îl văd peste tot, simt că nu mai pot trăi în pace dacă nu vorbesc cu el». S-a întors la San Giovanni Rotondo, iar de data aceasta întîlnirea cu părintele a fost cu totul diferită. Padre Pio îşi atinsese scopul. Femeia nu mai venise din curiozitate, acum se gîndea doar la sufletul ei. S-a spovedit, s-a împărtăşit, iar apoi s-a întors de multe alte ori.

În afară de mine, părintele ținea mult şi la familia mea, a continuat Canaponi. Cînd mergeam în vizită, întîi mă întreba de soția mea şi copii. El le-a dat Prima Împărtăşanie copiilor mei: mai întîi lui Augusto, apoi lui Maria Pia. Fetița era foarte jucăuşă. În copilărie, nu voia niciodată să meargă la biserică pentru rugăciune. Avea mare încredere în Padre Pio şi de cîte ori mergeam la San Giovanni Rotondo, alerga spre el de parcă îi era vreun unchi. El o prindea în brațe şi se jucau: «Trebuie s-o certați», ziceam eu. «Nu vrea să meargă la biserică, nu vrea să spună rugăciunea, e foarte răsfățată». «Ba nu, e un copil bun», răspundea zîmbind Padre Pio. O asculta din catehism şi o învăța scurte rugăciuni.

În 1963, am simțit deodată dorința de a mă ruga pentru părinții lui Padre Pio. Nu ştiu din ce motiv, dar mi se părea că fac ceva pe placul părintelui, rugîndu-mă pentru morții lui dragi, şi în fiecare zi, timp de cîteva săptămîni, am spus în mod deosebit rugăciuni în acest scop. Apoi am renunțat.

Ulterior, m-am întors la San Giovanni Rotondo şi am mers, ca totdeauna, să mă spovedesc la părinte. Uitasem între timp de părinții lui. Dar înainte de a-mi începe spovedania, Padre Pio mi-a spus: «Canapone, îți mulțumesc foarte mult». «De ce?», l-am întrebat. «Pentru rugăciunile pe care le-ai spus pentru părinții mei».

Am fost aproape de Padre Pio şi în momentele cele mai urîte ale vieții sale, cînd a fost izolat şi nu putea să-i întîlnească pe credincioşi. Mergeam la el în vizită şi îl găseam mereu foarte trist. Într-o duminică, privind din mănăstire la piața din fața bisericii, care era complet pustie, am spus: «Mai demult, acea piață era plină de maşini. Se vedeau numere din toate provinciile italiene. Acum nu e nimeni, nici măcar maşinile cu număr de

Foggia». El a privit în linişte, apoi a spus: «Mulțumesc lui Dumnezeu, totdeauna am avut de lucru. Mai demult spovedeam, acum îmi spun rugăciunile. Facă-se mereu voia Domnului»".

XXII

A DOUA PERSECUȚIE

Capcana "bancherului lui Dumnezeu" - Datorii de miliarde - "Nu ne atingem de donațiile binefăcătorilor" - Noi condamnări ale Sfîntului Oficiu - Microfoane în confesional - Acuzații infamante - Intervine Papa

În 1952, Padre Pio avea şaizeci şi cinci de ani. De treizeci şi patru, picioarele, mîinile şi coasta lui purtau rănile stigmatelor şi în fiecare zi îl făceau să piardă (potrivit mărturiei profesorului Valdoni) cel puțin o ceaşcă de sînge. În plus, avea de îndurat atacuri cardiace, stări febrile foarte mari. Fizicul lui, extrem de şubrezit, rezista doar mulțumită unei voințe de fier.

Cea mai mare dorință a sa era să se poată odihni, dar ştia că îi va fi imposibil, şi, uneori, nemairezistînd la efort, invoca moartea ca pe o eliberare. Din 1917, adică de cînd fusese trimis la San Giovanni Rotondo, trăise ca un pustnic: nu avusese nici o zi de vacanță şi ieşise din mănăstire numai pentru a merge la vot. Îşi petrecea zilele între confesional şi îngenunchetor, unde se reculegea în rugăciune şi meditație.

Un om de o asemenea înălțime spirituală ar fi trebuit să fie iubit şi respectat de toată lumea. Însă, din motive pe care poate că nimeni nu le va putea explica vreodată, tocmai în ultimii cincisprezece ani de viață a fost jignit, umilit, calomniat, judecat şi condamnat în modul cel mai brutal, prin încălcarea celor mai elementare drepturi ale omului. Lunga sa viață de sacrificii, suferințe, stigmatele, convertirile, miracolele fuseseră complet uitate de multă lume; ba chiar unii le atribuiau pur şi simplu puterilor malefice.

Această incredibilă şi absurdă situație a fost determinată, după toate probabilitățile, de lăcomia economică. Operele pe care Padre Pio le realizase cu ajutorul fiilor săi spirituali şi al adepților săi constituiau un patrimoniu financiar impunător. Numai pentru Casa de Alinare a Suferinței, aflată încă în construcție, se cheltuiseră miliarde. În fiecare zi, la San Giovanni Rotondo soseau cadouri pentru operele lui Padre Pio. Contabilitatea, ținută de diverse persoane, înregistra cifre amețitoare. În calitate de

călugăr, părintele făcuse jurămîntul de sărăcie şi nu putea dispune de nici o centimă; dar, după cum am văzut, Pius al XII-lea îl dispensase de această obligaţie, pentru a-i permite să administreze personal cadourile pe care binefăcătorii i le trimiteau pentru Casa de Alinare a Suferinţei.

Din păcate, în acea perioadă, Ordinul Capucinilor căzuse într-o ciudată capcană financiară, plănuită de Giambattista Giuffrè, care îşi începuse cariera ca funcţionar de bancă la Credito Romagnolo, la Imola, oraşul său natal, şi în cîţiva ani devenise faimos în toată Italia, mai ales în mediile religioase şi ecleziastice, unde era numit "bancherul lui Dumnezeu". Celui care îi împrumuta bani, Giuffrè îi plătea dobînzi anticipate care variau între treizeci şi sută la sută.

Fraţilor capucini, neobişnuiţi cu probleme de afaceri, acel personaj le apărea ca omul Providenţei. Aveau mănăstirile devastate de război şi n-ar fi putut niciodată să le reconstruiască recurgînd la obişnuitele donaţii ale binefăcătorilor; s-au gîndit, aşadar, să apeleze la Giuffrè pentru a-şi rezolva problemele. Mulţi stareţi de mănăstire le-au ordonat celor mai descurcăreţi dintre subordonaţii lor să strîngă donaţii şi împrumuturi de la rude, prieteni, binefăcători şi să i le ducă "bancherului lui Dumnezeu", pentru a încasa imediat dobînzi ridicate.

Existau probleme grave în numeroase mănăstiri din provincia Foggia, iar unii clerici s-au gîndit să le rezolve prin "metoda Giuffrè". "De ce să nu-i ducem bancherului Providenţei banii pe care îi primeşte Padre Pio?", a spus cineva. Dar călugărul cu stigmate nu avea stimă pentru Giuffrè. De mai multe ori îşi exprimase uimirea în legătură cu acel om şi metodele lui ce încălcau toate regulile. A izbucnit un fel de dispută între părinte şi colegii care îl susţineau pe Giuffrè.

Nemulţumirea s-a răspîndit, criticile s-au extins faţă de modul de viaţă al lui Padre Pio, faţă de contactele sale cu lumea, faţă de presupusele lui calităţi carismatice. Unii au început să pună sub semnul îndoielii totul, să suspecteze totul. Comunitatea religioasă s-a împărţit. Pacea din mănăstire s-a risipit.

Disensiunile au depăşit zidurile mănăstirii şi s-au infiltrat chiar şi printre colaboratorii laici ai lui Padre Pio, mai ales printre cei care lucrau la proiectul Casei de Alinare a Suferinţei. Au intervenit ziarele. Dintr-un exces de zel, care uneori sfîrşea în

fanatism, veştile au fost exagerate. După cum era de prevăzut, au fost obligați să intervină superiorii şi autoritățile ecleziastice.

În decembrie 1951, sosesc la San Giovanni Rotondo, pentru a examina situația, doi prelați de la Sfîntul Oficiu: monseniorul Giovanni Pepe şi abatele Emanuele Caronti, şi pleacă exact la 31 decembrie. La 16 ianuarie 1952, responsabilul comunității de Capucini este informat de Sfîntul Oficiu că la San Giovanni Rotondo s-au constatat "numeroase nereguli". Ca urmare a somației tribunalului ecleziastic, clericii de la San Giovanni Rotondo au primit ordinul de "a nu favoriza pelerinajele şi de a nu difuza scrierile şi imaginile lui Padre Pio".

La 30 iulie, un decret al Sfîntului Oficiu, publicat în "L'Osservatore Romano", punea la index opt publicații despre Padre Pio. La 6 august 1953, a fost trimis un nou conducător religios pentru provincia Foggia, unde era Padre Pio. De obicei, această funcție îi este încredințată unui cleric din aceeaşi jurisdicție; dar, ca pedeapsă, de data aceasta a fost ales un străin, părintele Teofilo, din provincia Toscana.

În august 1958, a fost declarat falimentul lui Giambattista Giuffrè. Toți cei care l-au împrumutat pe "bancherul lui Dumnezeu" au rămas cu buzele umflate. Cei mai păgubiți au fost călugării. Cîți bani au pierdut în acel dezastru, e greu de stabilit. Oricum, a fost vorba de multe miliarde. Conducătorul ordinului, într-un referat confidențial, a scris: "Am fost obligați să plătim o sumă enormă, drept care am fost aproape ruinați, la marginea dezastrului economic". Sfîntul Scaun a poruncit să fie restituiți toți banii celor escrocați. Papa a înființat o comisie de cardinali care să se ocupe de situație şi să atenueze într-un fel scandalul care izbucnise.

Pentru a-şi plăti datoriile către creditori, stareții din diverse mănăstiri au încercat să strîngă bani de oriunde. Încasările pentru ctitoria lui Padre Pio au început să redevină obiect de interes. De data aceasta, au fost chiar superiorii ierarhici cei care i-au cerut lui Padre Pio să le dea banii, dar el a răspuns că n-o poate face, întrucît nu-i aparțin lui.

Acest al doilea refuz a făcut să sporească disensiunile şi duşmăniile. Împotriva lui Padre Pio au fost pronunțate noi acuzații, au fost inventate noi calomnii. Pentru a-l doborî, cei mai fanatici au ajuns chiar să comită unul din păcatele cele mai grave ale moralei catolice: încălcarea tainei spovedaniei. A menține această taină, din partea duhovnicului, ca şi din partea celor ce o cunosc, este o obligație extrem de importantă,

care nu poate fi anulată de nimic. Unii colegi ai lui Padre Pio au instalat un aparat de înregistrare în chilia călugărului şi unul în confesional, cu scopul de a strînge dovezi împotriva lui şi a adepților săi.

Au fost înregistrate astfel unele spovedanii care au fost apoi ascultate la Roma.

În primăvara anului 1960, cîțiva străini au observat că în confesionalul lui Padre Pio se întîmplă ceva ciudat. Înainte de sosirea capucinului pentru a asculta spovedaniile, apăreau doi călugări cu îndeletniciri misterioase, puneau un fir în priză şi îndată se auzea un fîşîit ciudat. Nimeni nu se gîndea la un casetofon. Cînd Padre Pio se îndepărta la sfîrşitul spovedaniei, reapăreau cei doi călugări misterioşi şi scoteau firul din priză.

Primul care a descoperit casetofoanele şi a denunțat situația a fost însuşi Padre Pio, care l-a convocat la San Giovanni Rotondo pe episcopul de Manfredonia, monseniorul Andrea Cesarano şi cu lacrimi în ochi i-a spus, arătîndu-i microfoanele ascunse în chilia lui: "Vezi ce-mi fac frații mei?"

Padre Pio a denunțat această nelegiuire şi în fața unor colaboratori şi fii spirituali ai săi. Judecătorului Curții de Apel de la Florența, Giovangualberto Alessandri, i-a înmînat briceagul cu care el însuşi tăiase firele microfoanelor, iar lama păstra încă semnele scurt-circuitului.

Afacerea microfoanelor din confesionalul lui Padre Pio a fost relatată pe larg în ziare. "L'Osservatore Romano" a intervenit cu o dezmințire, definind ştirea drept "scandaloasă, falsă şi calomnioasă". Dar zelul organului de presă vatican n-a făcut decît să provoace reacția prietenilor lui Padre Pio, care au publicat probe zdrobitoare, inclusiv corespondența dintre făptaşi, cu dispozițiile privind executarea josnicului proiect.

Cu materialul strîns din înregistrările realizate în chilia şi în confesionalul lui Padre Pio a fost pregătit un dosar gros de acuzații împotriva călugărului şi a colaboratorilor săi, şi totul i-a fost prezentat Papei Ioan al XXIII-lea.

În vara anului 1960, arhiepiscopul de Manfredonia, monseniorul Andrea Cesarano, a fost convocat pe neaşteptate, telegrafic, la Vatican. La nouă seara, a fost primit în audiență de Papa Ioan al XXIII-lea, care avea pe masă un amplu raport cu privire la Padre Pio. Papa a început să-l răsfoiască şi să-l comenteze. Monseniorul Cesarano era superiorul ecleziastic al lui Padre Pio şi un vechi prieten al lui. Acuzațiile din acel raport erau extrem de grave. Părintelui i se reproşa că este un prost administrator

al Casei de Alinare a Suferinței, că se află sub influența unui grup de fanatici, dar mai ales că este imoral. Aceasta din urmă era acuzația cea mai odioasă. Padre Pio, care avea şaptezeci şi trei de ani, era acuzat că întreține relații sexuale cu unele femei în timpul spovedaniei.

Ascultînd acele calomnii infame, monseniorului Cesarano i-au dat lacrimile. I-a explicat Papei că Padre Pio, atunci cînd coboară să stea de vorbă cu vreun musafir, merge într-o chilioară care se deschide spre camera de oaspeți printr-o ferestruică de cincizeci pe şaptezeci de centimetri. Între el şi musafir se află un zid gros.

Că acuzațiile incluse în acel dosar erau foarte grave mi-a fost confirmat şi de către Giuseppe Siri, în cursul unui interviu despre Padre Pio. Printre altele, ilustrul cardinal mi-a spus: "L-am apărat luni de zile pe Padre Pio în fața lui Ioan al XXIII-lea. Vorbeam despre el la fiecare întîlnire. Pe atunci, aveam multe însărcinări şi eram primit adeseori la Papă. De fiecare dată, discursul se încheia cu problema Padre Pio. Papa, un om foarte cumsecade, un adevărat sfînt, era îngrijorat şi uimit de toate cîte i se raportaseră. Pînă la urmă, s-a convins că bietul călugăr era străin de obiectul acelor acuzații, dar situația globală pretindea oricum o clarificare".

Aceasta era şi dorința superiorilor capucini.

La 10 aprilie 1960, superiorul general al Ordinului, părintele Clemente din Milwaukee, i-a trimis Papei Ioan al XXIII-lea o scrisoare "implorînd" efectuarea unei "inspecții apostolice la Padre Pio". La 30 aprilie, într-o audiență acordată superiorului general şi colaboratorilor săi, Papa Ioan al XXIII-lea a "aprobat" cererile. La 22 iulie 1960, Sfîntul Oficiu i-a încredințat delicata sarcină monseniorului Carlo Maccari, secretar al vicariatului din Roma. Prelatul s-a confruntat cu una din cele mai încurcate situații de care s-a ocupat vreodată. Înainte de a pleca la San Giovanni Rotondo, a organizat o şedință la vîrf, în cadrul curiei generale a Capucinilor, care s-a prelungit timp de patru ore.

Inspecția monseniorului Maccari a început la 29 iulie 1960 şi s-a încheiat la 10 octombrie în acelaşi an. Comportamentul inspectorului a fost rece şi sever față de călugăr. După toate probabilitățile, îşi pregătise convingerea că acuzațiile nu erau lipsite de temei. În acele zile, se împlineau cincizeci de ani de la hirotonirea lui Padre Pio. Prietenii îi pregăteau o sărbătoare impresionantă. Monseniorul Maccari a dat ordin să fie

totul suspendat. A fost de asemenea suspendată publicarea unui număr festiv pe care revista “Casa de Alinare a Suferinței” îl pregătise în mod special. Nu a avut loc nici un discurs de cinstire.

La sfîrşitul inspecției, monseniorul Maccari a luat cîteva măsuri aprobate de Sfîntul Oficiu. Lui Padre Pio i se interzicea să celebreze căsătorii, botezuri, să aibă contact direct cu credincioşii, să spovedească anumiți oameni. Nu trebuia să prelungească mai mult de o jumătate de oră celebrarea Liturghiei şi nu-i putea reține pe credincioşi în confesional mai mult de trei minute.

Hotărîrile inspectorului au afectat şi mănăstirea San Giovanni Rotondo, care a trecut în subordinea directă a Sfîntului Oficiu, iar unii călugări, prieteni ai lui Padre Pio, ca pedeapsă, au fost îndepărtați chiar şi din provincia Foggia.

Pînă la urmă, lui Padre Pio i s-a luat şi Casa de Alinare a Suferinței, el fiind obligat, prin invocarea disciplinei clericale, să renunțe printr-un gir în alb la acțiunile Casei, care au fost depozitate la banca vaticană IOR.

Scrisoarea Sfîntului Oficiu care conținea aceste hotărîri se încheia cu fraze foarte dure: “Padre Pio să fie invitat să se supună acestor reguli, în virtutea disciplinei religioase, şi, în cazul unei regretabile lipse de smerenie, să nu fie exclusă recurgerea la pedepsele canonice”. La un asemenea ton amenințător nu se recurge de obicei în birocrația ecleziastică; în general, el este folosit doar față de rebelii care au recidivat în păcatul lor. Întrebuințîndu-l față de Padre Pio, Sfîntul Oficiu dovedea că este convins de acuzațiile care îi fuseseră aduse fratelui cu stigmate.

XXIII

MAREA APĂRARE

Pedepsit ca un vinovat - Populația se răscoală - Polemici în ziare - Brunatto întemeiază un comitet internațional - Întîlnirea cu cardinalul Ottaviani - O "carte albă" pentru O.N.U. - Padre Pio opreşte totul

La dispozițiile disciplinare impuse de Sfîntul Oficiu împotriva lui Padre Pio după inspecția monseniorului Maccari, s-au adăugat îndată cele ale noului stareț, trimis la San Giovanni Rotondo cu datoria de "a menține cea mai riguroasă disciplină, de a pune capăt oricărei forme de fanatism şi de a veghea ca Padre Pio să respecte regulile întocmai ca şi ceilalți călugări".

Noul stareț, un sicilian, s-a apucat să îndeplinească aceste sarcini cu cel mai mare zel, creînd însă o situație de nemulțumire şi tensiune în interiorul mănăstirii, dar mai ales printre adepții laici ai lui Padre Pio. A atîrnat pe dată în biserică, în curte şi în sacristie afişe pe care stătea scris că nimeni nu se poate apropia de Padre Pio şi nu poate vorbi cu el în afara spovedaniei.

L-a lipsit pe părinte, bătrîn şi bolnav, de îngrijitorul care îl însoțea de mulți ani. Le-a interzis tuturor clericilor orice manifestare omagială la adresa lui Padre Pio, a interzis să-i fie sărutate stigmatele, să fie ajutat la urcarea treptelor, să i se ofere, ca de obicei, cîte un pahar de bere în zilele mai călduroase. A mers pînă la a-i interzice bătrînului capucin să plîngă în timpul celebrării Liturghiei. I-a interzis să-i viziteze pe bolnavii din clinica sa.

Ceremoniile religioase de Crăciun, Bobotează, Paşti şi Rusalii fuseseră sărbătorite întotdeauna de Padre Pio în mănăstirea San Giovanni Rotondo. Cu acele prilejuri, veneau pelerini din lumea întreagă pentru a petrece momentele solemne rugîndu-se alături de călugărul cu stigmate. Noul stareț a rupt această tradiție care dura de patruzeci de ani.

Stătea mereu în spatele lui Padre Pio şi cînd acesta trecea printre oameni şi se oprea să-i salute, intervenea cu brutalitate: "Haideți, Padre Pio, repede, de cîte ori să vă spun că n-aveți voie să stați de vorbă cu lumea".

În cîteva luni, noul stareț şi i-a făcut duşmani pe toți credincioşii lui Padre Pio. La mănăstirea San Giovanni Rotondo au început să vină scrisori de protest, altele au fost trimise la Sfîntul Oficiu de la Roma. Au existat conflicte şi certuri chiar şi în public, unele foarte dure, care au sfîrşit la tribunal.

La 5 mai 1963, noul stareț a avut o discuție violentă cu primarul din San Giovanni Rotondo, cavalerul Francesco Morcaldi. Se apropia ziua onomastică a lui Padre Pio. Acea dată fusese dintotdeauna sărbătorită cu o deosebită solemnitate. În ziua de 4 mai, primarul a telefonat la mănăstire pentru a-l întreba pe stareț ce s-a organizat pentru sărbătoarea lui Padre Pio. Starețul a răspuns că, la fel ca în celelalte zile, va fi Liturghia la ora cinci dimineața şi o slujbă religioasă după masa. Primarul a sugerat ca Liturghia să fie celebrată la ora şapte, pentru a permite o mai bună participare a credincioşilor. "Nu consider că e necesar", a răspuns starețul. S-a stabilit că primarul şi consilierii comunali vor merge la mănăstire la ora nouă, pentru a-l felicita pe părinte.

În ziua următoare, la ora nouă, primarul şi consilierii erau punctuali în pragul mănăstirii. În spatele lor era o mulțime imensă. Starețul a început să se lamenteze spunînd că nu-i era pe plac acea învălmăşeală şi voia să-i gonească pe toți. Padre Pio, care nu fusese anunțat de venirea primarului, a apărut în capătul coridorului, de unul singur, înaintînd cu greu. Lumea i-a alergat în întîmpinare. Primarul s-a dus să-i sărute mîna, dar starețul, îmbrîncindu-l pe părinte de după umeri, l-a obligat să intre într-o chilie şi l-a încuiat înăuntru.

"Nu vă puteți închipui amărăciunea mea profundă", povestea Francesco Morcaldi. "Niciodată nu pățisem aşa ceva. Plecînd de la mănăstire, i-am expediat îndată o telegramă Secretarului de Stat, cardinalul Cicognani, în care spuneam: "Populația din San Giovanni Rotondo, umilită că nu-şi poate manifesta în mod adecvat sentimentele de recunoştință față de Padre Pio din Pietrelcina de ziua sa onomastică, o roagă pe Eminența Voastră să implore intervenția Sanctității Sale pentru eliminarea restricțiilor în exercițiul apostolic al demnului preot".

În după-amiaza acelei zile, populația din San Giovanni Rotondo s-a răsculat. Bărbați şi femei au ieşit în stradă urlînd fraze amenințătoare împotriva starețului mănăstirii. Purtau inscripții care cereau libertate pentru Padre Pio şi pedepsirea temnicerilor săi.

A doua zi, starețul i-a trimis o scrisoare primarului, exprimîndu-şi regretul pentru ceea ce s-a întîmplat. Primarul i-a răspuns că totul fusese provocat de comportamenul lui, al starețului, față de Padre Pio. "Asemenea circumstanțe", a scris primarul Morcaldi, "şi intenția deliberată de a lipsi mulțimea de credincioşi de bucuria de a-şi exprima în fața lui Padre Pio sentimentele de afecțiune şi recunoştință, ne-au consolidat în convingerea că părintele se află sub o aspră supraveghere şi că se urmăreşte limitarea contactelor sale cu populația şi deci a libertății sale de apostolat care, după cum ştiți mai bine decît mine, nu se reduce la exercitarea ministerului sacerdotal".

Aceste polemici au ajus în ziare, sporind încordarea şi confuzia. La San Giovanni Rotondo revenise tensiunea gravă din timpul primei persecuții şi cineva s-a gîndit că un singur om putea s-o potolească: Emanuele Brunatto, acel ciudat fiu spiritual al lui Padre Pio care la sfîrşitul anilor douăzeci reuşise să-i învingă pe duşmanii şi calomniatorii călugărului.

De mulți ani, Brunatto trăia în Franța, iar Padre Pio a trimis vorbă după el. Acest fapt nu este pus la îndoială, dar se discută în legătură cu motivele pentru care părintele voia să-l vadă pe Brunatto. Potrivit unora, Brunatto era autorul ştirilor apărute în ziare, care, sub pretextul apărării lui Padre Pio, îi calomniau pe Capucini şi Sfîntul Oficiu, iar părintele voia să-l vadă pentru a-l certa şi a-i cere să înceteze campania de presă denigratoare. În opinia altora, în schimb, Padre Pio căuta în acel ciudat şi foarte credincios fiu spiritual al său un sprijin nu pentru sine însuşi, ci pentru clarificarea acelei urîte situații care îi putea distruge întreaga operă.

Care dintre cele două versiuni e corectă îi va reveni istoriei sarcina de a stabili. Noi redăm aspectele de "cronică", aşa cum le-am aflat de la participanți.

"Spre sfîrşitul anului 1961, mă aflam la San Giovanni Rotondo", mi-a povestit Giuseppe Pagnossin, industriaş venețian, fiu spiritual al lui Padre Pio şi unul dintre cei mai activi apărători laici ai călugărului în anii '60.

"La sfîrşitul ceremoniilor religioase, împreună cu alți oameni, am reuşit să mă apropii de părinte pentru a-i săruta mîna. Pe neaşteptate, el, îndreptînd spre mine o privire îndurerată, mi-a spus: «Du-te după Brunatto şi adu-l în Italia». Pe atunci, eu nu-l cunoşteam pe acest om şi l-am întrebat pe părinte: «Cine e Brunatto?». «Informează-te», mi-a răspuns.

În aceeaşi seară, vorbind cu diferite persoane din San Giovanni Rotondo, am aflat cine e Brunatto şi ce rol a avut în timpul persecuțiilor din anii douăzeci.

Rugămintea lui Padre Pio era pentru mine ordin şi am pornit îndată în căutarea lui Brunatto. După cîteva săptămîni, l-am găsit la Paris. Ne-am dat întîlnire şi m-am dus să-l văd. «Am ordinul lui Padre Pio să vă însoțesc în Italia», i-am spus. «Sînt gata să vă urmez», a răspuns. «Cît timp îmi dați pentru a-mi încheia afacerile la Paris?». «Vă ajung patru săptămîni?», l-am întrebat. «Desigur», a răspuns şi mi-a dat întîlnire pe 14 ianuarie 1962, exact la amiază, în fața gării din Nisa.

Emanuele Brunatto a ajuns cu mare precizie la întîlnire. Mă dusesem să-l iau cu maşina, însoțit de doctorul Giuseppe Gusso, medic la Casa de Alinare a Suferinței, şi de judecătorul Giovangualberto Alessandri. Brunatto avea un paşaport vechi de treizeci de ani, eliberat de Regatul Italiei. Era absurd să pretindă să treacă frontiera, dar nu aveam de ales. Am invocat ajutorul lui Padre Pio şi am făcut încercarea. Vameşii au observat paşaportul, dar n-au zis nimic.

Brunatto şi-a stabilit cartierul general la Hotelul Michelangelo, la Roma. A cerut şi a obținut imediat o audiență la cardinalul Ottaviani, cu care a purtat o lungă discuție. Deşi conducător al Sfîntului Oficiu şi deci semnatar al restricțiilor disciplinare împotriva lui Padre Pio, Ottaviani s-a arătat dispus să schimbe situația, cu condiția să se dovedească lipsa de temei a gravelor acuzații. A spus că situația e foarte complexă şi a încercat să-l convingă pe Brunatto să aibă răbdare. Privitor la întrevederea dintre el şi cardinalul Ottaviani, Brunatto, îndată ce s-a întors la hotel, a întocmit un raport scris. Este vorba, firește, de un raport "unilateral" şi nu putem fi siguri că reflectă cu fidelitate discuția, dar îl redăm întrucît e extrem de important. De fapt, din conversație se înțelege că "nodul" întregului "caz Padre Pio" era constituit de Casa de Alinare a Suferinței. Marea ctitorie a capucinului era o afacere colosală, care interesa pe multă lume. Pentru a pune mîna pe ea, se duceau tratative, se discuta, se negocia, şi nu totdeauna la lumina zilei. Iată acea conversație, aşa cum a transcris-o de mînă Brunatto, pe hîrtia cu antet a Hotelului Michelangelo:

"Ottaviani: «Am dat personal instrucțiuni să fie respectată libertatea lui Padre Pio».

Brunatto: «Nu e deloc sigur că actualul stareț va respecta ordinele Eminenței Voastre».

Ottaviani: «Vă pot asigura că starețul actual e un admirator al lui Padre Pio».

Brunatto: «Şi dacă i-ar fi duşman ce i-ar mai putea face?».

Ottaviani: «Am dat instrucțiuni speciale în privința dumneavoastră. Puteți să mergeți la San Giovanni Rotondo şi să stați de vorbă cu părintele cînd şi cît timp doriți».

Brunatto: «Vă mulțumesc călduros. Dar nu pot accepta, deşi o fac cu sufletul greu. Nu voi merge la San Giovanni Rotondo decît după rezolvarea crizei, ca să nu se poată spune apoi că primesc ordine de la Padre Pio. Nu cred că libertatea părintelui poate fi asigurată fără întoarcerea călugărilor care i-au fost mereu aproape, cum ar fi de exemplu părintele Carmelo din Sessano».

Ottaviani: «Părintele Carmelo? Nu, domnule Brunatto, să-l lăsăm pe starețul actual să-şi termine mandatul de trei ani».

Am trecut apoi să discutăm despre Casa de Alinare a Suferinței. Cardinalul mi-a spus: «Dumneavoastră trebuie să dovediți că sînteți un fiu ascultător al Bisericii şi să acceptați hotărîrile ecleziastice».

Brunatto: «Îmi pare rău. Fondatorul Casei, adică fondatorii şi donatorii pe care eu îi reprezint, nu vor accepta faptul săvîrşit împotriva voinței noastre exprimate în scrisoarea mea din octombrie 1960, adresată Secretariatului de Stat. Am impresia că a fost trădată cam toată lumea, inclusiv Eminența Voastră, în această afacere. Monseniorul Testa a venit, cu mandat din partea Sfîntului Oficiu, să trateze cu mine, la Paris, viitorul Casei de Alinare a Suferinței. În aceleaşi zile, îi erau impuse lui Padre Pio, în numele disciplinei clericale, soluții exact opuse față de cele convenite între mine şi monseniorul Testa ca bază de discuții. A avut loc o gravă violență morală».

Ottaviani: «N-a avut loc nici o violență. Padre Pio a cerut el însuşi să i se citească scrisoarea şi documentele, înainte de a semna».

Brunatto: «Dați-mi voie să mă îndoiesc de ceea ce v-a relatat superiorul capucinilor. Că s-a citit scrisoarea cardinalului şi că Padre Pio a acceptat cesiunea acțiunilor, eu nu cred».

Ottaviani: «Chiar Padre Pio a cerut amînarea semnării pentru a doua zi, ca să aibă timp de gîndire».

Brunatto: «Superiorul capucin e protectorul complicilor lui Giuffrè din cadrul ordinului său. Nu putem avea încredere în el. În orice caz, n-am fost consultați sau, mai degrabă, s-a făcut contrariul a ceea ce am solicitat noi».

Ottaviani: «Nu insistați, domnule Brunatto. Eu nu mai am nici o putere, întrucît afacerea a trecut în mîinile Comisiei Cardinalilor».

Brunatto: «Comisia Cardinalilor nu are dreptul de a modifica mandatul donatorilor şi al fondatorilor».

Ottaviani: «Transmiteți-mi, vă rog, textul împuternicirii dumneavoastră pentru actul de întemeiere şi atunci mai putem sta de vorbă».

Brunatto: «O voi face cu plăcere. Dar de pe acum vă pot asigura că poziția noastră este şi va rămîne următoarea: vom accepta toate controalele pe care Sfîntul Scaun va dori să le facă. Ba chiar cu cît va face mai multe, cu atît vom fi mai bucuroşi. Dar nu sîntem de acord ca, direct sau indirect, azi sau în viitorul apropiat, Padre Pio să fie privat de dreptul de a folosi cum vrea el ceea ce i-am donat».

Ottaviani: «Fiți înțelegător, domnule Brunatto. Noi am acționat în interesul lui Padre Pio, pentru ca Ordinul Capucin să nu poată confisca această ctitorie»".

Cuvintele cardinalului nu l-au oprit pe Brunatto. El a înțeles că Ottaviani fusese dat la o parte în acea afacere, iar Padre Pio era singur, la cheremul duşmanilor săi. A ținut o şedință cu cei mai apropiați prieteni, la sfîrşitul căreia s-a hotărît întemeierea unei organizații pentru "Apărarea lui Padre Pio". La 30 mai 1962, la Geneva, se constituia A.I.A.: Asociația Internațională de Apărare a lui Padre Pio. Sub preşedinția lui Emanuele Brunatto, acționa un comitet constituit din şase jurişti faimoşi, experți în drept internațional: doi francezi, doi italieni, unul elvețian şi unul belgian. Coordonator era Jean Flavien Lalive, avocat la Geneva, prim secretar la Curtea Internațională de Justiție de la Haga, consilier juridic şi politic pentru Orientul Mijlociu, secretar general al comisiei internaționale a juriştilor.

Cei şase componenți ai asociației au început să adreseze apeluri şi recursuri, să trimită memorii şi reclamații la autoritățile civile şi religioase. Se plîngeau de violarea celor mai elementare drepturi ale omului, din partea persecutorilor călugărului din San Giovanni Rotondo.

Magistratura italiană a respins orice recurs, justificîndu-se prin Acordul interstatal cu Vaticanul. Autoritatea ecleziastică, în schimb, se prefăcea că habar n-are de nimic. Prietenii lui Padre Pio au hotărît atunci să se adreseze la O.N.U. Au început să redacteze o "carte albă" despre Padre Pio, strîngînd toate documentele care dovedeau felul în care drepturile şi demnităţile capucinului cu stigmate fuseseră şi continuau să fie încălcate şi umilite.

La 9 martie 1963, avocatul Lalive i-a scris părintelui dominican Riedmatten, consilier ecleziastic la centrul organizaţiilor internaţionale catolice de la Geneva, pentru a-i cere să intermedieze o ultimă încercare de rezolvare, fără prea mare publicitate, a litigiului cu Vaticanul, dar fără rezultat.

În iunie 1963, "cartea albă" în apărarea lui Padre Pio era gata. Înainte de prezentarea oficială, în cadrul O.N.U., prietenii călugărului i-au trimis un exemplar lui Paul al VI-lea, unul lui U'Thant, secretarul general al Naţiunilor Unite, şi unul preşedintelui Republicii Italiene, Antonio Segni.

Vaticanul n-a răspuns. Părintele Riedmatten, care ţinea legătura între Sfîntul Scaun şi avocatul Lalive din Geneva, a relatat: "Secretariatul de Stat al Vaticanului, cu care am purtat numeroase discuţii pe această temă, nu-şi face griji în legătură cu înmînarea «cărţii albe» unor guverne şi nici de conferinţele internaţionale de presă... e convins că demersul Asociaţiei Internaţionale de Apărare a lui Padre Pio pe lîngă Naţiunile Unite poate fi blocat în timp util. Brunatto şi prietenii lui sînt nişte înfumuraţi şi îşi fac iluzii. Autorităţile Vaticanului nu se tem de ei".

Părintele Clemente din Santa Maria in Punta, care de cîteva luni fusese ales administrator special al provinciei religioase Foggia, era foarte îngrijorat. Voia să rezolve problema lui Padre Pio fără prea mare gălăgie. L-a trimis la Geneva pe inginerul Luigi Ghisleri, pentru a încerca să trateze o înţelegere cu Emanuele Brunatto. La 10 ianuarie 1964, inginerul Ghisleri i-a scris părintelui Clemente: "Ca urmare a îndemnului Domniei Voastre, am reuşit să intru în legătură cu domnul Brunatto, pe care l-am întîlnit azi la Geneva. Situaţia e cu adevărat gravă şi am impresia că însuşi domnul Brunatto nu mai e în stare să oprească acţiunea în forţă pe care comitetul, prezidat de el, e hotărît să o întreprindă pentru rezolvarea cazului de la San Giovanni Rotondo. Comitetul se reuneşte în ziua de 17, luna curentă, pentru a hotărî data prezentării «cărţii albe» în faţa guvernelor

statelor membre ale O.N.U. După părerea mea, domnul Brunatto ar putea eventual să obțină o amînare, în ideea unor tratative imediate privind soluționarea integrală a problemei, în cazul în care s-ar lua imediat o decizie concretă, prin înlocuirea actualului stareț de la San Giovanni Rotondo cu fostul stareț îndrăgit de Padre Pio, şi anume părintele Carmelo din Sessano... Am făcut tot ce am putut; Domnia Voastră aveți autoritatea de a hotărî".

Însă era deja prea tîrziu. Prezentarea "cărții albe" fusese hotărîtă pentru 25 martie. Organizația lui Brunatto trimisese deja cinci sute de invitații pentru reprezentanții multor națiuni, ziarişti şi autorități ecleziastice. Conferința urma să aibă loc în "Salonul mare" al Hotelului Richmond din Geneva. Fusese trimis un exemplar din "cartea albă" tuturor fețelor bisericeşti participante la Conciliul Vatican II.

Dar, în ultimul moment, a intervenit o lovitură de teatru care a blocat totul. "Întorcîndu-mă în Italia la 15 martie", mi-a povestit Giuseppe Pagnossin, "am găsit o scrisoare a judecătorului Alessandri, în care îmi spunea că Padre Pio dăduse ordinul de a fi suspendată conferința de la Geneva. I-am telefonat pe loc lui Brunatto, informîndu-l. I-am spus: «Îți aminteşti cînd am venit la tine, la Paris, în 1961, cu ordinul lui Padre Pio de a te aduce în Italia? Ei bine, acum vin la tine cu un alt mesaj al părintelui: trebuie să opreşti totul. Eu nu-mi pun întrebări, aşa cum sînt sigur că nu ți le vei pune nici tu».

Brunatto n-a cerut nici o explicație, dar o încurcase rău de tot. Să oprească mecanismul internațional pe care îl pusese în mişcare era o acțiune gigantică. Strîngînd din dinți şi ascunzîndu-şi orgoliul rănit, s-a pus pe treabă. Mai întîi a amînat conferința pentru 2 aprilie, apoi a suspendat-o definitiv. «În calitatea mea de paravan, voi lăsa impresia unei marionete perfecte, şi asta e ceea ce merit», mi-a scris. «Dar nu vreau să mă plîng, nu vreau să reproşez nimic, chiar dacă fierb pe dinăuntru: ştiu că sînt un instrument nedemn şi inutil, trebuie să mă supun şi să tac».

Dar ce se întîmplase? Am aflat-o doar după moartea lui Padre Pio, cînd, în 1969, a fost publicat «Memoriul» părintelui Clemente din Santa Maria in Punta. El a scris următoarele: «La 30 ianuarie 1964, cardinalul Ottaviani m-a convocat la Sfîntul Oficiu pentru a-mi spune că voința Papei este ca Padre Pio să-şi desfăşoare activitatea în deplină libertate». Întorcîndu-se la San Giovanni Rotondo, părintele Clemente a îndepărtat

restricțiile disciplinare care îi fuseseră impuse lui Padre Pio după vizita monseniorului Maccari. Din acel moment, prezentarea ‘cărții albe’ la Geneva nu-şi mai avea rostul»”.

XXIV

SUPUNEREA EROICĂ

O "dezmințire" suspectă - "Memorialul" revelator - Adevărata poveste a celor trei testamente - O minune şi pentru Padre Pio - Durerile ultimilor ani

Prin eşecul prezentării "cărții albe" în apărarea lui Padre Pio la O.N.U. de către un grup de prieteni ai călugărului, Capucinii şi Sfîntul Oficiu au cîştigat înfruntarea. Cel puțin din punct de vedere publicitar. De fapt, campania de presă în favoarea părintelui, susținută de acest grup, era, prin reflex, ostilă şi nocivă pentru Ordin şi Biserică. Acum însă totul se terminase. Capucinii şi Sfîntul Oficiu îşi făceau totuşi griji pentru judecata pe care urma s-o dea istoria. Din punctul lor de vedere, acționaseră mereu pentru binele părintelui şi voiau să aibă dovezi în această direcție. S-au gîndit să-i ceară o declarație scrisă lui Padre Pio, fiind siguri că, pus în fața unui asemenea document, nimeni nu le-ar fi criticat faptele. La data de 14 decembrie 1964, Padre Pio a scris următoarea declarație:

"De mult timp presa publică veşti fanteziste despre situația mea, în sensul că aş fi supus unor constrîngeri şi persecuții din partea autorităților ecleziastice. În fața lui Dumnezeu simt nevoia şi datoria de a deplînge existența acestor veşti care sînt false şi de a declara că mă bucur de libertate în exercitarea atribuțiilor mele şi nu ştiu să am duşmani sau persecutori. Ba dimpotrivă, mă bucur să afirm public faptul că întîlnesc la superiorii Ordinului meu şi la autoritățile Bisericii înțelegere, sprijin şi protecție şi nu am nevoie de alți apărători în afara lui Dumnezeu şi a reprezentanților săi legitimi.

Acestea le scriu de dragul adevărului şi al justiției, pentru a evita neînțelegerile ce umbresc sufletele şi prestigiul Bisericii şi îmi întristează spiritul care nu vrea altceva decît binele tuturor şi glorificarea Domnului".

Textul i-a fost imediat oferit presei, care l-a publicat cu mare vîlvă. Acest document, intrat în istorie ca "dezmințirea" lui Padre Pio împotriva presupuselor persecuții, nu are totuşi o mare valoare. De fapt, părintele s-a limitat la a copia ceea ce îi pregătiseră alții, după cum aflăm dintr-o lungă scriere a părintelui Clemente din Santa Maria in Punta, apărută imediat după moartea lui Padre Pio.

În august 1963, părintele Clemente fusese numit Administrator Apostolic în provincia religioasă Foggia. În fața Sfîntului Scaun, era răspunzător de buna purtare a clericilor, şi mai ales a celor de la San Giovanni Rotondo. Trebuia, în plus, să aibă grijă ca în mănăstirea Santa Maria delle Grazie să fie aplicate şi respectate sancțiunile impuse după vizita monseniorului Carlo Maccari în 1960.

Lui Padre Pio, acest coleg nu-i era foarte pe plac. O recunoaşte însuşi părintele Clemente, scriind cu sinceritate în memorialul său: "A trebuit să-l îndepărtez, la ordinul Sfîntului Oficiu, pe părintele Eusebio din Castelpetroso, care de ani buni îl ajuta pe Padre Pio. Acțiunea nu i-a fost pe plac părintelui, şi e uşor de înțeles motivul. Bolnav, aproape neputincios în mişcări, avea tot timpul nevoie de ajutor, chiar şi pentru necesitățile cele mai intime. Cu părintele Eusebio se înțelegea bine, avea deplină încredere în el, îi era greu să se obişnuiască de-acum cu altcineva. Poate că de această stare sufletească au fost dictate cuvintele grele pe care mi le-a adresat într-o zi. După ce m-a întrebat ce caut la San Giovanni Rotondo, a adăugat că are multe să-mi spună, dar se stăpîneşte în prezența celorlalți călugări. Apoi a zis că de fiecare dată cînd vin la San Giovanni Rotondo îl întristez".

Ideea de a obține o "dezmințire" scrisă de Padre Pio în legătură cu presupusele sale persecuții datează din ianuarie 1964. În memorialul său din 1969, părintele Clemente a scris: "La 3 ianuarie 1964, îi cer lui Padre Pio, din partea conducătorului general, să intervină în mod eficient pentru a apăra Ordinul Capucin, confruntat cu o violentă campanie de presă denigratoare. Îmi răspunde că ar face cu plăcere ceea ce i se cere, dacă ar fi liber. «Aş vrea, pur şi simplu», spune, «să fiu considerat ca orice alt călugăr capucin». Cere pe urmă un document cu autoritate, care să le fie prezentat denigratorilor".

Răspunsul lui Padre Pio constituie o confirmare a faptului că persecuțiile existau. El se simte "discriminat", ar dori să fie tratat ca orice alt călugăr. Cere un "document cu autoritate" pentru denigratori. Cu alte cuvinte, susține că o declarație a sa n-ar ajuta cu nimic, întrucît s-ar împotrivi evidenței situației, pe care toți o cunosc.

Părintele Clemente n-a insistat. Un an întreg n-a revenit asupra subiectului. În decembrie, a pregătit alături de conducătorii Sfîntului Oficiu o nouă intervenție în acest scop. A scris în memorialul său următoarele: "În seara de 11 decembrie, după un apel

telefonic disprețuitor al lui Emanuele Brunatto, care îşi exprima intenția de a continua campania defăimătoare angajată de revista sa "Franciscus", a avut loc o întîlnire la Sfîntul Oficiu, în apartamentul cardinalului Ottaviani: gazda, monseniorul Pietro Parente şi subsemnatul am considerat că ar fi fost de mare ajutor pentru cauza cea dreaptă o condamnare explicită a campaniei defăimătoare, din partea lui Padre Pio. Declarația trebuia să-i fie solicitată părintelui ca un serviciu, şi nu ca o obligație".

În timpul nopții, secretarul Sfîntului Oficiu a pregătit textul, iar în ziua următoare i l-a înmînat părintelui Clemente, după cum ne informează el însuşi în memoriile sale: "La 12 decembrie, monseniorul Parente îmi citeşte textul pregătit la sugestia cardinalului Ottaviani, pentru a-i fi prezentat lui Padre Pio, în eventualitatea că ar accepta să redacteze declarația. În plus, monseniorul Parente îmi spune că s-a renunțat la ideea de a trimite un ofițer al Sfîntului Oficiu la San Giovanni Rotondo, pentru a-i face propunerea lui Padre Pio, şi că sarcina respectivă îmi este încredințată mie".

Părintele Clemente a părăsit Roma, a dat fuga la San Giovanni Rotondo. La 14 decembrie, a luat legătura cu părintele: "În sacristia vechii biserici, îl informez pe Padre Pio despre insultele din presă şi în special despre revista lui Brunatto şi îl întreb, în numele cardinalului Ottaviani, dacă este de acord să facă ceva în folosul Ordinului şi al Bisericii. Adeziunea lui Padre Pio este imediată. «Dați-mi un text şi îl semnez cu plăcere», spune. Îi citesc atunci textul pregătit de monseniorul Parenti, pe care el îl aprobă".

Cererea îi fusese adresată "în numele cardinalului Ottaviani" şi "în folosul Ordinului şi al Bisericii": ar fi putut oare Padre Pio să nu fie pe dată de acord? Ulterior, multora dintre fiii săi spirituali, în schimb, urma să le spună că acea declarație îi fusese impusă.

Sfîntul Oficiu s-a comportat în acelaşi mod şi în cazul testamentului lui Padre Pio. În ziua de 4 octombrie 1960, la două luni după inspecția monseniorului Maccari, părintele redactase următorul document: "Subsemnatul Padre Pio din Pietrelcina, cu numele de mirean Francesco Forgione, prin prezentul testament olograf doresc să numesc ca moştenitor universal al acțiunilor Societății pe Acțiuni Imobiliare Casa de Alinare a Suferinței, al valorilor, banilor sau bunurilor aparținînd Casei de Alinare a Suferinței din San Giovanni Rotondo şi aflîndu-se pe numele meu personal, prin aprobarea suverană a

Sfinţiei Sale Papa Pius al XII-lea, de slăvită amintire, ca şi al oricărui alt bun care, în virtutea amintitei aprobări, mi-ar aparţine în vreun fel în momentul morţii, acea Persoană juridică pe care Sfîntul Scaun, cu scopul de a asigura continuitatea numitei Case de Alinare a Suferinţei, o va constitui la San Giovanni Rotondo".

E clar că aici este vorba de o Persoană juridică ce trebuie constituită la San Giovanni Rotondo. Acest testament i-a fost înmînat de Padre Pio comandorului Angelo Battisti, fiul său spiritual şi timp de unsprezece ani administrator al Casei de Alinare a Suferinţei. Sfîntul Oficiu ştia de existenţa acestui document şi dorea să-l vadă. Părintele Clemente a scris în memorialul său: "19 februarie 1964. Îl întreb pe Padre Pio unde se află testamentul său şi adaug că nu se află în posesia Secretariatului de Stat. Spune că îl va întreba pe comandorul Battisti. Însă în cazul în care s-ar fi pierdut, se declară gata de a scrie un altul, copiind un text care i s-ar da".

Au trecut trei luni, apoi testamentul a fost găsit. Părintele Clemente a scris: "6 mai 1964. Testamentul era la comandorul Battisti, închis într-un seif la Casa de Alinare a Suferinţei.

Ca urmare a interesului meu, l-a predat Secretariatului de Stat. Însă, fiind considerat incomplet, i s-a cerut lui Padre Pio să-şi rescrie testamentul şi au fost pregătite două texte, pe care la 6 mai i le înmînez. Acceptîndu-le, îmi cere să le copieze atunci cînd va putea, din cauza mîinii. Îi spun că nu e nici o grabă şi îl rog să păstreze secretul şi să-mi predea totul mie.

8 mai. Padre Pio îmi dă să citesc rîndurile pe care le-a scris, pentru a afla dacă totul e în regulă.

11 mai. Padre Pio îmi înmînează tot ce a scris. Nu a copiat un singur text, ci pe amîndouă".

Această atitudine a părintelui care copiază ambele texte primite din partea Sfîntului Scaun e foarte elocventă. El făcuse deja testamentul "său" şi nu avea de gînd să-l schimbe. Dacă celorlalţi acel testament nu le convenea, atunci n-aveau decît să facă aşa cum considerau mai bine, dar fără a implica sau a pretinde că implică voinţa sa. De aceea, recopiază ambele texte, cu aceeaşi dată. Iată cele două testamente: Testamentul A: "Numesc Sfîntul Scaun, şi prin aceasta pe Sfîntul Pontif *pro tempore*, moştenitor universal al tuturor bunurilor mobile şi imobile ce-mi aparţin, sau care mi se cuvin, sau

care mă implică, inclusiv bunurile avînd un alt titular decît numele meu, ca de exemplu «Ctitoria lui Padre Pio din Pietrelcina, Casa de Alinare a Suferinței, San Giovanni Rotondo».

Prin prezenta revoc orice altă dispoziție testamentară a mea.

11 mai, San Giovanni Rotondo, 1964, Padre Pio din Pietrelcina, Forgione Francesco".

Testamentul B: "Numesc Sfîntul Scaun, şi prin aceasta pe Sfîntul Pontif *pro tempore*, legatar al tuturor valorilor (titluri, sume lichide, credite etc.) aparținîndu-mi, sau care mi se cuvin, sau pe care le-am primit, care în clipa morții mele s-ar afla la Institutul de Inițiative Religioase Vatican, pe numele meu sau pe numele: «Ctitoria lui Padre Pio din Pietrelcina, Casa de Alinare a Suferinței, San Giovanni Rotondo».

Prin prezenta revoc orice altă dispoziție testamentară a mea cu privire la valorile menționate.

11 mai, San Giovanni Rotondo, 1964, Padre Pio din Pietrelcina, Forgione Francesco".

În timp ce se petreceau acestea, sănătatea lui Padre Pio se înrăutățea. Se poate spune că toată viața n-a avut nici o zi lipsită de suferințe fizice, dar, o dată cu trecerea anilor, la obişnuitele şi misterioasele boli se adăugau necazurile bătrîneții.

Trupul lui era deja o ruină şi doar o voință de fier îl mai ținea în picioare. Avea dese şi grave crize de astm bronşic, care amenințau să-l sufoce. De multe ori îl cuprindea amețeala, încît îşi pierdea echilibrul şi se prăbuşea. Uneori era obligat să rămînă în pat şi să renunțe la celebrarea Liturghiei. Dar acest lucru s-a întîmplat rar, pentru că Padre Pio avea un înalt simț al datoriei. Într-o zi, cînd nu se mai putea ține pe picioare, a chemat doi colegi şi le-a spus: "Hai să-l dați jos din pat pe leneşul ăsta!", şi i-a rugat să-l conducă la confesional.

În 1959, s-a îmbolnăvit grav. La 25 aprilie, a căzut la pat. Au venit degrabă medicii săi, care au rămas uluiți şi înspăimîntați. La 2 iunie, întrucît situația i s-a înrăutățit, a avut loc o consfătuire între profesorii Pontoni şi Gasbarrini. La 30 iunie, o altă consfătuire între profesorii Gasbarrini, Pontoni, Valdoni şi Toniolo. Răspunsul a fost unanim: tumoare malignă pulmonară. Lui Padre Pio îi mai rămîneau cîteva luni de viață.

Starea lui s-a agravat ulterior. În august, s-a întîmplat un lucru extraordinar, care nu poate fi explicat dacă nu admitem o intervenție supranaturală.

"În acea perioadă", povesteşte părintele Mario Mason, iezuit, întemeietor al "Mişcării euharistice mariane", "călătoream prin Italia ducînd în fiecare oraş statuia Fecioarei de la Fatima, care vizitase deja lumea întreagă. Am intrat în Italia tocmai la 25 aprilie, în ziua în care Padre Pio se îmbolnăvise. La Foggia am ajuns pe 5 august. De aici, trebuia să mergem la Benevento pentru două zile, dar episcopul oraşului, bătrîn şi bolnav, era nehotărît. Spunea că orăşenii plecaseră deja cu toții în vacanță şi că urma să vină puțină lume la ceremoniile religioase. De aceea, ne-am hotărît să întîrziem sosirea la Benevento şi să ne oprim o zi la San Giovanni Rotondo.

Eu ştiam că la 10 august era aniversarea hirotonirii lui Padre Pio, iar la San Giovanni Rotondo veneau deja mulți pelerini. Urma să fim aşadar întîmpinați de o mare mulțime, şi chiar aşa s-a întîmplat.

Am ajuns în oraşul lui Padre Pio în seara de 5. De-a lungul întregii nopți, lumea a venit în număr foarte mare să se roage în fața statuii Fecioarei, pentru a cere vindecarea călugărului. Spre ora zece, în dimineața următoare, împreună cu pilotul care transporta în elicopter statuia Sfintei Fecioare, mecanicul şi cîțiva misionari, am mers să-l vizităm pe Padre Pio în chilia sa. Clericii care îl asistau ne-au rugat să nu-l obosim. L-am găsit întins în pat, leoarcă de sudoare şi gîfîind. I-am spus: «Părinte, binecuvîntați-ne şi spuneți-mi un cuvînt pe care să-l transmit pelerinilor ce vin să se roage Sfintei Fecioare». Cu mare efort şi voce subțire, Padre Pio mi-a răspuns: «Dumnezeu să vă binecuvînteze pentru binele pe care îl faceți Bisericii şi Italiei. Spuneți-le oamenilor să aplice în viață faptele bune pe care Fecioara li le inspiră».

Spre amiază, cînd în biserică era puțină lume, Padre Pio a fost adus pe targă în fața statuii Fecioarei din Fatima, ca s-o poată vedea. A rămas cîteva clipe absorbit în rugăciune, iar apoi a fost dus la loc în chilia sa.

La ora 14, am plecat din San Giovanni Rotondo. Îndată ce elicopterul s-a înălțat de la pămînt, i-am spus pilotului să ocolească de două ori complexul de clădiri ce cuprind ctitoria lui Padre Pio, iar apoi am pornit drept spre Foggia. Cînd eram deja departe, am simțit o rugăminte ciudată şi puternică, de parcă Padre Pio mă chema. I-am spus pilotului: «Întoarce-te din drum, porneşte spre biserică şi opreşte-te deasupra mănăstirii».

Căpitanul a executat ordinul. Ajunşi exact la punctul unde ştiam că, sub noi, se află chilia părintelui, ne-am oprit în aer cîteva clipe. După cum mi s-a relatat ulterior, Padre Pio, auzind zgomotul elicopterului, s-a rugat astfel: «Sfîntă Fecioară, cînd ai venit în Italia m-ai doborît la pat cu boala asta: acum pleci şi mă laşi tot aşa?».

Abia terminase de pronunţat aceste cuvinte şi a fost cuprins de un tremur puternic în tot trupul. Călugării de lîngă el s-au înspăimîntat şi au crezut că e pe moarte. Dar ciudatul fenomen a ţinut doar cîteva secunde, apoi Padre Pio s-a simţit deodată bine. Chipul îi devenise trandafiriu, respiraţia normală, regulată. A spus că nu mai simte vreo durere, că i-au revenit puterile şi că vrea să se ridice din pat. Au fost imediat convocaţi medicii. Călugărul a fost minuţios consultat: din boala sa îngrozitoare nu mai rămăsese nici urmă. Două zile mai tîrziu, Padre Pio relua celebrarea Liturghiei, spovedirea şi întîlnirile cu credincioşii".

Într-o scrisoare trimisă la 13 august în acel an unui fiu spiritual, Padre Pio a confirmat miraculoasa şi neaşteptata sa vindecare, obţinută prin intermediul Fecioarei din Fatima: "Mulţumeşte-i, în numele meu, Fecioarei", a scris, "tocmai în ziua plecării ei de aici, m-am vindecat".

Nu înseamnă că această refacere miraculoasă i-ar fi îmbunătăţit cu mult starea sănătăţii. El a putut să-şi reia activitatea, dar necazurile şi suferinţele au continuat.

În 1962, a început să aibă mari probleme de vedere, încît a trebuit să fie scutit de rostirea Breviarului. Cîţiva ani mai tîrziu, au apărut grave tulburări la picioare, care nu-l mai susţineau. Se plîngea că nu le simte. În 1966, i s-a permis să celebreze Liturghia aşezat. În anul următor, a început să folosească un scaun cu rotile, pentru a se deplasa dintr-un loc în altul al mănăstirii. Crizele de astm i-au provocat apăsări toracice, tahicardie, transpiraţie rece, insuficienţă respiratorie. Avea de asemeni dureri de artrită la genunchi şi la şale.

În ultima vreme, a fost chinuit şi de suferinţe spirituale. Avea viziuni demonice, provocate de puterile răului. În noaptea de 5 spre 6 iulie 1964, în chilia lui s-a auzit o bubuitură. Călugării, venind în goană, l-au găsit răsturnat pe jos şi rănit la arcadă. Unui confrate care îl ajuta, într-o zi, referindu-se la spiritele demonice, i-a zis: "Nu mă lasă nici o clipă în pace". Şi, cu alt prilej, înspăimîntat de viziuni groaznice, i-a spus părintelui Alessio: "Dacă tu ai fi văzut ce-am văzut eu, ai fi murit".

XXV

23 SEPTEMBRIE 1968

Îşi cunoştea ziua morţii - Un trandafir care nu se veştejeşte - Mare sărbătoare pentru 50 de ani de stigmate - Se prăbuşeşte în faţa altarului - "Aşa i-am smuls încă un miracol" - Jurnalul din ultima noapte - Dispariţia rănilor misterioase

Padre Pio cunoştea perfect ziua morţii sale. Atunci cînd a primit stigmatele, Isus i-a spus o frază despre care el n-a vorbit în scrisorile lui, dar a mărturisit-o unor fii spirituali. Avînd mîinile, picioarele şi coasta însîngerate, părintele i s-a adresat lui Isus, implorîndu-l să-i îndepărteze acele semne: "Vreau să sufăr, să mor de suferinţă", se rugase, "dar ia-mi aceste însemne care mă tulbură profund". Isus îi răspunsese: "Le vei purta cincizeci de ani, iar apoi vei veni la mine". După exact cincizeci de ani, semnele au dispărut, iar Padre Pio a murit.

Episoadele şi mărturiile care dovedesc faptul că Padre Pio îşi cunoştea ziua morţii sînt numeroase. În 1967, nepoatei Pia Forgione, care îi povestea unele probleme familiale delicate, i-a răspuns: "Peste doi ani eu nu voi mai fi: voi muri şi multe lucruri se vor schimba". A repetat aceste fraze cu atîta hotărîre şi siguranţă încît nepoata a rămas foarte impresionată. A scris o mărturie şi a lăsat-o în păstrarea notarului Domenico Giuliani din San Giovanni Rotondo.

Un tînăr fotograf din San Giovanni Rotondo, Modesto Vinelli, realizase unele imagini cu Padre Pio la cîteva luni după ce acesta primise stigmatele, în 1918. În poze se vedeau foarte bine rănile, iar fotograful le vindea imaginile credincioşilor. Într-o zi, la Rodi Garganico a avut loc un incident. Un bărbat, văzînd fotografiile, a început să înjure şi să blesteme. A luat una, a rupt-o şi a călcat-o în picioare. Vinelli a reacţionat lovindu-l cu picioarele şi pumnii. S-a încins o bătaie violentă. Blasfemiatorul a fost rănit, iar Vinelli a ajuns la închisoare pe patruzeci de zile. Revenind în libertate, fotograful s-a prezentat la Padre Pio şi i-a spus: "Din cauza dumneavoastră, am făcut puşcărie" şi i-a povestit tot ce s-a întîmplat. Părintele l-a ascultat, iar apoi a zis: "Modesto, avem cincizeci de ani în faţa noastră".

Vinelli n-a înțeles sensul acelei fraze. În fiecare an, la 20 septembrie, aniversarea apariției stigmatelor, Modesto Vinelli mergea la Padre Pio să-l felicite, iar părintele îi răspundea cu o frază sibilinică, referitoare la un anumit interval de timp. La aniversarea a douăzeci şi cinci de ani de la primirea stigmatelor, Padre Pio a spus: "Modesto, ține minte, mai avem încă douăzeci şi cinci de ani".

Vinelli era îngrijorat. A început să creadă că acele cuvinte se referă la timpul cît îi mai rămîne de trăit. În 1968, la cincizeci de ani de stigmate, Vinelli era neliniştit. În dimineața de 20 septembrie, a mers ca totdeauna să-l salute pe Padre Pio. Pe un ton trist, dar plin de afecțiune, părintele i-a spus: "Modesto, cei cincizeci de ani au trecut". Vinelli era cît pe ce să se prăbuşească mort. A fost ținut în picioare de cîțiva călugări, tremura ca frunza. Două zile mai tîrziu, Padre Pio a murit; Modesto, în schimb, a trăit pînă în 1983.

"La 19 septembrie 1968", mi-a povestit părintele Alberto D'Apolito, "eram pe veranda mănăstirii, împreună cu Padre Pio şi cu alți călugări. A sosit un domn de la Napoli cu un mănunchi de trandafiri roşii superbi, pe care i-a oferit lui Padre Pio, pentru aniversarea a cincizeci de ani de la primirea stigmatelor. Padre Pio a privit trandafirii, a luat unul şi i l-a oferit acelui domn, rugîndu-l să-l ducă Sfintei Fecioare din Pompei. A doua zi, omul s-a dus la Pompei şi i-a înmînat trandafirul unei călugărițe de la Sanctuar, spunîndu-i că e din partea lui Padre Pio pentru Sfînta Fecioară. Călugărița l-a aşezat într-o vază împreună cu alte flori şi l-a pus pe altar. La 23 septembrie, aflînd de vestea morții lui Padre Pio, călugărița s-a dus în biserică să se roage. Văzînd că florile de pe altarul Sfintei Fecioare s-au ofilit, a vrut să le arunce, dar, spre marea ei uimire, a observat că trandafirul lui Padre Pio se închisese şi devenise un boboc proaspăt şi parfumat. Un an mai tîrziu, însoțind un pelerin la Pompei, am putut vedea acel trandafir, încă proaspăt, păstrat într-o cutie de sticlă. Doar tulpina îi era uşor îngălbenită".

Pentru a sărbători aniversarea a cincizeci de ani de la apariția stigmatelor, călugării capucini au hotărît să organizeze la San Giovanni Rotondo o mare sărbătoare, prin adunarea generală a tuturor "grupurilor de rugăciune" întemeiate de Padre Pio. Pentru a uşura afluxul pelerinilor, sărbătoarea a fost mutată de pe 20 septembrie, care cădea într-o vineri, pe 22, duminică.

La San Giovanni Rotondo au început să se strîngă pelerinii şi credincioşii încă din ziua de 19. Multă lume era obligată să doarmă în maşini. În 20 septembrie, Padre Pio şi-a

petrecut ziua ca de obicei: a celebrat Liturghia la ora cinci dimineața, apoi s-a dedicat spovedirilor şi rugăciunii. Spre seară, a avut loc o procesiune spectaculoasă. Din centrul orăşelului, o imensă mulțime, condusă de primar şi de toată administrația locală, a pornit spre mănăstire purtînd torțe aprinse. Ajunsă în piața din fața bisericii, s-a oprit pentru rugăciune, apoi s-a deplasat lîngă zidul mănăstirii, sub ferestrele lui Padre Pio, în speranța că el îşi va face apariția.

Părintele n-a participat la acea manifestație zgomotoasă, probabil deoarece nu-i plăcea să fie sărbătorit atît de pompos un fenomen mistic pe care el încercase din totdeauna să-l țină ascuns, dar şi deoarece nu se simțea bine. În seara respectivă, s-a culcat mai devreme ca de obicei, dar n-a reuşit să se odihnească.

După o noapte agitată, în clipa deşteptării pentru Liturghie, a fost cuprins de o violentă criză de astm. A fost nevoie de intervenția medicului. Criza era foarte gravă şi toată lumea se temea pentru el. În camera lui Padre Pio au venit în fugă starețul şi numeroşi colegi. Toți îl încurajau pe bătrînul călugăr, dar el repeta mereu: "S-a terminat, s-a terminat".

În acea zi, n-a reuşit să celebreze Liturghia. După-amiază, a vrut să se ridice şi a cerut să fie dus într-o aripă laterală a bisericii, unde a asistat la slujbă, iar la sfîrşit a binecuvîntat mulțimea.

La 22 septembrie era duminică. Din toate colțurile lumii veniseră delegații "Grupurilor de rugăciune". Padre Pio se simțea destul de bine. La ora 4,30 dimineața, a coborît în sacristie pentru a se pregăti, ca de obicei, pentru Liturghia de la cinci. Fiind vorba de o zi de mare sărbătoare, părintele stareț dăduse ordin ca Liturghia să fie festivă, deci cîntată. Acest fapt reprezenta pentru cel care o celebra un efort considerabil. Padre Pio nu era în măsură să-l înfrunte şi s-a plîns de acest lucru, dar, nu se ştie de ce, n-a fost ascultat. Într-o mărturie a sa, părintele Raffaele din Sant'Elena a Pianisi relatează că, atunci cînd Padre Pio a aflat că Liturghia va fi cîntată, a rămas descumpănit şi a spus: "Dar dacă nu sînt în stare?". "Aşa sună ordinul" i s-a răspuns, iar el s-a supus.

Acea Liturghie a fost ultima celebrată de Padre Pio şi pentru el a reprezentat un efort supraumân. Există o înregistrare sonoră a acelei slujbe şi numeroase fotografii. În înregistrare se aude vocea părintelui, căznită şi tremurătoare; în fotografii i se vede chipul contorsionat. La *Prefatio*, părintele era atît de istovit încît n-a reuşit să-l cînte şi l-a rostit.

Puțin mai tîrziu, s-a încurcat pur şi simplu: în loc de *Pater noster*, a intonat *Prefatio*. La sfîrşitul Liturghiei, s-a prăbuşit asupra altarului: s-a ghemuit şi a fost nevoie de scaunul cu rotile pentru a fi dus în sacristie.

Dezbrăcat de sfintele podoabe, Padre Pio a fost condus în chilie şi pus în pat, unde s-a odihnit cîteva ore. Apoi a vrut să se ridice. La ora zece şi treizeci, a apărut în fereastră pentru a binecuvînta mulțimea. La ora optsprezece, a coborît în biserică şi dintr-o aripă laterală a asistat la Slujba de seară. La sfîrşit, a încercat să se ridice pentru a binecuvînta mulțimea, dar n-a reuşit. A rămas ghemuit, incapabil de orice mişcare. A fost luat pe sus de călugări, aranjat în scaunul cu rotile şi condus înapoi în chilie.

Chiar şi în acele clipe de suferințe groaznice care i-au precedat moartea, părintele continua să aibă grijă de ceilalți şi să-i ajute. În dimineața respectivă, pe cînd se odihnea în chilie după efortul depus la celebrarea ultimei sale Liturghii, a făptuit încă un miracol. Părintele Alberto D'Apolito, unul dintre elevii săi cei mai îndrăgiți, a fost cel care i l-a smuls.

"Printre numeroşii credincioşi veniți la San Giovanni Rotondo pentru sărbătoare", mi-a povestit clericul, "era Gino Pin, din Biella, un fiu spiritual al lui Padre Pio, împreună cu toată familia. Fiind eu bun prieten cu Gino Pin, m-am gîndit să-i fac cadou o iconiță sfîntă, avînd pe spate un gînd scris de mîna lui Padre Pio. În dimineața de 21 septembrie, m-am dus la el şi, fără a-i spune pentru cine e icoana, l-am rugat să scrie o frază. Părintele a binecuvîntat poza, iar pe spate a scris: «Isus şi Maria să-ți mîngîie mereu durerile».

Citind acea frază, am rămas foarte tulburat, deoarece cunoşteam nefericirile pe care de multă vreme le are de înfruntat familia prietenului meu şi m-am gîndit să nu-i dau icoana, dar apoi m-am răzgîndit. Chiar şi Gino a fost impresionat şi, cu lacrimi în ochi, m-a întrebat: «Ați citit ce-a scris părintele?». «Nu-ți fă griji», i-am răspuns. «Ştii că părintele ține la tine».

Spre seară, Pin s-a întors la mine răvăşit. Mi-a spus: «Părinte Alberto, cuvintele lui Padre Pio s-au adeverit. Fata mea Maria Pia a fost internată la spital cu febră foarte mare şi dureri de abdomen. Medicii cred că e apendicită acută sau peritonită; trebuie s-o opereze».

Prietenul meu şi-a petrecut noaptea la clinică alături de fată, ale cărei condiții se înrăutățeau progresiv. Dimineața mi-a spus: «Maria Pia e într-o stare gravă. Aş vrea s-o duc la Biella, astfel încît, dacă se întîmplă ceva, să fiu deja acasă. Aş vrea un sfat de la Padre Pio, să ştiu ce să fac».

Nu ştiam cum să procedez. Părintele se simțea rău. Nu voiam să-l deranjez, dar mă durea sufletul pentru prietenul meu Gino, aşa că mi-am luat inima în dinți şi am urcat în chilia lui. Padre Pio era aşezat în fotoliu, complet absorbit de gînduri. I-am rostit numele, dar nu m-a auzit. Atunci l-am atins uşor pe genunchi. «Ce vrei?», m-a întrebat deschizînd ochii. I-am povestit pe scurt ce i s-a întîmplat lui Gino Pin şi am încheiat astfel: «Prietenul meu ar vrea să ştie dacă s-o ducă pe fată la Biella sau e mai bine s-o lase aici». Padre Pio, fără a ezita, a răspuns: «Să rămînă în acest spital; dacă e necesară operația, va fi operată aici, nu la Biella: eu mă voi ruga».

Fiind eu singur cu el, am avut neobrăzarea de a insista. I-am spus: «Părinte, prietenul meu Pin e nevoiaş. Nu poate susține atîtea cheltuieli pentru a rămîne cu familia la San Giovanni Rotondo. De ce nu smulgeți din mîinile Sfintei Fecioare vindecarea fetei, fără operație?». Am rostit aceste cuvinte ținînd capul în pămînt; nu îndrăzneam să-l ridic, ştiind că am cerut un lucru grav. Padre Pio nu răspundea. Eu nu aveam curajul de a-l privi în față, dar după cîteva minute de linişte interminabilă, a trebuit s-o fac. Cu sfială, mi-am înălțat privirea şi am văzut că ochii lui Padre Pio mă țintеau cu o forță îngrozitoare. «Bine», a spus. «O voi ruga pe Sfînta Fecioară». Am alergat la Gino Pin să-i relatez cuvintele părintelui. Cîteva ore mai tîrziu, medicii au găsit-o pe fată aşezată în pat. Au consultat-o cu atenție: era vindecată şi au externat-o în aceeaşi zi".

De cîțiva ani, călugării de la San Giovanni Rotondo nu-l lăsau pe Padre Pio să-şi petreacă noaptea singur. Era în vîrstă, avea multe probleme, se confrunta mai ales cu crize de astm şi de aceea era bine să existe totdeauna cineva alături de el, gata să intervină.

Călugărul însărcinat cu această misiune era părintele Pellegrino din Sant'Elia a Pianisi, şi el a fost cel care l-a asistat pe Padre Pio în ultimele sale ceasuri de viață.

"În seara aceea, am ajuns ca de obicei în camera părintelui spre orele nouă", mi-a povestit părintele Pellegrino. "Îndeplineam această sarcină de trei ani. Padre Pio dormea

foarte puțin, una sau două ore eventual. Restul timpului îl petrecea în rugăciune. Între ora unu şi două se ridica şi începea să se pregătească pentru Liturghie.

Eu stăteam într-o cameră legată de cea a lui Padre Pio printr-o uşă şi un interfon mereu deschis, care îmi permitea să aud şi cel mai mic zgomot. În seara aceea, cînd am ajuns la post, părintele era deja în pat. În cameră se aflau cîțiva oameni care la sosirea mea s-au retras.

De la ora nouă pînă la miezul nopții, Padre Pio m-a strigat de cinci, şase ori. Mă întreba cît e ceasul. Era palid, avea lacrimi în ochi, dar îmi părea mai senin decît alteori.

La miezul nopții, m-a rugat cu emoție în glas, de parcă se temea să nu-l refuz: «Poți să rămîi lîngă mine, fiule?». I-am spus că da. De obicei, mă aşezam în fotoliu, dar în noaptea aceea părintele a vrut să iau scaunul şi să mă aşez lîngă pat. Mi-a luat mîinile între ale sale şi le-a strîns cu putere: tremura ca un copil bolnav de febră.

De la miezul nopții pînă la ora unu, tot la două-trei minute mă întreba cît e ceazul. Parcă avea o întîlnire şi era nerăbdător să se apropie momentul. Ochii lui plîngeau, dar era senin, iar eu îi ştergeam lacrimile. Spre ora unu m-a întrebat: «Băiete, ai spus Liturghia?». «Părinte, e prea devreme pentru Liturghie», i-am răspuns. El a adăugat: «În dimineața asta o vei spune pentru mine».

Puțin mai tîrziu, a vrut să se spovedească. Nu eram duhovnicul lui obişnuit, dar îl spovedisem de cîteva ori în timpul nopților. La sfîrşit, mi-a cerut să spun alături de el crezul religios. Această rugăminte m-a cutremurat, pentru că obiceiul nostru e să-l rostim pe patul de moarte. I-am îndeplinit dorința, iar la sfîrşit părintele mi-a spus: «Fiule, dacă azi Domnul mă cheamă la el, cere-le iertare din partea mea călugărilor pentru toate necazurile pe care le-am făcut: cere-le de asemenea să se roage pentru sufletul meu». La aceste cuvinte, am reacționat cu violență şi părintele s-a supărat. După puțin timp, i-am cerut iertare şi i-am spus: «Sînt sigur, părinte, că Domnul vă va lăsa încă multe zile de trăit, dar dacă s-ar întîmpla să aveți dreptate, vă solicit o ultimă binecuvîntare pentru călugări, pentru fiii spirituali şi pentru bolnavi». «Da», a spus el, «îi binecuvîntez pe toți. Dar starețul va fi cel ce le va transmite această binecuvîntare din partea mea».

Părintele a rămas în linişte cîteva minute, apoi a zis: «Nu pot respira în pat, ajută-mă să mă ridic». Am insistat să rămînă culcat, dar apoi i-am făcut pe plac. L-am ajutat să se îmbrace, s-a dus la lighean şi şi-a dat cu apă rece pe obraz, şi-a pieptănat barba, s-a

aşezat în fotoliu. Mi-a spus: «Ia uită-te dacă nu cumva sînt stele pe cer». «Ba da», i-am răspuns. «Atunci hai să ieşim», a zis el.

S-a ridicat singur din fotoliu. S-a înălțat drept, cum nu mai făcea de ani întregi. M-am apropiat pentru a-l sprijini, dar mi-am dat seama, cu uimire, că nu era nevoie. Se mişca uşor, de parcă ar fi fost mai tînăr cu douăzeci de ani. A ieşit din cameră şi a pornit pe coridor. Ajungînd în dreptul verandei, a aprins lumina cu mîna lui, lucru pe care nu-l făcea niciodată. Cînd am sosit sub cerul înstelat, a privit în jur cu chipul absorbit, aproape luminos. A stat cîteva minute într-o linişte contemplativă, apoi s-a aşezat în fotoliu. De obicei, alteori, cînd era pe verandă, stătea să se roage. În noaptea aceea, privea intens un anumit punct al verandei, unde mai tîrziu urma să fie depus trupul său după moarte.

Peste vreo zece minute, a început să pălească. «Să ne întoarcem în cameră», a spus. M-am apropiat să-l ajut să se ridice şi mi-am dat seama că era foarte greu. Nu mai avea putere să stea în picioare, iar eu nu puteam să-l țin. Am alergat după scaunul cu rotile. Ajunşi în cameră, am reuşit cu greu să-l mut în fotoliu.

Pînă în clipa aceea, n-am crezut că lui Padre Pio i-a bătut ceasul, dar în fotoliu l-am văzut pălind, iar buzele îi deveniseră cianotice. M-am înspăimîntat. El repeta: «Isuse, Marie», cu voce tot mai slabă.

La un moment dat, privind fix spre perete, m-a întrebat: «Dar cine-i acolo?». «Pozele celor pe care îi îndrăgiți, ale mamei, ale tatălui şi ale unor bolnavi», i-am răspuns. El a zis: «Văd două mame». Am crezut că i-a slăbit vederea. M-am apropiat de perete şi, arătînd tabloul, am zis: «Ea e mama dumneavoastră». Padre Pio m-a fixat cu privirea şi a spus: «Nu-ți fă griji, văd foarte bine. Dar acolo sînt două mame». Atunci am înțeles că poate «cealaltă mamă» era Sfînta Fecioară.

Se ştia că Padre Pio o vede adesea pe Sfînta Fecioară. Eu însumi fusesem martorul acestor extraordinare experiențe. Cînd se ruga, uneori, îl pîndeam pe furiş. Adeseori îl auzeam vorbind cu cineva, purtînd o conversație. În acele momente, chipul părintelui emana o lumină minunată. În ultima noapte, în fața mea, n-a început să discute cu «cele două mame», dar expresia extaziată a chipului său îmi dădea de înțeles că vede pe cineva.

Terminîndu-se această stare de extaz, condiția sa fizică s-a prăbuşit. Respirația i-a devenit şuierătoare. M-am speriat şi m-am apropiat de uşă pentru a chema pe cineva, dar

el a zis: «Nu, nu deranja pe nimeni». Am mai rămas cîteva minute, dar apoi m-am hotărît să ies. L-am chemat pe fratele Guglielmo, i-am telefonat doctorului Sala, medicul său curant, l-am chemat pe părintele stareț şi alți călugări.

Medicul a venit imediat în fugă şi a încercat să-i dea oxigen părintelui pentru a-l ține în viață. I-a administrat cîteva injecții. I-a telefonat doctorului Giuseppe Gusso, directorul sanitar de la Casa de Alinare a Suferinței, care a apărut în goană împreună cu un alt coleg. Totul a fost în zadar. La ora două şi jumătate, Padre Pio a murit. Fără nici o tresărire.

Eram cu toții emoționați. Ne rugam. Unii plîngeau. După puțin timp, am dus trupul pe veranda de lîngă chilie. Eu şi doctorul Sala am început să-l pregătim. Erau acolo şi starețul, părintele Raffaele şi părintele Mariano. Îndată ce l-am dezbrăcat, am observat că stigmatele dispăruseră. Văzusem de multe ori rănile de la mîini ale lui Padre Pio: o plagă adîncă, în centrul palmei, acoperită cu cruste de sînge. O singură dată, în 1958, văzusem rana din coastă. Lui Padre Pio îi căzuse un nasture de la cămaşa pe care o purta şi m-a rugat să i-l cos. A fost obligat să se descheie: plaga din coastă era lungă de şase-şapte centimetri şi largă de doi sau trei. Mi se părea foarte adîncă, dar nu sîngera.

În ultimii ani, totuşi, stigmatele de la mîini şi de la picioare s-au atenuat treptat, pînă aproape de dispariție. La început, pe picioare îi rămăseseră echimoze, pe care îmi amintesc că le-am văzut pe cînd părintele se spăla. Apoi, însă, rămînînd în preajma lui, mi-am dat seama că nu se mai vedea nimic. Locurile respective rămîneau totuşi foarte dureroase la atingere: era de ajuns doar să treci uşor degetul peste piele, pentru ca pe chipul părintelui să apară o grimasă de durere. Folosirea scaunului cu rotile devenise necesară, deoarece în ultimii ani Padre Pio nu reuşea să mai aşeze piciorul pe jos.

În ceea ce priveşte mîinile, oamenii care îl frecventau mai des pe Padre Pio şi-au dat seama că, în ultimele luni de viață, pe dosul palmei nu mai existau cruste de sînge. Privind bandajele pe care le folosea pentru rana din coastă, am remarcat acelaşi fenomen.

La 22 septembrie, pe cînd părintele celebra ultima sa Liturghie, de pe mîini îi căzuse crustă de piele perfect albă. În timp ce doctorul Sala şi cu mine pregăteam trupul, după moarte, de pe mîna stîngă a căzut ultima crustă. Am examinat cu atenție picioarele, coasta, mîinile: pielea era fragedă ca a unui copil. Acolo unde erau rănile, nu se vedea

nimic, nici măcar umbra unei cicatrici. Părintele Giacomo a fotografiat totul, iar doctorul Sala a întocmit un referat ştiinţific.

Dispariţia stigmatelor ne-a lăsat încremeniţi. Doctorul Sala a spus imediat că faptul respectiv este un miracol mai mare chiar decît apariţia stigmatelor, deoarece s-a produs regenerarea ţesuturilor necrotizate. Nu ştiam, însă, ce hotărîre să luăm. Aşteptînd instrucţiunile superiorilor, părintele stareţ a stabilit ca în legătură cu acel eveniment să fie păstrată tăcerea şi ca rămăşiţele pămînteşti ale lui Padre Pio să fie expuse cu mănuşile scurtate şi cu şosetele, pentru ca lumea să-l vadă aşa cum era viu".

XXVI

CAUZA BEATIFICĂRII

O sută de mii de oameni la funeraliile sale - Documente şi mărturii privind sfinţenia lui - "Cauza" blocată de Sfîntul Oficiu - Intervenţia Papei - Un răsunător miracol necunoscut, dezvăluit de Karol Wojtyla - Minunile de după moarte

Vestea morţii lui Padre Pio s-a răspîndit cu repeziciune în lumea întreagă. La San Giovanni Rotondo au început să vină pelerini şi credincioşi. Trupul neînsufleţit, dispus într-un sicriu din lemn de nuc, a fost expus în biserica mănăstirii, pe un catafalc scund, în faţa parapetului de la altarul principal. După două zile, întrucît şuvoiul de oameni nu dădea semne că ar scădea, a fost mutat într-un sicriu de metal, închis cu o placă de cristal pe toată lungimea.

Funeraliile au fost celebrate joi, 26 septembrie, cu începere de la ora 15,30. Erau prezenţi peste o sută de mii de oameni. Cortegiul funebru a traversat drumurile principale ale localităţii, pe o distanţă de opt kilometri, între două şiruri de credincioşî, în timp ce din aer elicopterele aviaţiei şi ale poliţiei aruncau flori, iar profesorul savant Enrico Medi recita la microfon misterele rozariului, relatînd episoade impresionante din viaţa părintelui dispărut.

La ora şapte seara, în biserică a început slujba funebră, celebrată de douăzeci şi patru de preoţi. La sfîrşit, trupul neînsufleţit a fost dus în faţa Casei de Alinare a Suferinţei, pentru un ultim salut al părintelui către bolnavii săi. Apoi, a fost readus în biserică şi, pe braţe, a fost aşezat în criptă, într-un loc săpat sub pardoseală.

La 27 septembrie, la ora 16,30, cripta a fost deschisă accesului public şi a început pelerinajul a mii de credincioşi.

La 23 noiembrie 1969, la un an şi două luni după moartea părintelui, monseniorul Antonio Cunial, administratorul apostolic al diecezei Manfredonia, a dispus începerea anchetei preliminare privind deschiderea procesului de beatificare şi canonizare.

La 15 octombrie, episcopul a numit doi delegaţi speciali care să cerceteze cazul. La 28 februarie 1971, i-a ordonat clerului şi credincioşilor să înmîneze Curiei toate

înscrisurile lui Padre Pio. La 16 ianuarie 1973, monseniorul Vailati era în măsură să-i ofere Sacrei Congregații privind Cauzele Sfinților documentația cerută pentru deschiderea procesului de canonizare a lui Padre Pio.

În dieceza Manfredonia, totul fusese făcut exact şi repede. Teoretic, cauza putea să înceapă încă din 1973. Însă, timp de zece ani nu s-a întîmplat nimic. Cauza a rămas blocată la Sfîntul Oficiu. Supremul tribunal ecleziastic îl persecutase cincizeci de ani pe Padre Pio, publicînd împotriva lui numeroase decrete şi măsuri disciplinare, fără să retragă vreodată ceva. Părintele murise "condamnat" de către Sfîntul Oficiu, iar în acele condiții cauza beatificării n-ar fi putut începe niciodată.

A trebuit să deblocheze situația intervenția personală a Papei. Ioan Paul al II-lea s-a dovedit întotdeauna un susținător al lui Padre Pio. Îl cunoscuse în 1947. Pe atunci, Karol Wojtyla, tînăr preot, studia teologia la Angelicum, la Roma. În timpul unei vacanțe, a mers la San Giovanni Rotondo tocmai pentru a-l întîlni pe Padre Pio. Se ştie că a avut o lungă conversație cu fratele capucin şi i s-a spovedit.

S-a scris de mai multe ori că Padre Pio, cu acel prilej, i-a prezis tînărului preot polonez că va deveni Papă. Se pare că această prezicere a fost într-adevăr făcută. Deşi zvonul circulă de mult timp, n-a fost niciodată dezmințit de către Vatican.

Dar legăturile directe dintre Padre Pio şi Karol Wojtyla nu se limitează la acea îndepărtată întîlnire. Au continuat, chiar dacă nu avem documente în acest sens. Există un alt episod, aproape necunoscut, care datează din noiembrie 1962. Karol Wojtyla era episcop vicar de Cracovia şi se găsea la Roma pentru Conciliul Vatican II. A fost informat de urgență că o concitadină a sa şi prietenă de familie, Wanda Poltawska, de patruzeci de ani, profesoară de psihiatrie, mamă a patru fete, care, în timpul războiului, supraviețuise unui lagăr german, era pe moarte datorită unei tumori la gît. Evoluția bolii nu putea fi oprită. Medicii spuseseră că pînă şi o intervenție chirurgicală ar fi fost inutilă.

Karol Wojtyla a hotărît să i se adreseze omului pentru care avea o mare stimă. I-a scris lui Padre Pio un mesaj care i-a fost înmînat comandorului Angelo Battisti, pe atunci administrator la Casa de Alinare a Suferinței, s-o ducă de urgență la San Giovanni Rotondo. "Am pornit imediat", mi-a povestit Angelo Battisti. "Îndată ce am ajuns la mănăstire, părintele mi-a spus să-i citesc scrisoarea. A ascultat în liniște scurtul mesaj în

limba latină, apoi a spus: «Aşa ceva nu putem refuza» şi a adăugat: «Angelino, pune bine scrisoarea aceasta, pentru că într-o zi va deveni importantă».

Săptămîna următoare, mi-a fost încredințată o nouă scrisoare către Padre Pio. De această dată, Karol Wojtyla îl informa că profesoara Poltawska se vindecase complet. Faptul miraculos se întîmplase cu o zi înainte ca bolnava să fie supusă unei intervenții chirurgicale".

La cîțiva ani după moartea lui Padre Pio, episcopii polonezi i-au trimis o scrisoare lui Paul al VI-lea, cerîndu-i să deschidă procesul de beaticare a călugărului. Din cîte se cunoaşte, inițiativa acelei scrisori a avut-o Karol Wojtyla. Toate acestea dovedesc faptul că Papa a avut dintotdeauna o mare stimă pentru Padre Pio şi, aflînd de blocarea cauzei de beatificare, s-a implicat cu propria sa autoritate pentru remedierea situației.

Procesul a început la 20 martie 1983. Procedura privind cauzele de beatificare a fost modificată în ultimii ani. Acum constă dintr-un singur proces, care se desfăşoară în dieceza unde a murit candidatul la sanctificare.

Se porneşte cu o fază preliminară, care precedă procesul propriu-zis şi îl pregăteşte. Sînt examinate toate înscrisurile provenind de la candidat şi se redactează o biografie cuprinzînd toate documentele. În baza rezultatelor obținute în această primă etapă, autoritatea ecleziastică publică decretul de deschidere a procesului.

Începe astfel faza de instrucție, în timpul căreia sînt ascultați martorii. Toate actele sînt apoi trimise la Roma. Aici, materialul este aranjat, completat, dat la tipar şi prezentat în fața unei comisii de teologi, în cadrul căreia fiecare examinează totul şi întocmeşte un referat exprimîndu-şi părerea. Atunci cînd teologii sînt gata, se întrunesc, discută, votează. Dacă rezultatul este pozitiv, atît materialul anchetei cît şi cel al comisiei teologice trec la o comisie de cardinali, care repetă procedurile teologilor. Dacă şi opinia lor este pozitivă, cardinalul prefect înaintează totul Papei, care are ultimul cuvînt de spus. Dacă Papa consideră oportun, emite decretul în care declară că persoana examinată a exercitat, de-a lungul vieții, virtuțile creştine în mod eroic.

Această parte a procesului aparține judecății oamenilor. Dar Biserica are nevoie şi de judecata lui Dumnezeu. Fiind vorba de un subiect care implică realitatea invizibilă, adică lumea de dincolo, Biserica pretinde ca Dumnezeu să confirme judecata oamenilor printr-un "semn" al său, o intervenție explicită, adică un miracol. Trebuie să fie un

miracol realizat prin intermediul candidatului la beatificare şi după moartea sa. Cele care îi sînt atribuite în timpul vieții nu au nici o valoare în contextul procesului de beatificare.

Chiar şi pentru presupusul miracol se instituie un adevărat proces. Mai întîi faptul este examinat de doi medici, care îşi exprimă separat opinia; dacă e pozitivă, cazul trece în mîinile unei comisii de cinci medici celebri, credincioşi sau atei. Aceştia au datoria de a stabili dacă vindecarea examinată este sau nu explicabilă prin intermediul ştiinței medicale. În cazul în care ei stabilesc că din punct de vedere uman şi ştiințific nu există explicații logice, se trece la o ulterioară examinare, din partea unei comisii de cardinali care trebuie, în schimb, să constate dacă acea vindecare s-a produs la intervenția lui Dumnezeu şi prin intermediul candidatului la sanctificare. Dacă aprecierea lor este pozitivă, cazul îi este prezentat Papei, care are ultimul cuvînt. Doar din acest moment se poate trece la beatificare.

Padre Pio a realizat miracole după moarte?

"În fiecare zi, aici, la San Giovanni Rotondo, ne sînt semnalate miracole", mi-a spus părintele Gerardo Di Flumeri, vicepostulator al procesului de beatificare a lui Padre Pio. "Noi catalogăm totul. Cazurile care ni se par mai importante le aprofundăm solicitînd documentație medicală, mărturii precise. Acest sector delicat îl supraveghez eu personal. Cantitatea de materiale care s-a strîns este ieşită din comun".

Dintr-un sertar plin cu corespondență, părintele Gerardo ia la întîmplare cîteva scrisori şi citeşte: "Din Cuneo ne scrie o mamă: «Fiul meu Mauro avea, acum doi ani, o tumoare care, potrivit medicilor, urma să ducă la un sfîrşit nefericit. Mauro a fost internat în diverse spitale şi toți specialiştii au dat acelaşi verdict. Închipuiți-vă disperarea noastră. L-am rugat fierbinte pe Padre Pio şi am jurat că voi veni la San Giovanni Rotondo în pelerinaj cu Mauro, dacă vom obține vindecarea lui. Rugăciunile mele au fost ascultate: Mauro se simte bine, orice semn al bolii a dispărut».

Din Boscoreale, provincia Napoli, Antonio Carotenuto: «La 17 mai, am fost cuprins de paralizie, care m-a ținut imobilizat timp de cinci luni. Era o hernie de disc. Am fost internat de mai multe ori la spital şi, într-un tîrziu, profesorul Giuseppe Giuda mi-a spus că trebuie să fiu operat de urgență. Înainte de a mă supune operației, m-am rugat profund lui Padre Pio. În timpul nopții, am avut un vis. L-am văzut pe călugărul cu stigmate care îmi zîmbea. Mi-a întins mîna şi a spus: «Nu te teme, n-ai nimic, eşti

sănătos». M-am trezit strigînd de bucurie. Au venit în fugă infirmierele de la Policlinica 1 din Napoli, unde eram internat. Le-am povestit ce s-a întîmplat. Dimineața, înainte de operație, profesorul m-a consultat şi eram vindecat: hernia de disc dispăruse».

Doamna Giuseppina Sireci Chimento scrie din Torino: «Într-o dimineață din luna octombrie 1980, după şapte ani de grele suferințe la mîna dreaptă, datorită unei forme de artroză, m-am adresat lui Padre Pio şi l-am implorat să-mi atenueze durerile. Nu s-a întîmplat nimic. Seara m-am dus la culcare fără să-mi amintesc de rugămintea făcută. În mod neobişnuit, am dormit adînc. Dimineața nu m-a mai durut nimic. Degetele mîinii se vindecaseră şi reuşeam să le întind foarte bine».

Am putea continua să citim ore în şir - spune părintele Gerardo. Toate scrisorile sînt astfel, pline de fapte misterioase, de vindecări inexplicabile. Unele din aceste cazuri, după cum am spus, le urmărim în mod deosebit. Scrisoarea este inclusă atunci într-un dosar şi începe «instrucția practică», adică strîngerea documentației complete. Astfel de cazuri avem multe şi toate interesante.

La 23 octombrie 1968, Giuseppe Scatigna, din Palermo, a fost supus unei intervenții chirurgicale pentru extirparea unei tumefacții limfoglandulare în zona inghinală. Examenul histologic nu lăsa loc la speranțe. Pacientul s-a rugat lui Padre Pio. La 8 noiembrie, a fost internat la Casa de Alinare a Suferinței, pentru analize, şi n-a rezultat nimic care să conducă la noi metastaze ale bolii diagnosticate. A fost externat.

Antonio Paladino zăcea bolnav la pat de treizeci şi trei de ani, complet paralizat în urma unui accident de lucru. În noaptea de 12 decembrie 1968, a simțit că cineva îi atinge umărul şi l-a văzut pe Padre Pio care îi spunea: «Ridică-te şi umblă». A coborît din pat şi a reînceput să umble.

Un caz interesant s-a întîmplat în 1973 la Houston, Texas. Tony John Collette, de douăzeci de ani, era afectat de o boală incurabilă. Diagnosticul stabilit în 1969 era lipidoză, o boală care erodează sistemul nervos muscular. Tînărul fusese supus la multe intervenții chirurgicale şi fusese subiectul a numeroase examinări, studii şi cercetări. Despre cazul său, atît de rar, s-a discutat şi în paginile revistei «Medical Journal». Chinuit de dureri în tot trupul, Tony purta proteze metalice la mijloc şi la membrele inferioare. Putea să se mişte doar sprijinindu-se cu greu în cîrje.

După o lungă internare la Spitalul St. Joseph din Houston, la 23 iulie 1973, lui Tony i s-a spus că medicii nu mai pot face nimic şi trebuie să plece acasă. În timpul nopții, a avut dureri groaznice. La ora trei, a văzut intrînd în salonul lui un bărbat care, zîmbind, i-a spus: «Vreau să te ajut, nu te teme». Tony l-a recunoscut în acel om pe Padre Pio, la care se rugase de atîtea ori. Sub privirile misteriosului vizitator, a simțit un fior rece de-a lungul întregului trup şi a avut o senzație de extraordinară bucurie. În cîteva secunde, s-a pomenit complet destins şi calm, nu mai simțea nici o durere. Îndată, Padre Pio a dispărut, iar Tony a ațipit. Dimineața, medicii, rudele şi prietenii, uluiți, au constatat inexplicabila şi neaşteptata însănătoşire. Fără proteze metalice, fără cîrje, Tony putea să umble repejor".

Părintele Gerardo vorbeşte despre un alt miracol, care i s-a întîmplat în Anglia unei femei protestante, Alice Jones, care nu auzise niciodată despre Padre Pio.

Cu ajutorul prietenului ziarist Franco De Giorgi, care de mulți ani îşi exercită profesia în Maria Britanie, am reconstituit această poveste uimitoare chiar cu ajutorul protagonistei care trăieşte la St. Helens, în Lancashire, mic centru industrial aflat la douăzeci de kilometri de Liverpool. Alice Jones are patruzeci şi opt de ani. Locuieşte într-un orăşel împreună cu soțul ei, Frank, cu trei ani mai în vîrstă, şi are un terrier scoțian pe nume Whisky. Cele două fete ale lor, Alison, de douăzeci şi şapte de ani, şi Leslie, de douăzeci şi trei, sînt amîndouă măritate şi trăiesc în altă parte cu familiile lor.

"În 1973, eram învățătoare la şcoala din satul meu", a povestit Alice. "La 27 martie, în timpul orelor de dimineață, tocmai ridicam o masă grea cînd un elev, din neatenție, m-a lovit şi am căzut. Am încercat să mă ridic, dar picioarele mele parcă se făcuseră de plastilină. Au venit alți colegi să mă ajute şi, în prada unor dureri sfîşietoare, am fost însoțită acasă. Medicul mi-a prescris nişte sedative şi repaus complet cîteva săptămîni. În lunile următoare, treptat, sănătatea mea s-a înrăutățit. În martie 1974, am fost internată la spitalul Broadgreen, din Liverpool, şi am fost supusă unei lungi operații. Chirurgii au constatat că am şira spinării chircită şi răsucită. Au descoperit de asemenea că am un neofibrom care îmi provoacă paralizia piciorului stîng. După cîțiva ani, am fost supusă unei a doua operații, de data aceasta la Spitalul St. Helens, pentru incastrarea unui suport de oțel în coloana vertebrală. Acesta nu-mi permitea să mă aplec. Am rămas nemişcată în pat timp de douăsprezece luni, cu bustul şi piciorul stîng în ghips. Tot la

patru ore, o macara miniaturală mă ridica în aer, ajutîndu-i pe infirmieri să-mi schimbe poziția. Operația fusese un eşec.

M-am întors acasă mai disperată decît înainte. Mă puteam mişca doar cu ajutorul unui suport ortopedic avînd un pantof în capăt, prevăzut cu un arc pentru a readuce piciorul în poziție normală, un bust din oțel şi două cîrje. După a doua operație, contractasem şi o infecție la piciorul stîng.

Durerile erau înfiorătoare şi stăteam ghemuită pe jos toată ziua, aproape fiindu-mi frică să respir, pentru a nu provoca spasme la nervii dorsali. A urmat o perioadă de profundă depresie, în timpul căreia m-am gîndit de mai multe ori la sinucidere. Luam cîte douăzeci de pastile tranchilizante în fiecare zi şi, în plus, beam cel puțin jumătate de sticlă de whisky. Nu mai eram o ființă umană, ci o zdreanță, neputincioasă chiar să merg singură la baie.

Prin urmare, mi-am pierdut şi credința şi nu mai reuşeam să-mi spun rugăciunile. Soțul mi-a propus să mergem în pelerinaj la Lourdes, dar eu am refuzat, nemaiavînd încredere în nimeni şi nimic, nici măcar în Dumnezeu. Îmi pierdusem locul de muncă, ne epuizaserăm toate economiile şi am primit lovitura de grație cînd mi-a murit mama, pe care o adoram. Aşa imobilizată cum eram, n-am putut merge nici măcar la înmormîntarea ei.

În 1980, pentru a sărbători centenarul diecezei anglicane din Liverpool, biserica St. James the Great, la care aparțineam, a invitat din alte dieceze doi preoți, dintre care unul era reverendul anglican Eric Fisher, care urma să țină în biserica noastră un curs de «însănătoşire spirituală». Eu am refuzat să particip, pentru că deja nu mai credeam şi apoi pentru că nu puteam efectiv să mă mişc şi nu voiam să fiu dusă pe sus. Nu-l văzusem niciodată pe reverendul Fisher şi a fost el acela care, informat în legătură cu situația mea, a insistat să vină în vizită.

A sosit marți, 27 mai 1980. Era un bărbat tînăr şi jovial, foarte diferit de modul în care mi-l închipuisem. I-am spus că sînt paralizată de şapte ani şi i-am exprimat îndoielile mele asupra posibilităților de «însănătoşire spirituală». L-am rugat, de asemenea, să nu-mi vorbească despre Dumnezeu. «Foarte bine, să vorbim despre tine», mi-a răspuns. Eu am început să-mi revărs toată amărăciunea pe care o închisesem în mine timp de şapte ani lungi şi dureroşi, comunicîndu-i părintelui Fisher hotărîrea de a mă sinucide. M-a lăsat

să-mi descarc sufletul, apoi mi-a atins spinarea cu mîinile şi am simțit, pentru prima dată după atîția ani, o căldură care m-a furnicat toată noaptea.

Părintele Fisher a plecat, iar fata mea cea mică, Leslie, care pe atunci avea douăzeci şi unu de ani, a remarcat că în cameră rămăsese un puternic parfum de trandafiri şi violete. «Acel reverend foloseşte o lavandă sau o loțiune de bărbierit foarte intensă», a comentat. Eu însă nu simțeam nici un parfum.

Părintele Eric a revenit a doua zi, miercuri, 28 mai, spre ora 11 dimineața. Eu eram întinsă pe jos, în poziția cea mai comodă pentru mine, iar în salon erau fata mea Leslie şi soțul ei Steven. Părintele Fischer mi-a zis imediat că s-a rugat îndelung pentru mine şi că a avut o revelație: diformitatea şi durerile mele vor dispărea.

Mi-a spus: «Dă-ți jos suportul de oțel de la picior şi aruncă-l». Mi-a pipăit gamba paralizată şi am simțit o durere înfiorătoare, ca niciodată. Era îngrozitor, de parcă aş fi fost străpunsă cu fierul înroşit. M-am ridicat de jos şi m-am aşezat cu greu într-un fotoliu. Părintele Fisher a insistat: «Încearcă să umbli».

Pe neaşteptate, suprapusă peste chipul său, am văzut imaginea unui bătrîn cu barbă deasă, îmbrăcat în călugăr. Avea o cicatrice pe chip şi mîinile închise, aproape răsucite. A venit spre mine. Am auzit că bătrînul îmi vorbeşte: era o limbă diferită de a mea, dar în mod ciudat îi înțelegeam cuvintele. A spus: «Isuse, Isuse». Apoi şi-a înălțat o mînă şi a adăugat în şoaptă: «Acum piciorul tău e puternic, gamba ta s-a vindecat. Ridică-te şi umblă». Eu am ezitat. Timp de şapte ani nu făcusem nici un singur pas, fără suportul artificial şi fără cîrje. Bătrînul monah a insistat, de data aceasta pe un ton poruncitor: «În numele lui Isus, umblă!» Eu am îndeplinit porunca şi, fără nici un ajutor, am ajuns de una singură în colțul încăperii.

Călugărul a dispărut dintr-o dată şi în locul lui a reapărut părintele Fisher. În aceeaşi clipă au dispărut toate durerile mele. Nu ştiam dacă sînt vie sau mă aflu deja pe lumea cealaltă. Nu ştiam cine era acea apariție. Era prea bătrîn pentru a fi Isus şi m-am gîndit, nu ştiu de ce, la Moise. Părintele Fisher m-a binecuvîntat şi a plecat din casă spunînd: «De acum nu mai ai nevoie de mine».

După primele clipe de uluială, am alergat în dormitor, am scos o pereche de pantofi vechi cu tocuri înalte, pe care nu-i mai purtam de şapte ani, mi i-am pus, l-am luat în brațe pe nepoțelul meu şi am început să dansez prin casă, nebună de bucurie.

I-am telefonat imediat soțului meu, care de treizeci de ani e infirmier la secția de ortopedie a spitalului nostru. «Frank, Frank, pot să umblu, pot să mă mişc, nu mă mai doare nimic», i-am urlat printre lacrimi. El a crezut că am înghițit o doză prea mare de tranchilizante, că sînt halucinată. «Calmează-te, stai liniştită, nu te mişca. Vin imediat acasă», m-a asigurat".

Frank Jones confirmă povestea soției sale: "Cînd am văzut-o pentru prima dată învîrtindu-se ca un fulg pe pantofii cu tocuri, am crezut că visez. De-a lungul întregii nopți, n-am reuşit să închid ochii. La cinci dimineața, i-am examinat coloana vertebrală şi n-am găsit nimic ciudat. Ani de zile, fusese rece ca gheața, acum era caldă şi flexibilă, sîngele curgea normal, nu era nici urmă de fibrom".

În timp ce Frank îşi aprinde pipa, Alice Jones îşi continuă povestirea: "Fata mea şi ginerele, care erau prezenți la scenă, nu l-au observat pe călugăr, dar au remarcat parfumul puternic pe care îl lăsase în aer şi pe care eu, în schimb, nu-l simțisem. A doua zi, am mers cu toții la biserică, iar părintele Fischer mi-a dat o iconiță. Pe o parte era poza unui călugăr cu barbă. «El e», am exclamat surprinsă, «e bătrînul care mi-a apărut mie în față. Cine e?». «Este Padre Pio, un călugăr italian, prieten al bolnavilor», a spus reverendul Eric Fisher, adăugînd că l-a cunoscut şi a devenit un adept al său, cu mulți ani înainte, cînd făcuse o călătorie la San Giovanni Rotondo.

Pînă atunci, nu auzisem niciodată acel nume şi nici nu văzusem fotografia lui Padre Pio. Am rămas şi mai uimită cînd am aflat că a murit în 1968.

Din ziua acelei apariții, n-am mai avut nevoie de cîrje sau de tranchilizante şi nici măcar de vreo aspirină. Eram atît de convinsă de vindecarea mea încît am înapoiat chiar şi libretul de pensie de invaliditate.

Dar surprizele nu s-au încheiat. La 19 august 1980, am făcut alte radiografii, la sfatul doctorului Francis Mooney, catolic fervent şi cunoscut patolog. În mod ciudat, din acestea reiese că şira spinării este încă diformă şi țeapănă, din cauza unei scolioze lombare în zona stîngă. Din punctul de vedere al medicilor, ar trebui să fiu incapabilă de a mă mişca normal, însă eu pot să dansez, să umblu, să mă aplec atingînd duşumeaua cu palmele, să fac flexiuni şi răsuciri ale bustului fără nici o durere şi fără oboseală. Nimeni n-a ştiut să explice această nepotrivire între radiografii şi realitate.

Am rămas anglicană - a încheiat Alice Jones - dar viața mea s-a schimbat din temelii. Am devenit mai credincioasă, am învățat să mă rog la Sfînta Fecioară, să recit rozariul şi mă gîndesc adesea la Padre Pio. Nu l-am mai văzut după apariția din 1980, dar îl simt mereu în preajma mea”.

XXVII

“GRUPURILE DE RUGĂCIUNE”

În timpul vieții, aproape toți marii oameni de credință au întemeiat congregații şi asociații, cărora le-au încredințat sarcina de a duce mai departe în timp învățăturile şi spiritualitatea lor. Padre Pio e unul dintre foarte puținii care n-a întemeiat nimic.

La un moment dat, în viața sa, se gîndise să instituie un fel de Ordin care să preia marea sa realizare socială: Casa de Alinare a Suferinței. Adunase şaptezeci de oameni, aleşi printre cei mai devotați fii spirituali ai săi. Avuseseră loc primele întîlniri, pentru a da o înfățişare juridică acestei organizații, dar apoi totul s-a blocat. Au izbucnit polemicile, acuzele, anchetele Sfîntului Scaun, iar Padre Pio s-a retras în izolare şi rugăciune. Însă tocmai acest spirit de umilință a devenit tiparul pentru o mişcare nouă şi originală: “Grupurile de rugăciune”.

Apărută sub semnul spontaneității, fără reguli sau statute, această mişcare a cunoscut îndată o extraordinară vitalitate. Adevărata sa origine trebuie căutată foarte departe în timp. Este legată de esența personalității lui Padre Pio. El spunea despre sine: “Sînt doar un călugăr care se roagă”. Cei care l-au cunoscut afirmă că totdeauna l-au văzut rugîndu-se. Atunci cînd se deplasa dintr-un loc în altul al mănăstirii, rostea rozariul. Noaptea, în loc să doarmă, îşi petrecea ceasurile în rugăciune. Tînăr fiind, i-a mărturisit conducătorului său spiritual: “Mă rog tot timpul”.

Această sete de rugăciune n-a aplicat-o doar asupra sa, ci le-a recomandat-o mereu tuturor celor ce trăiau în preajma lui. Încă din primele momente ale misiunii sale la San Giovanni Rotondo, îi aduna săptămînal pe tineri, alături de care petrecea ore întregi de rugăciune. Acest obicei de rugăciune colectivă a fost mereu respectat de toți adepții lui Padre Pio şi a dat naştere unei organizații spontane, în preajma anilor cincizeci, ca urmare a îndemnurilor insistente adresate de Pius al XII-lea credincioşilor din lumea largă.

Cuvintele Papei au găsit un răspuns imediat în inima lui Padre Pio. Unora dintre colaboratorii săi le-a spus: “Fiii mei, să ne punem pe treabă, să ne suflecăm mînecile, să răspundem noi primii la apelul lansat de Sfîntul Părinte”. S-au născut astfel “Grupurile de rugăciune”.

Fără intervenția cuiva, chiar fără îndemnuri explicite din partea lui Padre Pio, aceste grupuri s-au extins cu o repeziciune incredibilă. În unele dieceze, la început, au fost puternic atacate, dar apoi au fost acceptate şi încurajate. În ziua de azi există peste două mii de grupuri de rugăciune, răspîndite în lumea întreagă. Din partea ultimilor suverani pontifi, au primit elogii şi o amplă recunoaştere. Ele reprezintă moştenirea spirituală vie a lui Padre Pio.

CUPRINS

INTRODUCERE

I. PIETRELCINA: 25 MAI 1887

II. “VREAU SĂ DEVIN UN CĂLUGĂR CU BARBĂ”

III. ANUL DE PROBĂ

IV. BOLI CIUDATE

V. LOCURILE MISTERIOASE

VI. ŞASE ANI ÎN AFARA LEGII

VII. MATRICOLA NUMĂRUL 2094/25

VIII. 20 SEPTEMBRIE 1918

IX. MEDICII ÎN FAȚA STIGMATELOR

X. ADEZIUNILE ŞI RESPINGERILE VATICANULUI

XI. PRIMA PERSECUȚIE

XII. O DURERE ÎNFIORĂTOARE

XIII. DUŞMANII LUI PADRE PIO

XIV. LA LIMITA NORMALITĂȚII

XV. “TE VEI NUMI SORA IACOPA”

XVI. MARI CONVERTIRI

XVII. MĂRTURIA LUI FRANCESCO MESSINA

XVIII. MINUNI ÎN FIECARE ZI

XIX. SFIDAREA LEGILOR FIZICE

XX. CASA DE ALINARE A SUFERINȚEI

XXI. PADRE PIO ÎNTRE PRIETENI

XXII. A DOUA PERSECUȚIE

XXIII. MAREA APĂRARE

XXIV. SUPUNEREA EROICĂ

XXV. 23 SEPTEMBRIE 1968

XXVI. CAUZA BEATIFICĂRII

XXVII. “GRUPURILE DE RUGĂCIUNE”